

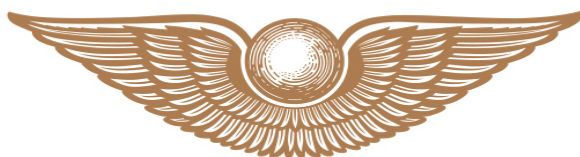
КОНСТАНТИН ЗЛАТЕВ

ДУХОВНО
ИЗРАСТВАНЕ

══════════ ЧРЕЗ ══════════

ЗАВЕТА

НА
ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ
НА
СВЕТЛИНАТА

Издателство
Сдружение Слънчогледи

*Посвещавам на 110-годишнината от създаването на Завета на цветните
лъчи на светлината.
Поклон пред Учителя Беинса Дуно!*

**ДУХОВНО ИЗРАСТВАНЕ ЧРЕЗ
ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ
НА СВЕТЛИНАТА**

Константин Златев, *автор*
Виктор Анков, *оформление на корицата*
Катерина Парова, *предпечат*

Първо издание
ISBN 978-619-7033-50-2

Издател: Сдружение „Слъногледи“
София, 2022

СЪДЪРЖАНИЕ

УВОДНА ЧАСТ

ВТОРА ЧАСТ

ДУХЪТ НА ЛЮБОВТА Червените лъчи

ДУХЪТ НА ЖИВОТА Розовите лъчи

ДУХЪТ НА ОБЕЩАНИЕТО Дух Светий (Мат. 3:11)

Оранжевите (портокалените) лъчи

ДУХЪТ НА МЪДРОСТТА Жълтите лъчи

ВЕЧНИЯТ ДУХ Зелените лъчи

Дървото на Живота

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА Сините лъчи

ДУХЪТ НА СИЛАТА Виолетовите лъчи

ДУХЪТ НА БЛАГОДАТТА Аметистовите лъчи

ДУХЪТ ХРИСТОВ Диамантените бели лъчи

ТРЕТА ЧАСТ

ОТЕЦ НА СВЕТЛИНИТЕ

Светлите лъчи

Червените лъчи

Розови лъчи

Оранжеви (портокалени) лъчи

Жълти лъчи

Зелени лъчи

Сини лъчи

Виолетови лъчи

Аметистови лъчи

Бели лъчи

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПЛОДЪТ НА ДУХА

ЗАПОВЕДАТА НА УЧИТЕЛЯ

КАК НИ ПОМАГА ЗАВЕТЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА

СВЕТЛИНАТА?

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Вселеният в българско тяло Мирон (Световен) Учител Петър Дънов (Beinśá Duńó) е уникален сред своите велики събратя – Божествени Наставници на човечеството, с това, че е оставил след себе си духовно-културно наследство в три главни направления: Слово, Паневритмия и музикални творби. Изброеното, обаче, далеч не изчерпва безценните брилянти в светлата нишка, изтъкана от живота му в плът сред човеците.

Като Учител от Школата на Христос и благовестител на актуализираното езотерично християнство в нашата епоха той си служи с една-единствена свещена книга – Библията. Повечето му беседи и лекции започват със стих или пасаж именно от Свещеното Писание на планетарното християнство. Впоследствие той го тълкува, обяснява и разширява възможностите на аудиторията за проникване в смисъла му.

В същото време има и текстове или книги, които съвсем справедливо – и с негласно споразумение – са възприети от неговите ученици и последователи за свещени за духовно общество „Бяло братство“ наред с Библията. Такива са „Заветът на цветните лъчи на светлината“ и „Свещени думи на Учителя“ (в три части). Аз лично бих прибавил към тях и „Учителят говори“, както и сборника с беседи, изнесени в района на Седемте Рилски езера.

Понятието „завет“, намерило място в заглавията на двете части на Библията, както и многократно упоменавано в нейния свещен текст, е точен превод от еврейската дума на иврит „берит“ и означава буквално „договор“. В конкретния случай това е договор между Бога и хората, в който едната страна –

Бог, се задължава да възвести на човеците какви са законите, които Той е вложил като ръководно начало и на видимия, и на невидимия свят, както и какъв е земният път на човека, за да реализира своето Божествено предназначение според плана на Създателя за него. Втората страна – земните хора, ако приемат този договор и го утвърдят като верую, като система от правила и норми във всички области на своя живот, се задължават да го следват и да му останат верни навсякъде и във всичко. И ако изпълнят своята част от договора, ще получат от Бога голяма награда – вечен живот в светлината на Неговото благодатно

присъствие.

„Заветът на цветните лъчи на светлината“ е съставен от Учителя Беинса Дуно в село Арбанаси, Великотърновско, през 1912 г. само за два месеца. Той съдържа по собствените му твърдения онези библейски стихове, които са диктувани на свещените писатели директно от Божия Дух. Към цитираните стихове на места Учителят на Новата култура е добавил допълнителни изрази и пасажи с обяснително, свързващо или въвеждащо значение. В оригиналното издание на Завета те са набрани с курсив, за да се различават от основния библейски текст.

Целта на Завета – по наше мнение – е най-малкото двустранна:

1. Да разкрие действието на Божия Дух сред земното човечество посредством конкретизация на отделните Му проявления и функции в лицето на светлинни лъчи от спектралната област и извън нея.

2. Да предложи на учениците и последователите на Бялото братство мощно средство за духовна практика, развиваща висшите тела на човека и мотивираща го да култивира определени добродетели.

Учителят Беинса Дуно в „Заветът на цветните лъчи на светлината“ посочва **десет проявления** на Светия (Божия) Дух, свързвайки специфичните им функции в Космоса и на Земята със същността и действието на съответни лъчи от светлинния спектър, както и на такива извън него. Тези десет разновидности на Божия Дух са:

Духът на Любовта – червените лъчи;

Духът на Живота – розовите лъчи;

Духът на Светостта – оранжевите (портокалените) лъчи;

Духът на Мъдростта – жълтите лъчи;

Духът на Душата или **Вечният Дух** – зелените лъчи;

Духът на Истината – сините лъчи;

Духът на Силата – виолетовите лъчи;

Духът на Благотата – аметистовите лъчи;

Духът Христов – гуамантените бели лъчи;

Светият Дух (в тесния смисъл на понятието) – също оранжевите лъчи.

По времето, когато Учителят на Бялото братство е съставял „Завета на цветните лъчи на светлината“, в българския език не е фигурирала думата „оранжев“. Затова той използва понятието „портокален“, което е точно съответствие на „оранжев“ (от английската дума orange = портокал). В съвременния книжовен български език се използва „оранжев“, а „портокален“ бива възприеман като архаизъм.

„Заветът на цветните лъчи на светлината“ до момента е претърпял шестнадесет издания – първото е от 1912 г., годината на съставянето му от Учителя Беинса Дуно (Придворна печатница), а последното е от 2012 г. (издателство „Бяло Братство“). В изданието от 2004 г. (с. 64-73) е намерило място резюме от сборни беседи на Учителя Беинса Дуно за периода 15 – 18 август 1912 г., изнесени във Велико Търново (според протокола, воден от Димитър Голов). В текста са предложени подробни обяснения за смисъла и съдържанието на Завета като цяло, както и за отделните светлинни лъчи и тяхната употреба. Следва раздел, посветен изцяло на това, как да се четат и използват стиховете от Завета – също в съответствие с протокол на Д. Голов. Изданието завършва с кратки указания от Боян Боев – един от най-приближените ученици на Учителя Беинса Дуно и дългогодишен негов личен секретар – относно употребата на Завета.

Настоящата разработка е изготвена въз основа на изданието на Завета от 2012 година (София, издателство „Бяло Братство“).

От особена важност е да подчертаем, че текстът на Завета на цветните лъчи на светлината би трябвало да бъде четен много внимателно, с пълна концентрация, съзнателно и с вникване в съдържанието на всяка дума, на всеки израз. От механичния прочит няма никаква полза. Духовните постижения, които обещава Заветът, са плод единствено на добросъвестна, постоянна и задълбочена работа с него.

Съдържанието на Завета на цветните лъчи на светлината представлява една хомогенна, хармонична цялост. Независимо от това то може условно да бъде разделено на четири части, както следва:

1) **Уводна част** (с. 1-7), която включва заглавието на книгата, два стиха от посланието на ап. Павел до галатяни (5:22,23), съкращението „В. щ. С. П. Р. н. Г. И. Х. С. Б. 15. а. Т. ацві“ (което означава „Винаги ще съм предан раб на Господа Исуса Христа, Сина Божий, 15 август, Търново, 1912 г.“), библейските стихове Йоан 5:39 и Рим. 15:4, както и пасаж, съдържащ избрани стихове от Библията и изброяване на отделните разновидности (проявления) на Божия Дух, намерили място в текста на книгата.

2) **Втора част** (с. 8-47), която включва пасажите за отделните видове лъчи и разновидностите на Божия Дух, които ги ръководят.

3) **Трета част** (с. 48-59) – „**Отец на светлините**“, която включва уводна част („Светли лъчи“) и допълнение към отделните видове лъчи на равнище, надграждащо пасажите във втората част.

4) **Четвърта част** (с. 60-61) – „**Плодът на Духа**“, която включва уводна част („Бял лъч“), обобщение за отделните видове лъчи, раздел „Светъл“ и „Заповедта на Учителя“.

Нека да разгледаме поотделно четирите части и да се опитаме да извлечем от тяхното съдържание скъпоценните камъни на духовното израстване.

УВОДНА ЧАСТ

Непосредствено под заглавието на книгата (с. 1) стои **свещеният погнис на Учителя Петър Дънов/ Беинса Дуно**. Това подчертава сакралния характер на текста на Завета, както и уверението на неговия Автор, че застава с целия си авторитет на Мирот (Световен) Учител зад него.

Следват два стиха от посланието на ап. Павел до галатяни: *„Плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание – против такива няма закон.“* (Гал. 5:22,23)

Под „Духа“ следва да разбираме Божия Дух – Светия Дух, Третото Лице на Света Троица в християнството.

Изброени са девет добродетели – плод на Божия Дух, които всеки човек е призван да култивира по време на земния си живот или, по-точно, в поредицата от въплъщения в материалния свят. Ако успее да стори това, той надмогва законите на материалното битие и се превръща в свободен дух – прекратява цикъла на самсара (раждане, смърт и ново раждане) и продължава еволюцията си в духовния свят.

На с. 2 е изписано съкращението, чието съдържание и пълн прочит вече изяснихме по-горе. Това изявление на Учителя Беинса Дуно следва да бъде разглеждано като израз на Неговата пълна преданост към Христос – Проявения Бог във Вселената, и към Неговото Дело, както следва:

1) В качеството Си на духовен Учител от Школата на Христос по отношение на земното човечество.

2) В качеството Си на духовен Учител от Бялата ложа, чийто Глава е Христос.

3) В качеството Си на един от Старците във Всемирната Ложа (наречена от самия Учител Беинса Дуно „Велико Всемирно братство“), чийто Ръководител е също Христос.

Тук е мястото да уточним, че понятието „Христос“ не е собствено име, а духовна титла (на гръцки език означава „Помазаник“, сиреч личност, изпратена от Бога в света със

специална мисия), под която разпознаваме именно Проявения Бог.

На с. 3 са представени изображения на Светата Троица – на Бог Отец, на Бог Син (Бог Слово или Логосът) и на Светия Дух. Наличието на тези три символа на Света Троица е доказателство за принадлежността на духовната Школа, създадена от Учителя Беинса Дуно, към християнството. Само че не към християнството в неговото църковно измерение, а към дълбоките пластове на езотеричното християнство. Понеже Новото учение, полагащо фундамента на Новата култура на Божествената Любов, възвестено от Учителя Беинса Дуно, по своята същност и съдържание представлява именно актуализираното езотерично християнство в нашата епоха.

Под тези изображения са изписани два библейски стиха:

1) *„Изследвайте писанията“* (Йоан 5:39). Учителят Беинса Дуно ни съветва да се отнасяме с критичен и изследователски дух към свещените писания – не само на християнството, а и на всички останали религии. Самият Той е препоръчвал на Своите последователи да проверяват по десет пъти това, което им е казал, за да бъдат напълно сигурни в неговата достоверност. А критерий за тази достоверност не са външни фактори и авторитети, а вътрешният глас на човека – гласа на Божието присъствие в неговото духовно естество.

Изследователската работа в областта на световните религии и духовните учения ражда плодовете на мистични прозрения и събужда у човека мотивацията да следва втъканата в тях мъдрост и да я прилага във всекидневния си живот.

2) *„Всичко, което е по-преди писано, за наше поучение е преднаписано, та чрез търпението и утешението на писанията да имаме надежда“* (Рим. 15:4). Тези думи на ап. Павел ни отвеждат също към мъдростта на свещените текстове, които са предлагани на човешкия род от древността до наши дни и от които сме в състояние да извлечем безценни поуки за своето земно съществуване. За да проникнем в тази мъдрост, ни е

нужно търпение, постоянство и искрено желание да се обогатим с нетленните съкровища, които те съдържат. И веднъж придобили това духовно богатство, да намираме в него винаги утеха от болките и изпитанията на ежедневието, осенени от надеждата, че – поели вече устремно и всеотдайно по този Път към Бога – на всяка крачка ще получаваме Неговата съвършено безкористна подкрепа.

Страница 4 е празна. Нейната девствена белота сякаш ни настройва за сериозната духовна работа, която ни предстои.

Страница 5 започва с три библейски цитата, изписани с главни букви:

1) „СЛОВО БОЖИЕ“ (Откр. 19:13). Това е недвусмислено свидетелство, че целият текст на Завета е продиктуван от Божия Дух и се явява откровение на Божието творческо, пречистващо и обновително Слово.

2) „БОГ Е ДУХ“ (Йоан 4:24). Това е една от двете най-кратки и точни дефиниции за Същността на Бога, които откриваме в Библията. Тази принадлежи на Христос и е изречена в разговора Му със самарянката при кладенеца, от който тя дошла да налее вода. Втората е плод на перото на ап. Йоан Богослов – „Бог е любов“ (I Йоан 4:8,16).

Твърдението, че Бог е Дух, разкрива субстанциалната страна на Неговата същност. Възвестяването на Истината, че Бог е Любов, пък разкрива нравствената (моралната) страна на Същността Му.

В качеството Си на Дух Бог присъства на всяка страница, на всеки ред и във всяка дума от Завета.

3) „ДУХ ВЕЧЕН“ (Евр 9:14). В посланието си до евреите ап. Павел свидетелства за вечността на Бога. Божията вечност е безначална, т.е. няма начало във времето. Докато нашата човешка вечност – ако завоюваме правото на вечен живот, има своето начало в момента, в който сме сътворени от Всевишния, и е отправена към вечността в бъдещето. Учителят Беинса Дуно пояснява: „Духът вечен подразбира безсмъртието, към което ние всички се стремим“ (Приложения, с. 65).

Всекидневната, осмислена и последователна работа със

Завета ни повежда по пътеката към вечния живот.

Следва библейски стих от последната книга на Библията и на Новия Завет – Откровението на ап. Йоан Богослов: „Който има седемте духове Божии и седемте звезди“ (Откр. 3:1).

Този, Който има седемте духове Божии и седемте звезди, разбира се, е сам Бог. Глаголът „има“ в случая не означава притежание, а право на ръководство и разпореждане. Седемте духове Божии са седемте Ръководители (Чохани) на седемте Лъча, представляващи енергийни потоци, спускащи се от Божествения към материалния свят и, в частност, към планетата Земя. Седемте звезди са символ на седемте чакри – енергийните центрове на човека, проектирани във физическото ни тяло и провеждащи космическите енергии към нашата телесна и духовна природа.

Следва рубриката „Светлите лъчи“, в която са изброени последователно проявленията (разновидностите) на Божия Дух, намерили място в Завета като Ръководители на съответните цветни лъчи:

Духът на Любовта – Ръководител на червените лъчи

Духът на Живота – Ръководител на розовите лъчи

Духът на Светостта – Ръководител на оранжевите (портокалените) лъчи

Духът на Мъдростта – Ръководител на жълтите лъчи

Духът на Душата – Ръководител на зелените лъчи

Духът на Истината – Ръководител на сините лъчи

Духът на Силата – Ръководител на виолетовите лъчи

Духът на Благодатта – Ръководител на аметистовите лъчи

Духът Христов – Ръководител на диамантените бели лъчи

Светият Дух – Ръководител (съвместно с Духа на Светостта, Чийто близък е Той) на оранжевите (портокалените) лъчи

До края на уводната част са поместени библейски стихове, които ни въвеждат в основното съдържание на Завета:

„Който са седемте духове Божии, разпратени по цялата Земя“ (Откр. 5:6). Това е указание за посочените по-горе Ръководители

(Чохани) на седемте лъча (които не бива да бъдат бъркани или смесвани с деветте цветни лъчи, разглеждани в Завета) – енергийните потоци, с които разумната Вселена според великата Божия Премъдрост и Промисъл облъчва непрекъснато Земята и човечеството. Те са безценен помощник в еволюционното развитие на всички природни царства начело с човешкото.

„Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш“ (Мат. 5:48). В тези слова на Христос е посочена крайната еволюционна цел на разумното същество човек – Божественото съвършенство, съвършенството на Бога Творец. Това е съвършенството на Проявения Бог, Когото именно познаваме в лицето на историческата Личност Христос. Със съществено допълнение от Учителя Беунса Дуно: *„Бъдете съвършени и вие, т.е. да бъдем съвършени, както е Бог по отношение на нас съвършен в милост, благодат, низходителност“* (Приложения, с. 65).

„За да бъде Божият човек съвършен“ (II Тим. 3:17). За да постигне своята еволюционна цел –

Божественото съвършенство, човек трябва да положи необходимите за това усилия. Това изисква от него да хармонизира в максимална степен своите ум (мисъл), сърце (чувства) и воля (действия) и да ги впрегне на работа за пълно разгръщане на духовния си потенциал.

(с. 6) *„Не знаете ли, че сте храм Божий и Дух Божий живее във вас?“* (I Кор. 3:16). Човекът е сътворен по Божий образ и Божият Дух пребивава във всекиго от нас – в най-съкровено ядро на нашето същество. Познаването на това Негово присъствие във всеки човек би трябвало да ни мотивира да създадем нужните предпоставки Той да се изяви чрез нас в Своята пълнота.

„Чрез един Дух се кръстихме да сме в едно тяло“ (I Кор. 12:13). В християнското учение Кръщението е първото от седемте тайнства, назовано „входна врата за Църквата“, тъй като то представлява задължителното условие за извършване на останалите шест тайнства (Миропомазване, Покаяние или Изповед, Причастие или Евхаристия, Брак, Свещенство,

Маслосвет или Елеосвещение). Получаването на кръщение приобщава вярващите християни в общността на Църквата, наречена в Свещеното Писание с различни имена, едно от които е именно „тяло“ (има се пред вид „тяло Христово“ – по името на Създателя на Църквата). В дълбоко мистичен смисъл това приобщаване се явява единение на кръстилите си в Божия Дух.

„Има различни дарби, но Духът е един и същ“ (I Кор. 12:4). Духовните дарби представляват различните проявления на Божия Дух в техните носители – хората. Всички ние сме неповторими индивидуалности и тази неповторимост се изразява и в дарбите, които развиваме по своя духовен Път. Във всички тях, обаче, присъства Единият и Негелим Дух на Бога, Който присъжда дарбите според положените усилия от онези, които са ги заслужили.

„Всичко това го произвежда един и същият Дух, Който на всеки човек особено разпределя, както Му е угодно“

(I Кор. 12:11). Разпределянето на дарбите и богатата от Божия Дух не става произволно – според някакво случайно хрумване или предпочитание, а напълно справедливо – според постигнатия духовен ръст от човека и способността му да възприеме дарбата или благо. Изразът „както Му е угодно“ не означава наличие на избирателност от страна на Бога, а проявление на Неговата свята Воля.

„Имайте ревност за по-добрите дарби“ (I Кор. 12:31). Духовното израстване има начало, но няма край. Безкрайни са и възможностите за придобиване на дарби и блага от Всевишния. Стремещът на всеки човек би следвало да бъде насочен към все по-високи духовни постижения.

„За милосърдието на милостта на Бога наш, с която ни посети Зора от висотата“ (Лука 1:78). Божието милосърдие е безкрайно. Той е готов да ни прости всички прегрешения, стига да се покаем от сърце и да не повтаряме грешките си. Зората, която ни спохожда от висотите на Божествения свят, е Светлината на Неговото Слово и неизчерпаемата Му благодат, която получават всички живи същества независимо от мястото, което заемат по стълбицата на еволюционното развитие.

„И светлината на Слънцето ще бъде седмкратно по-светла, отколкото светлината на седем дни“ (Ис. 30:26). Тук става дума за светлината на вътрешното Слънце – безсмъртното Божествено начало у човека, което ще заблести с неопишуема яркост, когато той възприеме посланията на Божието Слово, осмисли ги и ги превърне в неделима част от своето духовно естество, от своя начин на живот.

„Потърсете Този, Който прави Плеядите и Орион. Господ е името Му“ (Амос 5:8). Бог е Творец на цялата Вселена, на всичко съществуващо. Този библейски стих загатва за неограничените творчески възможности на Всевишния. Името „Господ“ свидетелства освен това, че Той е Господар на цялото творение.

„Отец на светлините“ (Як. 1:17). Това, което в материалния свят възприемаме като светлина, представлява мисълта на Напреднали Същества, които поддържат физическия живот в Космоса. Светлината в духовния свят носи името „виделина“, а в Божествения свят – „слава Божия“. И тъй като всичко видимо и невидимо произлиза от Бога, от материализираната Негова творческа Воля, то и светлината е плод на бащинската Му грижа за творението.

„Стани, свети, защото светлината ти дойде“ (Ис. 60:1). Пророк Исая, авторът на този стих, се обръща с тези думи към свещения град Йерусалим – духовния център на евреите, с надеждата израилтяните да се преборят с неверието и затъването в грехове и в душите им да изгрее светлината на нравственото пресътворение. В Завета на цветните лъчи на светлината този стих съхранява символиката – светлината като образ на Словото Божие, но я разширява и отправя към нашата епоха на грандиозен преход към по-високо равнище на общочовешкото съзнание, когато посланията от Божествения свят са призвани да осветят всеки ум и да стоплят всяко сърце.

„В това се поучавай, с това се занимавай, за да бъде явно на всички твоето преуспяване“ (I Тим. 4:15). Ап. Павел наставлява своя ученик Тимотей да се учи от доброто и да го прилага в живота си навсякъде и във всичко. Това послание се отнася с пълна сила и за

Всички ученици от духовните школи – от древността до наши дни. Който успее да изпълни наставлението, се превръща в жив и ярък пример за своите ближни.

„Отвори очите ми и ще гледам чудесата на Твоя закон“ (Пс. 119:18). Псалмопевецът се обръща с молба към Бога да отвори духовните му очи, за да изпъкнат в цялата си красота проявленията на Неговия закон. Молитвата е неразделна част от духовната работа на окултния ученик. Когато душата му се пробуди за Божествената Истина, цялата прелест и разумност на Божието творение гарява съзнанието му с усещането за преклонение пред величието на творческата Воля на Небесния Отец, изпълва го с благоговение и го мотивира да продължи по избрания път.

(с. 7) „И върна се ангелът, говорещ с мене, и ме събуди, както човек, който се събужда от съня си, и рече ми: „Какво виждаш ти?“ И рекох: „Погледнах и то – светилник, цял от злато, и чаша върху него.“ (Зах. 4:1,2). Учителят Беинса Дуно предлага следното тълкуване към този пасаж: „Златният светилник означава Христовото учение, което сега се търси и което сега наставя“ (Приложения, с. 65). Кой човек трябва да бъде събуден? – Онзи, който е заспал. В преносен смисъл това означава пробуждането на човешката душа от съня на невежеството. В Своята безкрайна Любов към човека Бог му предлага във всяка епоха от историята на планетата носители на факела на Божествената Истина – великите духовни Учители, предлагащи актуална редакция на изначалното и универсално Божествено учение. С най-голяма тежест в това отношение е мисията и проповедта на Божия Син Христос. Златният светилник е олицетворение на Неговото благовестие за настъпващото Царство Божие между хората, вещаещо възтържествуване на Правдата и Мира между хората и народите.

„И духът да се върне при Бога, Който го е дал“ (Екл. 12:7). Този стих от книгата на Еклизиаста (Проповедника), приписвана на премъдрия цар Соломон, е свързан, в частност, с часа на смъртта на всеки човек. Тялото му се връща в земята, от чиито елементи е било съставено, а безсмъртната искра на

съзнанието, дарена от Бога, е призвана да напусне пределите на материалния свят и да се завърне в своята родина – духовната Вселена. Ала този стих има и по-дълбок, скрит смисъл. Той бележи крайната цел на човешката еволюция – съединяването на нашето съзнание с това на Твореца (назовано на езотеричен език придобиване на свръхсъзнание), завоюване на пълна свобода на индивидуалния дух и изкачване до ранга на Равнобожествен.

„И седемте му светила върху него“ (Зах. 4:2). Седемте светила представят Божието присъствие във Вселената. Те са проявление на Божествените Любов, Мъдрост и Истина, на Светостта, Благодатта, Силата и Всемирния живот.

„И имаше около престола и дъга“ (Откр. 4:3). Божият престол е олицетворение на принципите и законите, които Творецът Бог е вложил в Битието, в сътворения от Него свят, и върху които се крепи цялата структура, проявление и развитие на Космоса като цяло и на отделните негови съставни части. Дъгата от своя страна символизира силите и енергиите, както и индивидуализираните същества, които Всевишният излъчва в Проявеното Битие, за да може то да изпълни своето предназначение.

„И престолът на Бога“ (Откр. 22:3). Вж. тълкуванието на предишния библейски стих.

„Имаше и седем огнени светила, които горяха пред престола, които са седемте духове Божии, **разпратени по цялата Земя**“ (Откр. 4:5). Този стих конкретизира Божието Слово спрямо нашата планета. Седемте духове Божии са седемте духовни Учители (Чохани), ръководители на седемте лъча – седемте потока космически енергии, които облъчват Земята и спомагат за еволюцията на всички природни царства: минерално, растително, животинско и човешко. Тези велики Същества са завършили земния (човешкия) етап от своето духовно развитие и са поели доброволно отговорността да наблюдават и предвождат еволюционното израстване на своите по-малки братя и сестри – цялото човечество. Те са съхранили своите физически тела (несравнимо по-съвършени от тези на средния земен човек), за да могат да обучават ученици в своите духовни

центрове (ашрами). Изразът **„разпратени по цялата Земя“** е добавен от Учителя Беинса Дуно, именно за да свидетелства, че този библейски стих се отнася до нашата планета и земното човечество. Оттук нататък всички думи и изрази, прибавени от Учителя Беинса Дуно към основния текст (библейските стихове), ще бъдат набирани с получерен шрифт (болг).

„И рече Бог: „Поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде знак на завета между Мене и Земята.“ (Бит. 9:13). Вж. поясненията по-горе на понятията „завет“ и „дъга“ в контекста на Библията и на Завета на цветните лъчи на светлината. Поставянето на дъгата в облака от страна на Бога означава активиране на силите и енергиите, които поддържат Всемирния живот, както и изпращането на работа на Напредналите Същества, Които участват съзнателно в изпълнението на Божия План за Всемира.

ВТОРА ЧАСТ

(с. 8) Втората част е посветена на отделните видове лъчи, ръководени от различни проявления на Божия Дух. В лявата част на текста са посочени понятия (рубрики), които по своята същност представляват **добродетели**, които всеки човек, работещ съвестно, постоянно и задълбочено със Завета, може да развие като скъпоценни камъни в короната на своята душа. В това изложение рубриците са набрани с получерен шрифт (болд). Вдясно от тях са библейските стихове, чието съдържание и осмисляне, както и прилагането им в живота, предполагат култивирането на съответните добродетели.

ДУХЪТ НА ЛЮБОВТА Червените лъчи

За червените лъчи на светлината Учителят Беинса Дуно споделя: *„Някой казва, че не може да обича и да люби – това показва, че има недоимък на червения цвят, и затова той трябва да намери човек със зелен цвят“* (Приложения, с. 65). *„Причината да търсим и да обичаме е, че имаме излишък от червен цвят“* (Приложения, с. 65-66). *„Всички спорове произтичат от недоимък на цветовете – например, който мрази, има недоимък на червен цвят“* (Приложения, с. 66). *„Тъмночервеният цвят обрисова активността“* (Приложения, с. 66). *„Червеният цвят е емблема на Любовта, която има известни вибрации. Върху Любовта се градят всичките цветове, защото, от една страна, тя действа положително, а, от друга страна, влиянията ѝ са негативни“* (Приложения, с. 68).

Любов: *„И хоругвата Му над мен бе Любов“* (П. Пес. 2:4). В първото издание на Завета този стих е поставен над подзаглавието „Червените лъчи“. Вероятно Учителят Беинса Дуно по този начин е решил да подчертае водещото значение на Божествената Любов като принцип на Божието проявление във Вселената и като най-главна добродетел – майка на всички

останали. Библейският стих от старозаветната книга „Песен на песните“, приписвана на цар Соломон, свидетелства за Божията закрила над всеки човек, който спазва Неговите закони и върви по Неговите пътища в живота си.

„Бог е Любов“ (I Йоан 4:8,16). Тези думи на ап. Йоан Богослов разкриват най-съществената характеристика на Бога от морално-етическа гледна точка. Съответно най-важната характеристика на Всевишния от субстанциална гледна точка, както бе изтъкнато по-горе, е засвидетелствал самият Христос в разговора Си със самяранката: „Бог е Дух“ (Йоан 4:24). Бог е Любов – най-висшата проява на Любовта, и е вложил частица от нея у всекиго от нас, във всяко Свое творение. Основна задача на човека през земното му съществуване е да бъде съвършен проводник на тази Любов.

„Аз съм Бог твой“ (Втор. 5:6). В този пасаж от старозаветната книга „Второзаконие“ е възпроизведена първата Божия заповед – за това, че Той е един, че човек не бива да има други богове освен Него; следва повторение и на останалите девет Божии заповеди от Декалога. В случая Учителят Беинса Дуно подчертава, че освен покровителството над целия Космос и над всичко съществуващо Той е и личен Бог на всеки човек. По този начин – в качеството си на Негови деца, ние можем да общуваме с Него пряко, без посредници.

„Аз съм Сароново цвете“ (П. Пес. 2:1). В древността северозападно от свещения за евреите град Йерусалим се намирала долината Сарон. Тя била прочута със своята красота и най-вече – с пъстрите си, прелестни цветя. В този стих главната героиня от старозаветната книга „Песен на песните“ – Възлюбената, сравнява самата себе си със Сароново цвете. Смесълът на стиха от гледна точка на Завета е, че когато човек култивира добродетели, те се превръщат в прекрасни цветя, украсяващи неговата душа, в светли и с Божествен отблясък краски от неговата аура.

„Да възнесем сърцата си и ръцете си към Бога“ (Плач Йер. 3:41). Ако телом и духом се отгадем на Бога, ако Му служим с цялото си сърце, ум, душа и дух, то ще изпълним с чест предназначението

си на Негови чеда в условията на материалния свят. В индуизма (в частност, в кришнаизма) в тази насока съществува понятието „преданоотдадени“, т.е. хора, които напълно са отдали живота си на Създателя. Да отдадеш изцяло живота си на Бога, ще рече да изпълняваш навсякъде и във всичко само и единствено Неговата свята Воля.

„Обичай, прочее, Господа, твоя Бог“ (Втор. 11:1). Любовта към Бога е водещо послание в проповедта на Христос, както и в Словото на Учителя Беинса Дуно. Този цитат от старозаветната книга „Второзаконие“ използва в качеството му на първа и най-важна Божия заповед и Христос, когато отговаря на въпрос кои са най-важните заповеди в Закона. Втората такава заповед, както е известно, е обичта към ближния, както към самия себе си.

„Защото Любовта е силна като смъртта“ (П.Пес. 8:6). Под „силна“ тук следва да разбираме: 1) неизбежна; 2) с мощно трансформиращо въздействие. Смъртта на физическото тяло не е смърт за съзнанието, което продължава съществуването си в други области на Битието, при условия, различни от земните. Ако човек придобие Божествената Любов и се съедини със съзнанието на нейния Носител – Бога, той става недосегаем за смъртта. Следователно Любовта в нейната висша октава не просто е силна като смъртта, а далеч надхвърля нейните граници и възможности.

„Взлюбете се усърдно един друг от чисто сърце“ (I Петр. 1:22). Ап. Петър подчертава огромната важност на втората Божия заповед – да възлюбиш ближния като себе си. Той добавя „от чисто сърце“, за да подчертае необходимостта тази Любов да бъде съвършено чиста и искрена.

„Любовта не прави зло на ближния“ (Рим. 13:10). Ап. Павел изтъква, че истинската Любов в нейното Божествено измерение изключва всяко зло, всяка користна подбуда и разрушително действие. Ако си потопен в тази Любов, ти ще мислиш само доброто на ближния си и ще му даваш от сърце това, което му е нужно.

„Любовта е дълготърпелива, благосклонна е“ (I Кор. 13:4). Тук са посочени две от качества, които обладава Божествената

Любов: 1) търпение, което е способно да продължи толкова дълго, колкото е необходимо за конкретната ситуация; на практика – безкрайно търпение, породено именно от Любов; 2) благосклонност, сиреч толерантност и разбиране проблемите на ближния, както и готовност винаги да сторим за него това, което му е нужно в момента.

„Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Това е един от т.нар. „златни“ стихове в Библията. Наричат ги „златни“, защото разкриват вечни и общовалидни духовни истини. Текстът свидетелства, че Божията Любов към хората е неизменна и безусловна и че тогава, когато човечеството е затънало най-дълбоко в бездната на греха, Небесният Отец изпраща на хората Своя Син – Бога Слово, Логоса, Когото познаваме под името „Христос“. Неговата задача е да изкупи всички грехове на хората – минали, настоящи и бъдещи, но само ако те следват пътя, който Той им е начертал: да спазват Божиите закони, да бъдат честни, праведни, снисходителни към грешките на другите и възискателни към самите себе си, достойни проводници на Неговата Любов. На езотеричен език мисията на Христос е да изкупи цялата планетарна карма, натрупана до момента на Неговото Боговъплъщение. Ние, като хора, бихме ли пожертвали единственото си дете в името на такава цел, колкото и благородна да е тя?! Бог, обаче, за разлика от нас, извърши тази жертва, и то с пълното съзнание за нейната належаща необходимост, тъй като хората сами нямаше да могат да се справят с лавината на своята греховност. Понятието „Единороден“ разкрива уникалното естество на предвечното (преди съществуването на времето) раждане на Бог Син от Бог Отец.

„Никой няма по-голяма Любов от тази – да положи душата си за приятелите си“ (Йоан 15:13). Тези думи на Христос, изречени на Тайната вечеря с дванайсетте апостоли, разкриват величието и красотата на истинското приятелство. Той не споменава майка или баща, съпруг или съпруга, братя или сестри, а именно приятелите, за които винаги да сме готови да положим душата

си, сиреч да пожертваме всичко за тяхното благо. И действително, в езотеричен аспект точно приятелите са членове на нашето истинско семейство в невидимия свят. Земното ни семейство обикновено е изградено върху основата на кармични връзки и ангажименти.

(с. 9) „Любовта не завизжда, Любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не дири своето си, не се дразни, не мисли зло, радва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада“ (I Кор. 13:4-8). Тези вдъхновени редове, посветени от ап. Павел на Божествената Любов, свидетелстват за всички нейни качества – всъщност за качества, които обладават хората, потопени в тази Любов. Може би най-важното от тях е, че Тя „никога не отпада“, т.е. тя също е безсмъртна, както и нейният Източник – Бога; и тя дарява безвъзмездно своето безсмъртие на онези измежду людеите, които станат съвършени нейни проводници.

„Обичайте се един друг с братска любов“ (Рим. 12:10). Братската любов е разновидност на Божествената. Тя е безкористна, чиста, всеотдайна и всеопрощаваща. Това е любов между душите, която изключва плътското привличане.

„Има приятел, по-привързан и от брат“ (Пр. 18:25). Истинското приятелство, родено между душите, нерядко е далеч по-силно и по-плодоносно от роднинските връзки.

Прошка: „И един на друг си прощавайте“ (Кол. 3:13). Прощаването от сърце е мощно средство за духовно пречистване. Прощката носи полза и на този, който е простил, и на онзи, на когото е простено. Сам Бог се изявява в прощката чрез Своята всеопрощаваща Любов и милосърдие. Само силният може да прости. Само най-силният може да поиска прошка.

„А бивайте благи един към друг, милосърдни, прощавайте си един на друг, както и Бог ви е простил чрез Христа“ (Еф. 4:32). Това е напътствие на ап. Павел към хората, свързани в Духа. Неговите плодове (ср. Гал. 5:22-23) разцъфтяват помежду им. Мисията на Христос сред земните хора е израз на Божията Любов и всеопрощение към тях. Ала при едно условие: ако те следват пътя, който Той им е предначертал, за да бъдат достойни Негови деца и жители

на Небесното Царство.

„Много вода не може да угаси Любовта“ (П. Пес. 8:7). Нито вода, нито огън, нито която и да е земна или небесна стихия не са в състояние да надмогнат Божествената Любов. Тя царува гордо над цялата Вселена, понеже извира от самото сърце на Бога.

„Прости, молим ти се, престъплението на рабите на Бога на твоя баща“ (Бит. 50:17). Никога не е късно да помолим за прошка. Бог ще ни чуе и ще ни даде възможност да изкупим стореното зло. Никога не е късно и да Го помолим да прости греховете на нашите ближни. Той уважава подобно застъпничество, когато е искрено, без недостойни подбуди.

„Вкоренени и основани в Любовта“ (Еф. 3:18). Бог очаква от нас Неговата Любов да се превърне в най-здравия корен на нашето земно съществуване, в най-непоклатимия фундамент на всичките ни мисли, чувства, думи и дела.

Утешение: *„Аз плача, окото ми пролива вода, защото се отдалечи от мен Утешителят, Който би оживил душата ми“* (Плач Йер.). Пророк Йеремиа разкрива душевното състояние на човек, който е осъзнал своята греховност и в резултат от нея – отдалечаването си от Бога, Утешител на всички страдащи. Осъзнаването на собственото ни духовно-нравствено състояние е първата крачка по пътеката на изправлението. Втората крачка е покаянието, а третата – поправление и избягване на всички бъдещи съблазни и грехове.

(с. 10) *„Виж, Господи, защото съм в утеснение“* (Плач Йер. 1:20). Вопъл на страдащ човек, угнетен от товара на житейските несгоди. Ние откриваме Бога и Неговото присъствие в нашия живот най-често в болката и страданието.

„Скърбите на сърцето ми се умножиха“ (Пс. 25:17). Псалмопевецът изплаква болката си с надежда да бъде чул от Всевишния и да получи Неговата помощ.

„Веселието ми се обърна на скръб, сърцето ми е изнемоляло“ (Йер. 8:18). Според Учителя Беинса Дуно нашият вътрешен живот протича под формата на синусоида. Има постепенно изкачване, сиреч повишаване на настроението и жизнения тонус, когато ни се струва, че всички небесни сили са на наша страна. Така се

стига до пика – връхната точка на кривата. Оттам следва постепенно слизване надолу. Понижава се жизненият тонус, не всичко, с което се заемаме, завършва с успех. Така стигаме до нулата. Оттам синусоидата продължава спускането си надолу до най-ниската си точка – това е периодът на най-мъчителни изживявания, на горестни несполуки. Ала след тях започва плавното изкачване нагоре и постепенното нормализиране на вътрешните ни сили, което е гаранция за плодородна изява. Този цикъл се повтаря през целия ни земен живот. Радостта бива сменявана от болка, а болката – от радост.

„Ако премина през утеснение, Ти ще ме оживиш“ (Пс. 138:7). Вярата в Бога – ако е чиста и искрена, ни помага да преодолеем успешно и с достойнство всички изпитания на материалното битие. Същата тази вяра ни мотивира да застанем смело пред всички предизвикателства на живота.

„Той наистина взе на Себе Си болестите ни и със скърбите ни се натовари“ (Ис. 53:4). Пророк Исаия, който е живял десет века пред мисията на Христос, е предрекъл с удивителна точност най-важните моменти от живота и Делото на Месията. Затова е наречен „старозаветен евангелист“. В случая той предвижда как Христос доброволно ще се натовари с цялата човешка греховност – от зората на човечеството до момента на Страшния съд.

„О, оскърбена, смутена, неутешена, ето, Аз ще постеля камъните ти върху рубин и ще направя основите ти от сапфири“ (Ис. 54:11). Ако изпълняваме Божията воля, ще постигнем душевен мир и благоденствие в живота си.

„Млъкнете и познайте, че Аз съм Бог“ (Пс. 46:11). Ние можем да познаем Божествената Истина единствено в тишината на вътрешното си „аз“. Тогава Бог ни се разкрива в цялото Си величие, Любов и непостижима красота. Да млъкнем в случая означава да овладеем ума си, да усмирим нескончаемия поток на мислите, някои от които неканени и нежелани.

„Бог на всяко утешение“ (II Кор. 1:3). През каквито и изпитания да преминаваме в живота, каквито и болки и страдания да ни

сполетяват, ние можем да намерим утеха в Божието присъствие в нашето битие, в Неговата неизменна и безусловна Любов към нас, в Неговия свящан Промисъл за всяка стъпка по житейския ни път.

„Аз съм с тебе, за да те избавям“ (Йер. 15:20). Бог е винаги с нас – всяка наша мисъл, чувство, слово и действие са открити пред Неговия взор във всеки миг от нашия живот. Вярата и упованието ни в Него са гаранция, че с Неговата помощ и закрила можем да се справим успешно с всички изпитания и предизвикателства, които срещаме по пътеките на земното ни съществуване.

Духът на утешението. Това е израз, добавен от Учителя Беинса Дуно, за да подчертае, че Божият Дух в ролята Си на Дух на утешението е способен да смекчи всяка наша болка, да избърше всяка сълза от очите ни, да хвърли светлина пред нозете ни, когато мрактът на изпитанията ни обгърне в черната си пелена.

„Аз съм, Който ви утешавам“ (Ис. 51:12). Вж. обясненията за предишните три изрази.

„За да утеша всички тъгуващи, да им дам красота вместо пепел, елей на веселие – вместо плач, облекло на хваление – вместо дух на униние“ (Ис. 61:2,3). Когато на мястото на тъгата се възцари надеждата, болката се превръща в радост, а унинието – в мотивация да продължим напред. Елеят представлява благовонна течност върху основата на растително масло, към което са добавени благоухания; с него се правят възлияния в чест на Бога още от старозаветната епоха. В наши дни в Православната църква негов заместител е мирът, което бива използвано в някои тайнства (Кръщение, Миропомазване и Елеосвещение или Маслосвет), както и в редица църковни треби (ритуали).

„Да не се смуцава сърцето ви“ (Йоан 14:1). Думи на Христос, произнесени на Тайната вечеря. Още в старозаветни времена израилтяните са възприемали сърцето като духовен център на личността. Затова те му приписват всички чувства и емоции, които изживяваме в досега си с обстоятелствата на живота.

Нещо повече – сърцето според тях може да мисли, да взема решения и да извършва действия.

„Ето, Аз съм с вас“ (Мат. 28:20). Последният стих от евангелието на Матей. Христос уверява Своите последователи, че неизменно ще присъства в техните земни дни със Своята безусловна Любов и подкрепа – чак „до свършека на света“, сиреч до онази велика трансформация, която християните наричат Страшен съг и раждане на ново небе и нова земя (нови условия на жизнената среда).

(с. 11). „И дните на тъгуването ти ще се свършат“ (Ис. 60:20). Ако живеем в Бога и за Него, ще се избавим от всяка болка и страдание – и на този свят, и в отвъдното.

„И ще изтрие Бог всяка сълза от очите им“ (Откр. 21:4). Картина на блажения живот на праведниците след Страшния съг.

„Когато някой бъде унижен, тогава ще речеш: „Има възвисяване“.“ (Йов 22:29). Когато приемаме изпитанията и страданията в живота с разбиране и смирение, когато откриваме в тях Божия промисъл и стремежа Му да ни научи на някой важен житейски урок, тогава израстваме в Неговия Дух.

„Скръбта ви ще се промени на радост“ (Йоан 16:20). Вж. обясненията за предишните шест изрази.

„Утешавайте, утешавайте народа Ми“ (Ис. 40:1). Една от водещите задачи на пробудените за Божествената Истина хора е да утешават и наставляват непробудените си братя и сестри. Това става с помощта на Божието Слово и с личен пример.

„За да научават всички и всички да се утешават“ (I Кор. 14:31). Когато прозрем истините в Божието благовестие, това носи прозрение, ценни знания и утеха за всеки човек. В тесен смисъл ап. Павел има пред вид благоприятните резултати от пророчествата на хора, придобили тази гарба по духовния Път.

„И ще го вода, и ще въздам пак утешения на него и на жалещите го“ (Ис. 57:18). Бог обещава на покаялия се грешник, че ще го изведе на правия път в живота му.

„И ще ви даде друг Утешител, за да пребъде с вас вовеки“ (Йоан 14:16).

На Тайната вечеря Христос уверява Своите апостоли, че след Неговото възкресение и възнесение Божият Дух ще изпълни сърцата и душите им и ще им помага в изпълнението на тяхната мисия. „Утешител“ е едно от имената на Светия Дух (Божия Дух) в Новия Завет на Библията.

„Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират във всяка скръб, с утешението, с което ние сами сме утешавани от Бога“ (II Кор. 1:4). Бог утешава Своите деца – хората. Онези от тях, които прозрат Неговата благодатна намеса в земните им дела, стават способни да утешават останалите, които все още не са достигнали до това прозрение.

ДУХЪТ НА ЖИВОТА

Розовите лъчи

Ето какви указания дава Учителят Беинса Дуно за розовите лъчи: *„Какво е вяра? Тя е пътеводител на тези, които грешат. Когато се примирим с Бога, ние ходим с виждане и тогава ще познаем розовия цвят, в който Христос живее“* (Приложения, с. 69). *„Ако преди започване на упражнението (Учителят Беинса Дуно има пред вид или работата с призма, или четенето на Завета – б.К.З.) имате неразположение, четете стиховете на розовия цвят. Най-първо трябва да се възстанови вашият мир, защото само тогава можете да действате“* (Приложения, с.73).

В първото издание на Завета липсва подзаглавието „Розовите лъчи“. Причината е в това, че Учителят Беинса Дуно е подчертавал, че розовите и червените лъчи са едно цяло. Червените лъчи са *„емблема на Любовта“* (Приложения, с. 68), а розовите лъчи са проявление на Любовта на физическото поле, в материалния свят. Казано с други думи, червените лъчи на светлината са основата, първообразът, а розовите лъчи са тяхна еманация (проявление) в познатата ни видима реалност.

На две места в Словото на Учителя Беинса Дуно е подчертана

тясната връзка между розовите лъчи и Христос: „... розовия цвят, в който Христос живее“ (Приложения, с. 69) и „Христос живее в розовата багра“ (Приложения, с. 74). Това послание ни подтиква към извода, че Христос и Неговото невидимо присъствие в материалния свят подпомагат проявлението на Божествената Любов на физическото поле.

(с. 12) „Аз съм животът“ (Йоан 14:6). Още един от т.нар. „златни стихове“ в Библията. Христос определя Себе Си не просто като носител на Всемирния живот, но се отъждествява с него. Изразът има и по-гълбок смисъл: Христос в качеството Си на Проявения Бог присъства чрез Своя Дух във всяка монада, във всяка частица живот.

„Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат преизобилно“ (Йоан 10:10). Христос в качеството Си на носител и изразител на Всемирния живот уверява онези, които следват пътя, очертан от Неговото благовестие, че те ще живеят според закона на изобилието (формулиран от Учителя Беинса Дуно).

Живот вечен: „А това е живот вечен – да познаят Тебе, Единия Истинен Бог“ (Йоан 17:3). Поредният златен библейски стих извежда определението за вечен живот: да познаеш Единия Истинен Бог, сиреч да съединиш своето съзнание с Неговото, да подчиниш изцяло волята си на Неговата, да станеш съвършен проводник на Неговата Любов.

„Който съхранява в живот душата ни“ (Пс. 66:9). Който спазва Божия свят закон, върви по пътеката към безсмъртието.

„Дух Божий ме е направил и диханието на Всесилния ме е оживотворило“ (Йов 33:4). Всички творения, включително и човекът, са рожби на Божия Дух. Еврейската дума „руах“ (на иврит) означава едновременно „дъх, дихание“ и „дух“. Диханието на Бога е онази безсмъртна частица от Неговия Дух, която ражда живота във всяко творение, в целия необятен Космос.

„С кожа и плът си ме облякъл, с кости и жили си ме оплел, живот и милост си ми дарил“ (Йов 10:11,12). Бог в проявлението Си на Творец създава индивидуалния дух, чийто пратеник в материалния свят е душата; а тя от своя страна участва в изграждането на физическото тяло на човека. За да може биологическият живот

да се прояви, е нужно изначалната Божествена енергия да му даде тласък. Тази първична и универсална енергия в християнското богословие се нарича „естествена благодат“. Тя поддържа Всемирния живот на всички негови равнища. Независимо от духовния ръст на живите същества всички те се ползват от нея в степенята, в която тя им е необходима.

Мощ: *„Бъдете силни“* (Втор. 31:6). Когато изпълняваме Божията воля, когато вървим по пътя, който Той ни е предназначертал, никой не може да ни се противопостави. Има ли някой, по-силен от Бога?! Силата ни иде от Него и всички препятствия отстъпват пред нея.

„Всичко мога чрез Христос, Който ме укрепява“ (Фил. 4:13). Когато развиваме Христовото съзнание у себе си – а това е кълнът на Божието присъствие в най-гълбоката ни духовна същност, укрепват всички наши сили: физически, умствени и душевни. Христос ни уверява, че нищо не можем да правим без Него, сиреч без да сме оживили този кълн на Божественото начало и без да сме го привели в действие.

„И с търпение да тичаме към предстоящото ни поприще“ (Евр. 12:1). Първо трябва да осъзнаем кой път да поемем, т.е. какво решение да вземем в конкретната ситуация. Вътрешният глас – ако го чуваме ясно и недвусмислено – ще ни подсказва правилното решение. А след това, изпълнени с търпение и устрем, да приведем в изпълнение взетото решение. Предстоящото ни поприще е онова, което Бог ни е определил, а ние сме го приели като души преди да се въплътим в програмата за дадения земен живот.

„Според богатството на славата Си, чрез Неговия Дух да се утвърдите здраво във вътрешния човек“ (Еф. 3:16). Чрез съединяване с Духа на Христос (Проявения Бог) бихме могли да разгърнем целия си духовен потенциал и да изпълним достойно предназначението си в условията на материалния свят. Вътрешният човек е безсмъртното начало у всекиго от нас, заложено от Бога Творец като лъч от Неговата абсолютна Същност.

„Който чакат Господа, ще подновят силата си, ще възлязат с крила като орли, ще тичат и не ще се отрудят, ще ходят и не ще се уморят“

(Ис. 40:31). В случая да чакаш Господа означава да вярваш в Него и в Неговия Промисъл за теб. И ако превърнеш тази вяра в дела според нея, тогава всичките ти сили – физически, нравствени и духовни, ще се проявяват в най-високата си степен. И е така, понеже си подчинил своята воля на Божията.

(с. 13) *„Защото Господ Йехова е вечна крепост“* (Ис. 26:4). Всичко на този и на онзи свят може да бъде разрушено, всичко сътворено е обречено на преходност и тленност, само Бог е вечен и неразрушим. Който вярва в Него и следва Неговите пътища, ще бъде недосегаем за злото във всичките му прояви.

„Бог твой отреди силата ти“ (Пс. 68:28). Ние сме силни дотолкова, доколкото се уповаваме на Бога и на Неговия план за нас.

„Защото укрепил резетата на твоите врати“ (Пс. 147:13). Няма по-вярна стража от Божията закрила. А тя спохожда само праведните, изпълнителите на Неговия свят закон.

„Ръката Ми ще го поддържа“ (Пс. 89:21). Ако ние сме верни на дълга си към Бога, Той никога и в нищо няма да ни изостави. А нашият дълг е да вървим по Неговите пътища и да следваме Неговата воля.

„Укрепете отслабналите ръце, уякчете немощните колене“ (Ис. 35:3). В моменти на слабост и в тежки изпитания обърни духовния си взор към Небесния Отец и се уповавай на Неговата подкрепа.

„Отиват от сила в сила“ (Пс. 84:7). Когато изпълняваш волята Божия, Той те дарява с могъща сила и вътрешен мир. Колкото повече си Му верен, толкова повече ще укрепват и физическите, и душевните ти сили.

„Укрепил си ме със сила в душата ми“ (Пс. 138:3). Човек, когато върви неотклонно по пътя към Божественото, се изпълва със сила и увереност. Те извират от усещането, че вършиш това, което Бог очаква от теб. Силата на духа ти се пренася и във всичките ти думи и дела.

„Не бойте се“ (Ис. 35:4). Страхът е най-високото препятствие по духовния Път. Ако искаме да разгърнем целия си духовен потенциал, на първо място трябва да се освободим именно от страха.

„Бъдете твърди и дръзновени“ (Втор. 31:6). Ако имаш подкрепата

на Всевишния, никой и нищо не би могло да ти се опре. Твърдостта и гръзновението са резултат от увереността, че Той одобрява всяка твоя крачка в живота.

„Не се страхувайте, бъдете твърди и мъжествени, така ще преуспеете“ (Иис. Нав. 10:25). Наследникът на великия водач на израилтяните Мойсей – Иисус Навин, е призван да завладее Обетованата земя за своя народ. Той призовава своите сънародници да се избавят от страха и да проявяват твърдост и мъжество, водени от убеждението, че имат цялата Божия закрила. Учителят Беинса Дуно е прибавил израза „така ще преуспеете“, за да подчертае, че когато Създателят ти е водач, всяка твоя кауза ще се увенчае с успех.

„Аз ще бъда с тебе заедно“ (Исх. 3:12). В конкретния случай Бог обещава на Мойсей, че ще му помогне да изведе поробените евреи от земята на робството – Египет. В общия случай Бог обещава на всеки човек, който следва Неговите повели, че никога няма да го изостави.

„Няма да те оставя, нито да те напусна“ (Иис. Нав. 1:5). Вж. обясненията на предишните три библейски стиха.

„Не бой се, нито се страхувай“ (Втор. 31:8). Вж. обясненията в предишните стихове за ролята на страха и необходимостта от неговото преодоляване.

„Вас друго изкушение, освен човешко, не ви е постигнало; верен е обаче Бог, Който заедно с изкушението ще даде и средството, за да можете да претърпявате“ (I Кор. 10:13). В земния живот на всяка крачка срещаме различни съблазни и изкушения. Те са изпитания за нашата вяра, морал и духовна сила. Бог никога не ни подлага на изпитания, с които да не можем да се справим успешно. Още повече – Той винаги осигурява и средствата, с които да се преборим достойно с тези изпитания. Нашата задача е да открием тези средства и да ги употребим по предназначение.

„И утвърден ще бъдеш, и няма да се боиш“ (Йов 11:15). Вж. обясненията за човека, който върши Божията воля и винаги получава Неговата подкрепа.

„Блажен е онзи човек, който претърпява изкушение, защото, след като

премине изпита, ще приеме венеца на живота, който обеща Господ на онези, които Го любяат“ (Як. 1:12). Ако обичаш Бога, ще изпълняваш Неговата воля, а не твоята. Той знае по-добре от теб какво ти е нужно във всеки момент от земните ти дни. Достойно преодоляването житейско изпитание те придвижва към вечния живот.

(с. 14) *„Стойте, прочее, постоянни в свободата“* (Гал. 5:1). Главна еволюционна цел на човека е да постигне свобода на духа си, т.е. да се освободи напълно от кармични ангажменти и от цикъла на самсара (раждане, смърт и ново раждане). А тази свобода може да бъде завоювана, само ако индивидуалният дух на човека се съедини с Божия Дух.

„Бъдете като мъже“ (I Цар. 4:9). За да изпълниш своето предназначение в земния живот, е нужно освен всичко останало и мъжество. То е съчетание от храброст, решителност, безстрашие и високо чувство за отговорност.

„Чрез Бога ще направим юначество“ (Пс. 60:12). За всичко, което вършим в материалния свят, ние използваме част от изначалната Божествена енергия. Тя е неизчерпаема и всеки употребява от нея толкова, колкото е способен да възприеме, усвои и приложи.

Победа, превъзможване: *„Неговата десница и Неговата свята мишца направиха Му спасение“* (Пс. 98:1). В този стих псалмопевецът възпява Божието всемогъщество, което не познава прегради.

„Защото чрез тебе ще разбия войска и чрез Бога мой ще прескоча стена“ (Пс. 18:30). Дори и невъзможни на пръв поглед дела стават възможни чрез височайшата Божия подкрепа.

„Който побеждава, ще наследи всичко“ (Откр. 21:7). Това са слова на Христовия Дух, отправени към човеците чрез ап. Йоан Богослов. В случая става дума за победа над самия себе си – одухотворяване на материята (тялото), при което Божественото начало просиява в своята пълнота и превръща човека в свободен дух. А наследството – това е Небесното Царство, отредено за праведниците, просияли в Божия Дух.

„Когато врагът нападне като река, Духът Господен ще възвиси хоругва“

(Ис. 59:19). И в най-критичните моменти от живота човек може да получи помощ от Всевишния, стига да я е заслужил. Хоругвата в случая е символ на Божието всемогъщество, на Неговото вездесъщо присъствие в света.

„Не бой се от лицето им; Аз съм с тебе, за да те избавя“ (Йер. 1:8). И най-страшният враг ще бъде принуден да отстъпи пред мощта на Небесния Отец, Който винаги защитава Своите верни чедра. Когато Бог оживее у теб, в съкровена та духовна същност, нищо от заобикалящия те свят не е в състояние да те разтърси или да наруши вътрешния ти мир.

„А Господният раб не трябва да се кара“ (II Тим. 2:24). Ап. Павел наставлява своя ученик Тимотей да не влиза в разпри, да не се поддава на гнева. Според Учителя Беинса Дуно в спора не се ражда истината, двете страни остават на своето мнение, но мрачните светкавици на гнева могат да породят сериозни конфликти и дори кръвопролития.

„Няма вече да се чуе насилие в земята ти“ (Ис. 60:18). Когато вървиш по пътя, който Бог ти е отредил, ще се радваш на всички блага на живота, ще бъдеш чужд на всяко насилие и неправда.

„Но благодарение Богу, Който ни даде победата“ (I Кор. 15:57). Бог ни дарява победата (буквално и преносно) само в случай, че сме се показали достойни за нея. В нашия земен живот няма победа, която да не е дарена именно от Бога.

„Къде ти е, аде, победата?“ (I Кор. 15:55). Този въпрос има право да зададе праведникът, който е изпълнил изцяло Божията воля в земните си дни.

„Погълната бе смъртта с победа“ (I Кор. 15:54). Крайната цел на духовното израстване на човека е безсмъртието, сиреч окончателна победа над смъртта и пребъждане в лъчезарните селения на Божия Дух.

**ДУХЪТ НА ОБЕЩАНИЕТО Дух Светий (Мат. 3:11)
Оранжевите (портокалените) лъчи**

По отношение на оранжевите (портокалените) лъчи Учителят Беунса Дуно изтъква следното: „С тези стихове, които се дават, ще можем да работим върху нашето сърце. Например какво е страх? Той е излишък на портокалов цвят“ (Приложения, с. 68). „Когато искате да помагате на някого с разклатено здраве, ще цитирате стиховете, образуващи портокаловия цвят“ (Приложения, с. 72).

(с. 15) **Обновяване:** „Ако някой е в Христос, той е създание ново“ (II Кор. 5:17). Духовно-нравственото обновление на човека може да бъде осъществено, ако той следва пътя на Христовото благовестие и подражава на примера на Христос в своя всекидневен живот.

„И ще дойдат над тебе всички тези благословения, и ще се изпълнят“ (Втор. 28:2). Ако слушаме Божия глас в сърцето си и ако изпълняваме Неговите заповеди, ще бъдем възнаградени с Неговото благословение и всички наши благородни желания, отправени към Общото благо, ще се изпълнят.

Здраве: „Аз ще те изцеля“ (IV Цар. 20:5). Бог може да изцели всяка наша душевна и физическа болка, да превърне страданието в радост. Достатъчно е да Му се доверим изцяло, изпълнени с вярата, че Той по-добре от всеки друг знае какво ни е нужно в момента и как да ни го даде.

„За да няма раздор в тялото“ (I Кор. 12:25). Хармонията между вътрешните органи на човешкото тяло осигурява неговото здраве и правилно функциониране. В по-широк смисъл понятието „тяло“ в Новия Завет бива употребявано и като синоним на Църквата, създадена от Христос като общност от вярващи в Него като Господ и Спасител.

Единство: „Едно тяло и един дух“ (Еф. 4:4). Вярващите християни са единни в тялото (Църквата) и в Божия Дух (Чийто Носител е Христос). Единението в общата вяра произтича от Седмия херметически принцип – за единството и сродството.

„Да създаде в Себе Си от двата един нов човек“ (Еф. 2:15). В тесен смисъл – Христос обединява чрез Своята проповед и мисия евреите-монотеисти (еднобожници) и езичниците. В широк смисъл – християнинът има за свой дълг да обедини в себе си

низшето и висшето начало, като подчини изцяло човешкото на Божественото. Тогава именно се ражда новият човек.

„И здравето ти скоро ще процъфти“ (Ис. 58:8). Когато изпълниш волята Божия и засвидетелстваш любовта си към ближния с конкретни дела, ще бъдеш напълно здрав: физически, нравствено и душевно.

„Аз съм с тебе, за да те избавям. И ще те изцеля от раните ти“ (Йер. 30:11,17). Пред каквото и изпитание да си изправен, каквото и бедствие да те сполети, каквато и болест да те налегне, Бог може да те избави и да те изцели. Достатъчно е си наясно какво Той очаква от теб и да го сториш.

„Няма да ти нанесе ни една от болестите, които нанесох върху египтяните, защото Аз съм Господ, Който те изцелявам“ (Изх. 15:26). Ако чуваш ясно Божия глас в душата си и ако следваш Неговите пътища, ще бъдеш предпазен от всякакви беди и нещастия. Няма по-мощна и сигурна броня за тях от Неговата закрила.

„Бъди очистен“ (Мат. 8:3). Както Христос очисти прокажения от болестта му и той оздравя на мига, така и ние бихме могли да получим Божията подкрепа във всеки момент от живота си, ако сме верни на Неговия Завет и изпълняваме заповедите Му.

„Боже, бъди милостив към мене, грешника“ (Лука 18:13). В Йерусалимския храм митарят (бирникът), осъзнавайки своята греховност, помоли Бога за опрощение. Ако ние развием съвършен самоконтрол и самонаблюдение, винаги ще бъдем наясно дали изпълняваме Божията воля или не. И когато неизбежно съгрешим, нека не се свеним да поускаме прошка от Онзи, Който е Любов и неизменно е готов да ни прости.

„Изцели душата ми и помилуй ме“ (Пс. 41:5). Вж. обясненията към предишните четири стиха.

„От голяма леност пада къщият покрив“ (Екл. 10:18). Някой мъдрец някога е казал, че безделието е майка на всички пороци. И е прав. По духовния Път леността и безделието нямат място. Това е Път на осмислени, разумни действия, водещи към духовно израстване.

(с. 16) *„Бивайте в усърдието нелениви, духом пламенни“* (Рим. 12:11). С каквото и да се захванем, нека го извършим така, сякаш е за Бога,

т.е. по най-добрия възможен начин. Пламъкът на духа гори, но не изгаря; той разпалва нашите сили – вътрешни и външни, и ни помага да влагаме във всичките си начинания най-доброто от себе си.

„Не знаете ли, че сте храм Божий и Дух Божий живее във вас?“ (I Кор. 3:16). Вж. обяснението за този стих на с. 6 според номерацията на страниците на Завета.

„Ще възстановя здравето в тебе“ (Йер. 30:17). Когато имаме пълноценно общуване с Бога, първо у нас настава вътрешен мир, а след това укрепва и физическото ни здраве.

„Думите ми са живот за тези, които ги намират, и изцеление на цялата им плът“ (Притчи 4:20,22). Тези слова на премъдрия цар Соломон са отправени към младите хора и биха могли да им донесат определена полза. Колко по-силна и благодатна е подкрепата, която оказва Словото Божие, когато е осмислено, усвоено и приложено на всяка крачка по житейския ни път.

„Бог на духовете и на всяка плът“ (Числ. 27:16). Според християнския Символ на вярата Бог е Творец и на видимия, и на невидимия свят. Всяка област на Неговото творение има своите жители – в материални или духовни тела.

„Има ли нещо невъзможно за Мене?“ (Йер. 32:27). Това е риторичен въпрос, който Бог задава на човека. За Него няма нищо невъзможно, понеже Той е сътворил всичко съществуващо и е вложил в Своето творение принципи и закони, според които то да съществува и да се развива. Това, което е невъзможно за хората, е възможно за техния Създател. Когато еволюираме до степен да станем Негови сътворци, тогава и нашата творческа сила ще достигне измеренията на Божественния свят.

„Молете се един за друг, за да се изцелите“ (Як. 5:16). Можем да се молим и за собственото си изцеление (физическо и душевно), и за изцелението на скъпи за сърцето ни същества. Ако молитвата ни е искрена, Бог ще я чуе и ще стори по нея. Най-голяма е силата на колективната молитва. Тя е способна на чудеса. Небесният Отец чува молитвите и на праведниците, и на грешниците.

„Молбата, която е с вяра, ще избави страдащия“ (Як. 5:15). Вж. обяснението за предишния стих.

„Не бой се, Аз съм с тебе“ (Ис. 41:10). Щом Бог е с тебе, няма препятствие, което да не успееш да преодолееш. А Той е с тебе, когато си узнал каква е волята Му за теб и я изпълняваш.

„Да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна Богу“ (Рим. 12:1). Тялото на човека му е предоставено, за да се превърне в съвършен инструмент за неговия дух. Този процес се нарича „оухотворяване на материята“. Отношението ни към собственото тяло, както и начинът, по който го използваме в земния живот, предопределят съдбата ни в отвъдното – в коя област на невидимия свят ще попаднем след смъртта.

Едно тяло (Еф. 4:4)

Християните са едно тяло като общност от вярващи в Иисус Христос като Господ и Спасител. Както бе отбелязано по-горе, създадената от Него Църква бива наричана с различни имена, едно от които е „тяло Христово“. Това е единство на хората, обединени в една земна институция, каквато е християнската Църква.

„Пак с плътта си ще видя Бога“ (Йов. 19:26). Когато се разделим с тялото си след физическата смърт, в невидимия свят ние няма да видим Бога, но ще почувстваме Неговото присъствие – по-осезателно, отколкото през земния ни живот. Плътта никога не може да види Бога, но може да Го почувства чрез своите органи за осезание – като вездесъщо присъствие и в материалната вселена.

Един ум (II Кор. 13:11)

Общността от християните е обединена най-вече от своята обща вяра. Вярата предполага единство между ум и сърце, между мисъл и чувство. Единоумслието е фундамента на всяка религия и на всяка духовна общност.

„Взвръща душата ми“ (Пс. 23:3). Бог е в състояние да повдигне човека дори и в най-дълбоката бездна на неговото падение. Достатъчно е да се покаем и да Го потърсим с чисто сърце и искрена вяра.

Един дух (Еф. 4:4)

Всички ние, хората, както и цялото творение, сме едно в Божия Дух, чрез Когото е осъществена и продължава да се

осъществява творческата Воля на Всевишния. Целта е това единство да бъде осъзнато и да бъде превърнато в жива сила на индивидуалния дух. В християнската Църква такава единство съществува въз основа на вярата в един Бог и в Неговия Единороден Син Христос.

„В ръцете Ти предавам духа си“ (Пс. 31:6). Тези думи на вярващ в Бога човек произнесе и самият Христос на Голготския кръст, преди да издъхне. Те са изпълнени с вярата, че след смъртта си преданият в земния си живот на Бога човек ще попадне в Неговото благодатно присъствие.

Посвещение: *„Свят, свят, свят е Господ Саваот!“* (Ис. 6:3). „Саваот“ е едно от имената на Бога в Библията и означава „Господ на силите“. Под „сили“ се имат пред вид най-вече небесните воинства, ангелските чинове. Трикратното повтаряне на думата „свят“ ни отправя към Бога – Един по Същност и Троичен по Лица: Бог Отец, Бог Син и Светият Дух.

„От Господа стана това и чудно е в нашите очи“ (Пс. 118:23). Някои от Божиите дела изглеждат на хората като чудо, понеже те не познават докрай Неговото естество и Промисъла Му. Бог има правото да надмогне природните закони, но само в изключителни случаи. В този стих псалмопевецът възпява отхвърления от евреите Христос, Който става Глава на създадената от Него Църква.

(с. 17). *„Но за мен е добре да се приближа към Бога“* (Пс. 73:28). Духовният Път на човека е Път към Бога. На всяка крачка по него пред външните и вътрешните ни сетива се открива нова панорама, нови космически истини изпълват съзнанието ни, нов пламък се ражда в сърцето, придобиваме нова мотивация да продължим напред. Този Път е безкраен, както самият Бог е безкраен в Своята абсолютност и непознаваемост. Този Път осмисля нашето съществуване в Проявеното Битие.

„Добре ми стана, че се наскърбих“ (Пс. 119:71). В земното училище ние учим своите уроци по два начина: по пътя на положителния и по пътя на отрицателния опит. Страданието е отличен учител, когато осмислим неговата роля в живота ни. Тогава скръбта се превръща в радост.

„Благославяй, душо моя, Господа и не забравяй всичките Му благодеяния; Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести, избавя от тление живота ти“ (Пс. 103:2-4). Нека никога не забравяме, че всичко, което постигаме в земните си дни, е резултат от разумно използване на изначалната и всеобхватна Божествена енергия. Бог е в правото Си да прости всичките ни прегрешения, ако се покаем, не ги повтаряме и се постаряем да поправим стореното. „Грях“ наричаме нарушаването на някой Негов закон. Ако познаваме и спазваме всички тези закони, вложени в основата на Битието, ще бъдем здрави физически и душевно и ще вървим целеустремено по пътеката към безсмъртието.

ДУХЪТ НА МЪДРОСТТА

Жълтите лъчи

Във връзка с жълтите лъчи Учителят Беинса Дуно подчертава следното: *„... Някой казва, че е глупав, но дайте на такъв човек жълт цвят и ще видите, че ще стане по-умен – значи на такъв липсва цветът, който му е необходим“* (Приложения, с. 68). *„Когато има недоразумения и спорове във Веригата (първоначално название на общество „Всемирно Бяло братство“, използвано до 1918 г.), ще употребим жълтия цвят, цитирайки всички стихове, които се отнасят до Мъдростта. Тя може да изглади догматични или други спорове“* (Приложения, с. 72).

(с. 18) **Разумност:** *„Дух на мъдрост и разум“* (Ис. 11:2). Пророк Исаия посочва две от проявленията на Божия Дух – като Дух на Мъдростта и като Дух на Разума. Когато живееш в Духа на Бога, придобиваш Божествена Мъдрост и съвършен разум. Мъдростта е един от петте Божествени принципа, залегнали в основата на Проявеното Битие, засвидетелстван от Учителя Беинса Дуно.

„Начало на мъдростта е страх Господен“ (Притч. 9:10). В старозаветната епоха залог за мъдрост е страхът от Бога. В

новозаветните времена на мястото на страха се възцарява Любовта, прогласена от Божия Син Христос.

„Господ дава мъдрост“ (Притч. 2:6). Мъдростта на Господа е съсредоточена в Неговото Слово, проповядвано от великите духовни Учители на човешкия род.

„И всичко, каквото би пожелал ти, не се сравнява с нея“ (Притч. 3:15). Мъдростта е по-ценна от всички богатства на материалния свят. Тя е пътека към Божия престол.

„Когато я прегърнеш, ще положи на главата ти венец на благодат, ще ти даде корона на слава“ (Притч. 4:8,9). Венецът на благодатта е образ на Божието благословение, което получават всички хора, завоювали Божествената Мъдрост. А короната на славата изобразява добродетелите, придобити с помощта на тази Мъдрост.

„Страхът Господен придава дни“ (Притч. 10:27). Ако във всеки момент от живота си съзнаваме, че всичко, което мислим и вършим, е открито като на длан пред Божиите всевиждащи очи, тогава бихме се предпазили от много грешки по жизнения си път. От това осъзнаване би трябвало да развием съвършен самоконтрол и самонаблюдение. Това е шанс да продължим престоя си в плът, за да научим повече уроци в земното училище.

Знание: *„Езикът на мъдрите украсява знанието“* (Притч. 15:2). Когато говори мъдър човек, неговите думи достигат до сърцата и душите на слушателите и ги подтикват да пресътворят себе си към добро. Ораторската дарба на мъдреца разкрива цялата красота на Словото.

„Колко е по-добро богатството на мъдростта, отколкото на златото“ (Притч. 16:16). Със злато можем да си купим материални блага, а с Божествената Мъдрост – достойно място в Небесното Царство.

„Злато и кристал не могат да се сравнят с нея“ (Йов 28:17). Вж. обясненията към предишните стихове.

„И ще ти дам скровища, пазени в тъмни места“ (Ис. 45:3). Ако човек постигне святост и духовно-нравствено съвършенство, Бог ще му открие тайната на безсмъртието. Тя е запазена само за най-

Верните Му синове и дъщери.

„Такова ще е за душата ти знанието на мъдростта“ (Притч. 24:14). Според Учителя Беинса Дуно Божествената Мъдрост гарява онзи, който я е завоювал, със знание и светлина. Знанието е негов безпогрешен ориентир в света на материята, а светлината го води към обителите на Духа.

„Мъдростта е защита“ (Екл. 7:12). Мъдростта те защитава от глупостта и суетата на земния живот, от излишните желания и прекомерните амбиции, от собствените и чуждите страсти.

Снизхождение: „Не съдете, за да не бъдете съдени“ (Мат. 7:1). В Своята прочута Проповед на планината Христос съветва да не осъждаме никого: 1) защото не знаем какви са причините за неговите действия; 2) понеже не е сигурно дали самите ние не бихме постъпили по същия начин, ако сме на негово място; 3) тъй като критиката и осъждането на другите хора поражда карма. Учителят Беинса Дуно изяснява, че който критикува някой друг, поема 50% от неговата карма. Но трябва да правим разлика между обективен анализ и критика. Имаме право да оценяваме справедливо действията на хората, а не самите тях.

„Не съдете по лице, но с праведен съд съдете“ (Йоан 7:24). Когато сме изправени пред необходимостта да дадем оценка на някого или на нещо, следва да се отърсим от субективното си отношение към оценявания/оценяваното и да се постараям да бъдем напълно обективни.

„Обличах се в правда и тя ми беше одежда, моят съд ми беше като мантия и корона“ (Йов 29:14). Невидимата греха на праведния (неговата аура) е увенчана със скъпоценните камъни на добродетелта.

(с. 19) „И Духът Господен ще почива върху Него, Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и на сила, Дух на знание и страх Господен“ (Ис. 11:2). В това свое предсказание пророк Исаия десет века преди Рождество Христово посочва някои от главните качества на бъдещия Спасител на човечеството Христос. Това е и призив към хората да се стремят да придобият същите добродетели. А те са качества на Божия Дух, които търсецията Истината човек

може да развие, ако общува пълноценно с Него.

Съжаление: *„Милостивият човек благоволително на душата си“* (Притч. 11:17). Милосърдието е Божествено качество, което се ражда в благородните сърца и просветлява умовете и душите на онези, които го проявяват. Върховен пример за милосърдие е Божият Син Христос.

„Съдете съд истинен и правете милост и щедрости“ (Зах. 7:9). В самооценката си и в оценката на ближния следва да бъдем максимално обективни и справедливи. Когато някой е в нужда, нека му дадем от сърце това, от което се нуждае. Милостивият винаги ще намери милост и към себе си, когато му е потребна. А щедрият никога няма да потъне в мизерия и нищета.

Размишление: *„Разсъдливостта ще те пази“* (Притч. 2:11). Има моменти в живота, когато се налага да призовем за помощ здравия разум. Едно е да си умен, а съвсем друго – да си разумен. Разумен човек е този, който използва ума си по най-правилния начин. Българската народна мъдрост, дълбоко духовна по своята същност, гласи: *„Прави, що правиш, пък мисли за после!“*

„Устройва работите си с правосъдие“ (Пс. 112:5). Справедливостта е земното проявление на Божествената Правда. Бъди справедлив и към другите, и към самия себе си. Тогава ще заслужиш Божията подкрепа и благословение.

„Пазѝ здравомислие и разсъдливост“ (Притч. 3:21). Вж. обясненията за предишните два стиха.

„За да се приеме учение в разум, в правда, съд и правда, за да се даде остроумие на простите и на младите – знание и разсъдливост“ (Притч. 1:3,4). Словото Божие приемаме със сърцето и потвърждаваме с ума. То ни дарява с просветление относно вечните духовни истини и нашия път в живота. На простия усилва ума, а на младите и неопитните предлага най-важните наставления за това, как да продължат по житейската пътека.

Осияване: *„Аз дойдох виделина на света“* (Йоан 12:46). „Виделина“ е названието на светлината в духовния свят. Христос определи Себе Си като виделина, понеже разпръсна мрака на невежеството със силата и дълбочината на Своето

благовестие.

„Проводѝ виделината Си“ (Пс. 43:3). Вярващият в Бога човек призовава своя Небесен Отец да хвърли Своята нетленна светлина – виделината на духовното присъствие, върху пътя му в живота. Воден от тази нетленна светлина, човек никога няма да изгуби вярната посока.

„Защото Ти ще направиш светилника ми да свети“ (Пс. 18:28). Когато следваш пътя, който сам Бог ти е отредил, тогава изгрява твоята вътрешна светлина – неугасимият огън на Божественото начало у теб. Никакви изпитания и катаклизми не могат да го угасят. Той е твоят пътеводител към Царството на вечната благодат.

„Ето светилник, цял от злато“ (Зах. 4:2). В случая светилникът е символ на системата от седем чакри у човека. Всяка от тях е обогрета в свой особен цвят. А златото символизира активирането и максимално интензивната работа на чакрите в качеството им на проводници на специфични космически енергии.

„Когато светилникът Му светеше над главата ми и с виделината Му ходех в тъмнината“ (Йов 29:3). Светлината на Божието Слово и присъствие във Вселената е предназначена за всеки човек. Той ще ни я гари, ако положим необходимите усилия да я завоюваме. И оттам нататък никога не ще се лутаме в тъмнината на безверието и невежеството.

„Така да просветне вашата виделина пред човеците“ (Мат. 5:16). Когато вътрешната светлина изгрее в душата на човека, той излъчва сияние, разпръскващо тази светлина и за всички останали. Така просветлелият в Бога човек се превръща в пример и факел за своите братя и сестри в плът.

„Господ, Бог мой, ще просвети тъмнината ми“ (Пс. 18:28). Вж. обясненията към предишните стихове.

Упътване: „Сега излязох, за да те науча да разбираш“ (Дан. 9:22). Архангел Гавриил предлага на пророк Даниил напътствия според Божиата воля за израилския народ и за самия пророк. Мистичните видения и срещи с Напреднали Същества са предназначени за онези, които са развили вътрешните си

сетива и имат важна мисия в земния живот.

(с. 20) „*Върху тебе ще бъде окото Ми*“ (Пс. 32:8). Главна задача в нашето земно съществуване е да приемем безрезервно Божието ръководство във всички наши мисли, чувства, думи и дела. Ако му се доверим безусловно, Той ще ни води по най-пряката пътека към нашата цялостна самореализация като Негови чеда.

„*И заведе ги през прав път*“ (Пс. 107:7). Каквито и грешки да сме допуснали в живота си, колкото и да сме пропаднали в бездната на греха, Бог е в състояние да ни прости и да ни изведе на правия път, който Той сам ни е предназначертал за конкретното земно изпълнение.

„*Тogaва твоята светлина ще изгрее като зората*“ (Ис. 58:8). Светлината на праведния човек осветява не само собствения му живот, но и живота на всички, които са способни да я възприемат. Той е пример за подражание, за предано служение на Всевишния.

„*Виделината на праведните е весела*“ (Притч. 13:9). Искрено вярващият в Бога човек винаги и във всичко е оптимист. Истински духовният човек притежава ярко и неподправено чувство за хумор. Той е в състояние да възприема житейските уроци като огромна сцена, на която ние, хората, изпълняваме различни роли.

Освежаване: „*Винаги се радвайте*“ (I Сол. 5:16). Когато сме убедени в правотата и целесъобразността на Божия Промисъл, в Неговото безкрайно милосърдие и Любов към нас, можем да приемаме всички изпитания по жизнения си път с разбиране и радост от научения урок в земното училище.

„*Вложил си в сърцето ми радост*“ (Пс. 4:7). Бог ни е сътворил не за страдание, а за радост. Това е състоянието на човека, постигнал вътрешен мир и изпълняващ с готовност Неговата свята воля.

„*Радост и веселие ще придобият*“ (Ис. 35:10). Когато сме изпълнени с вярата, че вървим по пътя, който Небесният Отец ни е предназначертал, никакви външни препятствия не могат да ни спрат, никакви преизвикателства на околната среда няма да

ни отклонят, никое изпитание – колкото и сериозно да е то – няма да ни пречупи.

„Веселете се, небеса, и радвай се, земя“ (Ис. 49:13). Учителят Беинса Дуно въвежда в езотеричната лексика понятието „Живата Разумна Природа“. Всичко, което Бог е сътворил, носи частица от Неговата вездесъща разумност. Затова и когато възтържествува Неговият план за творението, то празнува заедно с Него.

„Душата ми ще се весели в Господа“ (Пс. 35:9). Душата на човека може да се весели пълноценно само при общуването с Висшата Сила във Вселената. Никоя човешка радост или веселие в материалния свят не може да се сравни с един единствен миг, прекаран в обятията на Божията Любов.

„Да застанем пред Него със славословие“ (Пс. 95:2). Нека не забравяме да благодарим на Бога за всички блага, с които ни обсипва така великодушно и напълно безкористно. Не само да се молим за подкрепа и защита, но и да се научим да благодарим за даровете Му.

„За да бъде радостта ви пълна“ (Йоан 16:24). Радостта ни е пълна, само когато нашето съзнание е в хармонично единение с Божието Свръхсъзнание. Всички останали видове радост са само сянка на тази.

„И вечно веселие ще бъде над главата им“ (Ис. 35:10). „Вечно веселие“ в случая е синоним на блаженство, което може да бъде постигнато само в състоянието на духовно-нравствено съвършенство.

„Блажен е народът, който познава възклицанието на тръбите – ще ходи, Господи, във виделината на лицето Ти“ (Пс. 89:16). Блажен е човекът, който разпознава знаците на съдбата и следва неотклонно пътя към Божественото. Блажен е народът, който изпълнява с чест предназначението си според Божия план за него. Виделината – духовната светлина – ще огрява неизменно придвижването и на индивида, и на колектива от хора към заветната цел: Небесното Царство.

„Възкликават, още и пеят“ (Пс. 65:14). Леко му е на душата на човека, който е узнал Божиите пътища и не се отклонява от

тях.

„Ние сме раби на Бога на небето“ (Ездр. 5:11). Робът е станал такъв по принуда, а рабът – по убеждение. Рабът Божий е Негов предан служител.

„Взлюбени, сега сме Божи чедо“ (I Йоан 3:2). Да си чедо на Бога, означава да си изпълнен с искрена вяра в Него и да вършиш дела според тази вяра.

„Пейте на Бога, песнопейте на името Му“ (Пс. 68:4). Можем да изразяваме любовта и признателността си към Всевишния и с църковни песнопения, и с духовни песни, с музика и глас. Учителят Беинса Дуно свидетелства, че талантливият музикант изплаща чрез своето изкуство кармата си. Всяко истинско изкуство започва от преклонението пред Бога и завършва с него.

„Блажен е онзи човек, който е напълнил колчана си с тях“ (Пс. 127:5). Вярващият в Бога човек освен всичко останало е и воин. Само че неговото оръжие не е огнестрелно и унищожително; то е концентриран израз на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта, които осмислят неговия живот. На Божията нива воюваме, не за да причиним смърт, а за да утвърдим Вечния живот.

(с. 21) „Благославяй, душо моя, Господа“ (Пс. 104:1). Бог ни благославя чрез неизброимите Си блага и благодеяния, за които не очаква нищо в замяна. Когато човек осъзнае какво получава от Него и че Му дължи всичко в този живот, негов синовен дълг е да Му благодари.

„Всяка плът да благославя свящото Негово име“ (Пс. 145:21). Вж. обясненията към предишните стихове.

Славословие: „Благославя, душо моя, Господа и не забравяй всичките Му благодеяния“ (Пс. 103:2). Ние, хората, даваме ли си сметка, че живеем благодарение на изначалната всеобхватна Божествена енергия, която изпълва целия Космос и поддържа Всемирното развитие и живота на всички творения? Тя е осъществител на Божията творческа воля, тя лежи в основата на всяко живо същество, на всички природни и надприродни царства. Тази енергия е вездесъща и неизчерпаема. От нея получаваме толкова,

колкото ни е нужно за всяко въплъщение. Духовната работа ни позволява да я увеличаваме и споделяме.

„Всяко дихание да хвали Господа“ (Пс. 150:6). Ако желаем да вървим всеотдайно и целеустремено по пътя към Бога, тогава нека всяка наша мисъл, чувство, слово и действие да бъдат в Негова възхвала, принесени в дар пред олтара на Неговата Любов към всички творения, отправени към хоризонта на утрешния ден на човечеството.

ВЕЧНИЯТ ДУХ

Зелените лъчи

Учителят Беинса Дуно разкрива следните важни моменти, свързани със зелените лъчи: *„От зеления цвят зависи успехът; в него влиза и освежаването. От недоимъка му се ражда сиромашията, а когато е в изобилие, се развива алчността и скъперничеството. Затова, когато зеленият цвят стане чрезмерно голям, трябва да прибегнем до червения, за да реагира над него. Чрезмерните желания в този свят образуват зеления цвят“* (Приложения, с.65). *„... В зеления цвят е органът на развитието и растежа; когато искаме да растем, трябва да преминем през този цвят във всичките му степени“* (Приложения, с. 66). *„Когато помагате на други хора, пак може да си служите с цветовете. Щом искаме да помогнем някому, който страда в материално отношение, ще употребим всички стихове, които са за зеления цвят, и тогава Съществата, които разполагат с тази багра, ще помагат“* (Приложения, с. 72).

Зелените лъчи са представени като изява на две разновидности на Светия Дух – Духа на Душата и Вечния Дух. Има ли разлика между тях и ако да – каква е тя? По наше мнение разлика има и тя е следната: Вечният Дух е свързан с етерния свят (сферата на жизнеността, най-тясно обвързана с физическото поле), а Духът на Душата – с будичния или интуитивния свят (родината на душата). Съответно и Духът на Душата би трябвало да бъде разглеждан като по-висока октава на Вечния Дух. Според някои

източници на духовното познание съществуват взаимовръзки между: физическото и атмическото (духовното) поле; етерното и будичното поле; астралното и менталното поле, като обособени космически зони, където са проектирани субстанциално съответстващи им принципи или носители на съзнанието на човека (потенциални и актуални).

За Вечния Дух Учителят на Бялото братство споделя: „*Духът вечен подразбира безсмъртието, към което ние всички се стремим*“ (Приложения, с. 65). В случая той очевидно има пред вид пониската октава на това проявление на Божия Дух в лицето на зелените лъчи, насочено не просто към физическото здраве, но и към безсмъртието. Безсмъртието е приоритет на по-високата октава на същия Дух – Духа на душата, но то, безсмъртието, би могло да бъде осъществено, само ако материалното тяло (за което отговаря и се грижи Вечният Дух) бъде превърнато в съвършен инструмент на индивидуалния дух (за което грижата има съответно Духът на душата).

От правилното използване на зелените лъчи според този велик Учител зависи успехът на човека, както и „*освежаването*“, сиреч поддържането на отличен жизнен тонус на организма. От друга страна: когато зелените лъчи са в недостиг при конкретния човек, това би могло да доведе до сиромашия, а когато са в изобилие – до „*любостожание*“ (прекомерен стремеж към богатство, алчност) и скъперничество. И следва съвет, когато зелените лъчи започнат да повишават прекалено присъствието си в аурата на личността, да прибегваме до употребата на червените лъчи за постигане на необходимия баланс. Указанията в този пасаж приключват с репликата: „*Чрезмерните желания в този свят образуват зеления цвят*“ (Приложения, с. 65). Което означава, че излишъкът от зелени лъчи в светлинното тяло на даден човек свидетелства за неовладяно астрално тяло, за слугуване на непрестанно пораждащи се и необосновани желания и страсти, свързани като правило с телесната му природа, т.нар. плътски желания.

Любопитно е наставлението за онези люде, у които се наблюдава недоимък на червените лъчи – те трябва да търсят партньорство с човек с ясно изразено

присъствие на зелените лъчи. Работата със зеления цвят може да ни бъде от полза и при парични проблеми. Основното ѝ предназначение обаче си остава развитието и растежът на физическото поле.

Учителят Беинса Дуно свързва зелените лъчи с Божествения принцип на Правдата (Приложения, с. 72), имайки пред вид високата им октава – Духа на душата. Тук е мястото да отбележим, че на друго място в Словото си той заявява, че Правдата е проявление на Божествената Любов в света на материята. Или, казано с други думи – Правдата е физическо проявление на Любовта.

Добродетелите, които сме в състояние да култивираме с помощта на зелените лъчи, са: растене, прогрес, благополучие, свежест, почивка, изобилие (Приложения, с. 74). В своите пояснения Боян Боев добавя ценна препоръка за употребата на зелените лъчи, заимствана очевидно от неговия Учител – да ги прилагаме, когато искаме да помогнем както на себе си, така и на други хора или въобще живи същества (Приложения, с. 78).

(с. 22). „*Призовах те по име*“ (Ис. 43:1). Има случаи в нашия живот, макар и извънредно редки, когато Бог се обръща лично към нас. Това е неповторимо преживяване на мистична връзка с Твореца, която оставя незаличима следа в съзнанието на човека. Той разбира, че е призован от своя Небесен Родител да изпълни конкретна задача.

„*Знае Господ тези, които са Негови*“ (II Тим. 2:19). Щом вършиш Божията воля, ще бъдеш познат от Него. Това избраничество не е своеволно, а зависи от начина, по който човек върви по своя жизнен път.

Единият: „*И ще наречеш името Му Исус*“ (Лука 1:31). „Исус“ на гръцки език означава „Спасител“. Така наричат Христос заради мисията Му на Изкупител и Спасител на човешкия род. Изкуплението се отнася до изплащането на планетарната карма, натрупана до момента на Боговъплъщението Му, а спасението – до възможността, ако човек следва посочения от Него път, да стане жител на Небесното Царство.

Растеж: „*Каквото посее човек, това и ще пожъне*“ (Гал. 6:7). Това е

една от двете най-кратки и най-ясни дефиниции на закона за кармата, представени в Новия Завет на Библията (другата е: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“ –

Мат. 7:1). Едната е с автор ап. Павел, а втората – с автор Христос.

Произвежда: „И насади Господ Бог рай в Едем“ (Бит. 2:8). Райт в Едем е онази област от духовния свят, в която е бил настанен човекът, след като Бог го е сътворил като живо същество. Там той притежавал всички необходими условия за пълноценно съществуване, включително общуването със своя Създател.

Причинност: „И взе Господ Бог човека и го засели в Едемския рай, за да го обработва и да го пази. **И в него бе Дървото на Живота и Дървото на познание на добро и зло**“ (Бит. 2:9,15). Бог поставя на човека задачата да се възползва максимално от благоприятните условия в Едам. Дървото на Живота е символ на структурата на сътворения от Всевишния свят, а Дървото на познание на добро и зло символизира Божественото учение, което обхваща цялата Истина за Бога, света, Всемирния живот и човека.

Следствие: „Ето, земеделецът очаква многоценния плод от земята и търпи за него много време“ (Як. 5:7). Всички постижения в нашия земен живот – и материални, и духовни – са плод на съчетанието от приложено на практика знание, търпение, постоянство и целеустременост. Каквото вложим от себе си, такава и ще получим като краен резултат.

„И зелен е пред Слънцето, и клоните му се простират в градината му“ (Йов 8:16). Зелените лъчи са свързани с поддържането на физическия (биологическия) живот. Фотосинтезата осигурява съществуването на растителния свят. А над всичко е енергията, която получаваме от Слънцето и която се превръща в жизнени сокове.

„И сеят ниви, и саят лозя, които дават плодове и рожби“ (Пс. 107:37). Творческата дейност на Бога създава условия за съществуването и процъфтяването на живите същества. Тяхната задача е да използват оптимално тези условия.

„И плодът на правдата сее се с мир“ (Як. 3:18). Пробудените души отстояват правдата само с мирни средства.

„За да се наричат дървета на правда“ (Ис. 61:3). Хората, постигнали в

своя земен живот истинска праведност, стават носители, изразители и вестители на Божествения принцип на Правдата.

(с. 23) „И както градината прораства семената в нея, така Господ Йехова ще направи правдата и славата да израснат пред всички“ (Ис. 61:11). В Живата Разумна Природа (понятие, въведено в езотеричната лексика от Учителя Беинса Дуно) всички процеси са плод от действието на закони, вложени от Твореца в нея – Природата. Така и в човешкото общество, ако спазваме Неговите закони, ще настъпят благоприятни за всички нас последствия.

„Славата на Ливан ще дойде при тебе с кипарис, бор и кедър заедно, за да украсят мястото на светилището Ми“ (Ис. 60:13). Човешката слава е преходна, а тази, която Бог ни дарява, е за вечността. Прославилият се в Бога човек е украса за този и за всички останали светове.

„Пренесъл си лоза от Египет.“

„Покриха се планините със сянката ѝ“ (Пс. 80:9,11). Лозата е символ на човечество, изпълнено с вяра и упование в Бога, което върви по пътищата, начертани от Него. Съвкупната духовна мощ на това човечество надхвърля снагите на най-високите планини.

Порастване, оплодяване: „Аз съм истинната лоза, вие – пръчките; който пребъдва в Мене и Аз в него, той принася много плод“ (Йоан 15:5). На Тайната вечеря Христос споделя с най-близките Си ученици – апостолите, че Той е началото (лозата), а те – продължението (пръчките), на Божието свято дело за изкуплението и спасението на човешкия род. Който се стреми да придобие Христово съзнание, Спасителят ще оживее в него и този човек ще даде своя достоен принос като труженник на Божията нива.

„Защото, ако не се уморяваме, навреме ще пожънем“ (Гал. 6:9). Една латинска поговорка гласи, че който дава навреме, дава двойно. Така и в духовната работа, ако я извършиш навреме и на място, ще пожънеш обилна реколта в Божия Дух. И дори да почувстваш умора в тялото, душата ти ще тържествува и нее.

Дървото на Живота

„Аз съм като зелена маслина, цъфтяща в Божия дом“ (Пс. 52:10). Тук зелената маслина е символ на красотата и жизнеността на биосферата –

на растителното и животинското царство, включително и човешкото общество, процъфтяващи под грижовната ласка на Божията благодат.

„Маслина вечнозелена, красива, доброплодна“ (Йер. 11:16). Когато използваме разумно Божиите блага, с които Той неуморно ни обсипва, тогава нашият земен живот дава добри плодове.

„Праведният като палма ще цъфти“ (Пс. 92:12). Праведният човек се радва на превъзходно физическо и душевно здраве.

„И Господ ще даде доброто, и земята ще ни даде плода си“ (Пс. 85:12). Изпълним ли дълга си към Бога, съдействаме ли за осъществяването на Неговия план за Земята и човечеството, никога няма да изпаднем в нужда и винаги ще се радваме на изобилие в нашия живот.

„А ние, Твоят народ и овците на паствата Ти, ще Те славословим вовек“ (Пс. 79:13). Усещането за Божието присъствие в нашите земни дни, за Неговата неизменна подкрепа за всичките ни благородни мисли, чувства и дела извиква в сърцата ни гореща и искрена благодарност към Него, синовна любов и признателност като към наш Небесен Баща.

(с. 24) „Ще влезем във вратата Ти със славословие и в дворовете Ти – с хваление“ (Пс. 100:4). Вж. обяснението към предишния стих.

„Направи ми знамение на добро“ (Пс. 86:17). В каквото и затруднение да се намираме, Бог е в Правото Си да ни помогне. Понякога Неговата помощ бива предшествана от знак/знамение. Ако го разчетем правилно, сърцето ни ще се изпълни с надежда за близостта на това, от което се нуждаем.

Обогатяване: „Господ осиромашава човека и го обогатява“ (I Цар. 2:7). Всички ние сме в Божиите ръце. Неговата свята Воля би трябвало да бъде закон за нас. Ако спазваме този закон, ще благодарстване и тук, в света на материята, и в отвъдното.

Ако го нарушаваме, ще се сблъскаме с разрушителните превратности в този живот, а в невидимия свят ще се каем горчиво за пропуснатите шансове.

„Търсете първо Царството Божие и неговата правда и всичко това ще ви се приложи“ (Мат. 6:33). Каквото и да ни се случи, нека не оскверняваме Божественото начало у себе си. Нека първият ни и най-важен приоритет в земните ни дни е да се стремим да станем достойни в някакъв момент от бъдещето да бъдем допуснати да преминем с гордо вдигнато чело през дверите на Небесното Царство. Всичко останало в материалната действителност е от второстепенно значение. Ала и него ще получим, ако сме живели, потопени в Духа.

„Не бой се, малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде Царство“ (Лука 12:32). Христос уверява Своите апостоли, че вече са заслужили да станат жители на Небесното Царство. Това същевременно е и обещание към всички останали, които решат да вървят по Неговите стъпки.

„Обичайте Господа, защото за онези, които Го обичат, няма лишение“ (Пс. 34:9). Какво означава да обичаш Господа? – Означава да следваш Неговата Воля, да спазваш Неговите закони, вложени в Битието, да бъдеш пълноценен участник в изграждането на Неговото Царство на тази планета. Изпълниш ли всичко това, ще познаеш всички блага и на земния, и на отвъдния живот.

„Господ е Пастир мой, не ще бъда в лишение“ (Пс. 23:1). Както добрият пастир се грижи изрядно за стадото си, така и Небесният Пастир – Бог, се грижи за всички, които вършат онова, което Той очаква от тях.

„Неизследимото богатство Христово“ (Еф. 3:8). Богатството, което ни предлага Христос, има четири измерения: 1) благовестието за приближаващото Царство Небесно, на което сме призвани да станем жители, ако вземем кръста си и последваме Божия Син; 2) изкуплението на всички грехове на хората – минали, настоящи и бъдещи = изплащане на цялата натрупана планетарна карма и пречистване на астралното поле около Земята; 3) откриване пътя на спасението, който ще ни отведе в кохортата на праведниците в Деня на Страшния

съг = в момента на планетарната трансформация към космическа област с повишена вибрационна честота; 4) Неговият личен пример – съвършен образец за всички хора и за всички времена.

„*Ти си Мой Син, Аз днес Те родих*“ (Евр. 1:5). Раждането на Бог Син от Бог Отец е предвечно, сиреч преди времето във Вселената да започне да тече. „Днес“ в случая символизира вечността на Божието съществуване, която се отнася с пълна сила и за трите Лица на Света Троица: Бог Отец, Бог Син и Светия Дух. Вечността на Бога няма начало в миналото, както и няма край в бъдещето. Вечността на човека – Негово творение, има начало в момента на сътворяването му от Бога и няма край в бъдещето.

„*Поискай от Мен и ще ти дам*“ (Пс. 2:8). Каквото и да поискаме от Бога, ако сме го заслужили и ако е дошло времето да го получим, Той ще ни го даде.

„*Искайте и ще ви се даде*“ (Мат. 7:7). Вж. обяснението към предишния стих.

„*Господ да те послуша в скръбен ден, да ти даде според желанието на сърцето ти и да изпълни всяко твое намерение*“ (Пс. 20:1,5). Ако човешкото сърце бие с ритъма на Божието, всяко желание на този човек ще се сбъдне, дори и на околните или на самия него да му се струва, че се е случило чудо.

„*Среброто е Мое и златото е Мое*“ (Агей 2:8). Всички земни блага не са наше притежание, а на Бога. Той ги разпределя с абсолютна справедливост според нашите реални потребности. Всичко, с което разполагаме в течение на земния живот, ни е дадено за временна и разумна употреба. Парите не могат да направят никого щастлив. Задоволен – да, но не и щастлив. Задоволството е свойство на плътта, то е характеристика на материалния свят. Щастие то е белег на духовния свят, а блаженството – на Божественния.

„*И Всесилният ще бъде за тебе злато и изобилие от сребро*“ (Йов 22:25). Всички земни богатства са нищо в сравнение с това, да си станал едно с Всесилния – Бога.

(с. 25). „*И весели се в Господа, и Той ще ти даде желанията на сърцето*

ти“ (Пс. 37:4). Няма по-велика радост от тази, да бъдеш облаган от съзнанието, че си изпълнил достойно Божията воля. Тогава всички пътища пред теб ще бъдат открити.

„Достатъчно е на деня неговото зло“ (Мат. 6:34). Божият план предвижда за всекиго от нас през какви изпитания да преминем във всяко конкретно земно изпълнение. Свободната ни воля, обаче, е в състояние да ни създаде допълнителни трудности, ако не следваме неотклонно пътя на Доброто.

„Давайте и ще ви се даде – мярка добра, натъпкана, стърсена и препълнена“ (Лука 6:38). Когато даваме от сърце, без да искаме и без да очакваме нещо в замяна, съвършената Божия справедливост ще ни възнагради пребогато, когато самите ние сме в нужда.

Благополучие: „Накарайте да седнат човеците **на тревата**“ (Йоан 6:10). За да получим някакво благо от Бога, трябва да са налице необходимите условия за това. Понякога зависи от самите нас да ги създадем.

„Изобилие от жито ще има на земята, по върховете на планините“ (Пс. 72:16). Ако вървим по Божия път и следваме Неговите повели, ще можем да се радваме на обилна реколта дори и по върховете на планините, т.е. ще ни бъде дадено дори и това, което сме смятали за невъзможно. Понеже това, което е невъзможно за човека, е възможно за Всевишния.

„И костите ви ще израснат като трева“ (Ис. 66:14). Вж. обясненията към предишните стихове.

„Отваряш ръката Си, насищат се с благодат“ (Пс. 104:28). Общуването между Бога и човека, за да бъде пълноценно, трябва да е двустранно: ние да Му даваме това, което Той очаква от нас и което е по силите ни, а Той да ни дарява Своите блага според потребностите и заслугите ни.

„И изведе ги със сребро и злато“ (Пс. 105:37). Това е символична картина на извеждането на израилтяните от египетско робство, предвождани от Мойсей. Те са получили от Небето онова, за което са жагували, а то е по-ценно от всякакви материални скъпоценности.

„Ще слезе като дъжд“ (Пс. 72:6). Божията благодат се спуска

върху нашия свят също като гъжда над жадната да го поеме земя.

„В неговите дни ще цъфти праведният“ (Пс. 72:7). Псалмовецът моли Бога да изпрати на народа му мъдър и справедлив владетел, в чиито дни праведните хора да бъдат възнаградени според вечната Му правда.

„Искайте от Господа. И Господ ще направи светкавици и ще им даде пороеен дъжд, всекиму – знак на полето“ (Зах. 10:1). В правото си сме – като Негови земни деца – да искаме всичко от Бога, но стига да е разумно, с мярка и наустина да се нуждаем от него. А Той от своя страна сам избира какво и кога да ни даде, тъй като по-добре от самите нас знае какво точно ни е нужно.

„И Господ ще те умножи в благодати“ (Втор. 28:11). Вж. обясненията към предишните стихове.

„Ще опазии в свършен мир непоколебимия по ум“ (Ис. 26:3). Уравновесеният ум е гаранцията за постигане на вътрешен мир.

„На прилежния мислите в изобилие само водят“ (Притч. 21:5). Да си прилежен, в случая означава да имаш изряден самоконтрол върху мислите си. И тъй като твоята вътрешна реалност се проектира върху външната ти среда и я обуславя, това е предпоставка за съществуване без лишения.

„Синко, ти си винаги с мене и всичко мое е твое“ (Лука 15:31). Бащата се обръща с обич към блудния син, завърнал се от далечни земи в родния дом. Така и нашият Небесен Отец очаква от нас да се завърнем в истинската си родина – родината на душата ни, и да споделим с Него благата на Божествения свят.

„Колко е дълбоко богатството и премъдростта, и знанието Божие!“ (Рим. 11:33). Всички качества и добродетели, които познаваме, у Бога са на най-високата възможна степен. Той е най-богатият – притежава цялото творение. Той е най-мъдрият – именно от Него извира всяка мъдрост, включително и човешката. Той е всезнаещ – цялото знание за Всемира е съсредоточено в Неговия Ум и от него се спуска към сферите на Космическата необятност.

(с. 26) *„Ливан ще се превърне в плодно поле“* (Ис. 29:17). Искрената вяра в Бога може да върши чудеса – дори да превърне една

планина в плодonoсно поле. Метафората подчертава силата на осмислената и дълбока вяра.

Възпоменание: „Господ ни помни“ (Пс. 115:12). Всичко, което мислим, чувстваме и вършим, се запечатва незалично в Акашовите летописи – вечната памет на Вселената. Това са хрониките, в които е записано всичко, което се е случило от момента на сътворението на света до днес. Записът продължава във вечността.

„И чува гласа на Господа Бога, когато ходеше в рая надвечер“ (Бит. 3:8). Първите хора – Адам и Ева, са усецали Божието присъствие в райската градина на Едем. Нашите предци духом са били по-близо до Него, отколкото ние днес.

„Плодът ви да пребъде“ (Йоан 15:16). Бог избира Своите служители според духовния им ръст и им възлага конкретна мисия. От свободната им воля зависи какъв плод ще донесе тя.

„А **когато дойде Утешителят, Дух Светий, Когото Отец ще ви изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви рекъл**“ (Йоан 14:26). Бог Отец е Творецът на Космоса, Бог Син, Когото познаваме от човешката история под името „Христос“, е изпълнителят на Божия План за Всемира, а Светият Дух представлява изначалната неизчерпаема Божествена енергия, която осигурява съществуването, поддържането и развитието на Всемирния живот. Третото Лице на Света Троица – Светият Дух, бива наречен тук „Утешител“, понеже, ако се изпълним с Него, ще ни отведе в обителта на вечния живот. Това е същевременно надежда и утеха за всички разумни същества в цялото творение.

„Помни Създателя си“ (Екл. 12:1). Да помниш кой те е създал и кой неизменно бди над твоя живот, е признак за една пробудена за великата Истина душа. Тази Истина е велика, тъй като разкрива отношението между Родителя и Неговите деца.

„Да се подновявате в духа на вашия ум“ (Еф. 4:23). Духът е висшият принцип на човека, а умът е негова проекция в материалния свят. Просветляването на ума го прави полезен помощник на духа.

„Душата ми е жадна за Тебе, желае Те плътта ми в една пуста, суха и

безводна земя“ (Пс. 63:1). В условията на материалната действителност с всички нейни ограничения, изпитания, предизвикателства и съблазни душата на човека – запокитена в пустинята на плътските нужди – копнее да се извиси до Престола на своя Създател, Бога.

Освежаване: „Ще изливам вода на жадния“ (Ис. 44:3). Ако жадуваш за Бога, Той ще те напои от извора на вечния живот.

„Водата, която Аз ще му дам, ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен“ (Йоан 4:14). Водата в тези вдъхновени слова на Христос е символ на Божието Слово, което – ако го следваме – ни отвежда в чертозите на безсмъртието.

Отглеждане: „Храни ме с нужната ми храна“ (Притч. 30:8). За тялото е нужна веществена храна, а за душата – Божието Слово, Любов и Светлина.

„Аз съм хлябът на живота“ (Йоан 6:48). Христос определя Себе Си като хляб на живота, сиреч като задължително условие за придобиване на безсмъртие, на вечен живот. А това е осъществимо, ако постигнем Христово съзнание – да извисим и съединим нашето съзнание с Неговото. Тогава Той оживява в нас и ни пренася в лъчезарната обител на Божия Дух.

„Ако яде някой от този хляб, ще живее вовеки“ (Йоан 6:51). Христос е „живият хляб, слязъл от небето“. Да ядеш от този хляб, означава да повярваш в Христовата мисия, да осмислиш благовестието Му и да го превърнеш в свой начин на живот. Ако устоиш до край, ще получиш за награда вечен живот в Божието присъствие.

„Пий – реки от жива вода ще потекат“ (Йоан 7:38). Вярата в Бога и в Неговия Син Христос, превърната в дела, е твоят пропуск за Небесното Царство. Веднъж пил от водата на вечния живот, ти ставаш проводник на Божията воля за своите ближни, ти ставаш достоен да заведеш и други души при Бога.

Отрастване: „Пожелайте като новородени младенци чистото словесно мляко“ (I Петр. 2:2). Новородени, тоест прогледнали за Божествената Истина; младенци, тоест пречистени в своята първична невинност поради безкрайната Божия милост; протегнали ръка към чистото словесно мляко, тоест към

Словото на Небесния Отец, което гарява Сила и Живот.

„Чашата, която Ми даде Отец“ (Йоан 18:11). Всички ние идваме на този свят с някаква мисия. Според духовния ръст – и значимостта на мисията. На Проявения Бог Христос Му бе отредена най-мащабната възможна мисия – на Изкупител, Спасител, Основател на общността от вярващи в Неговия Отец и в Него самия. Чашата в случая е символ на мисията Му. Всеки от нас е призван да изпие до край своята чаша, т.е. да изпълни достойно мисията си във всяко конкретно свое възплащение.

„Словото бе Бог“ (Йоан 1:1). Още един от златните библейски стихове, който свидетелства, че Второто Лице на Света Троица – Бог Слово, е Равнобожествено. Словото на Бога е водещ елемент в творческата Му дейност. То материализира идеите на Неговия Ум. Така се появява цялото творение в неизчерпаемостта му многообразие.

(с. 27) „А твърдата храна е за свършените“ (Евр. 5:14). Меката храна е за непробудените души, а твърдата – за пробудените. Меката храна е екзотеричният (външният) пласт на всяка религия и духовно учение, а твърдата – езотеричният (вътрешният) пласт.

„Твоят век ще бъде по-светъл от пладне“ (Йов 11:17). Когато прогледнеш за смисъла на живота – да вървиш устремно по пътеката на духовно-нравственото усъвършенстване, тогава светлината на Божието присъствие във Вселената ще огрее ума ти и неизменно ще бъде неугасващ факел по твоя път.

Обновяване: „Защото за дървото има надежда, че ако се отсече, пак ще израсне и че издънката му няма да изчезне“ (Йов 14:7). Колкото и грешки да допускаме в живота си, колкото и дълбоко да сме затънали в пропастта на греха, винаги можем да започнем отначало. Можем да оскверняваме тялото си, но душата ни остава неопетнена. От светлика на това безсмъртно начало у човека бихме могли да разпалим огъня на своето пресътворение.

Възраждане: „Младостта ти се подновява като на орел“ (Пс. 103:5). Младостта е състояние на духа, а не толкова на тялото. Подновяването на младостта става единствено, ако следваме

безотказно своята жизнена програма според Божия план за нас.

„Ще са плодоносни в дълбока старост“ (Пс. 92:14). В градината на Бога всички плодове са зрели, сочни и с превъзходен вкус. Това са човешките добродетели, които никога не остаряват и украсяват душата на притежателя им.

„И подновяваш лицето на земята“ (Пс. 104:30). Промяната и вечното обновление са главна характеристика на Всемирния живот. Това, което днес е ново, утре ще остарее, за да даде път на следващото ново. В Космоса всичко се повтаря и в същото време никога нищо не е напълно еднакво със своя предшественик. Вечността на Развитието осмисля живота на всички негови равнища.

„И ще ви въздам годините, които изпоядоха скакалци“ (Йоул 2:25). Каквото и бедствие да ни е сполетяло, ако вървим по Божия път, Той ще ни въздаде двойно и тройно за изгубеното.

„Пустинята ще се зарадва и ще процъфти като крин, ще процъфти изобилно“ (Ис. 35:1,2). Божието всемогъщество е в състояние да превърне пустинята в плодородна земя. Нашите човешки мисли и дела са предпоставка за прогреса или падението и на личността, и на обществото. Те се проектират в аурата на планетата и оттам се завръщат към нас и извайват облика на средата, в която живеем.

„Стори добро на раба Си“ (Пс. 119:17). Можем да се молим на Бога за всичко, но Той ще прецени какво и кога да ни даде.

„За да насити непроходимата и ненаселена земя и да прави да никнат зародишите на злака“ (Йов 38:27). Колективната материализирана човешка мисъл влияе и върху климатичните условия. Тя е в силата си и да запустява, и да облагородява. Оттам и огромната отговорност за нашето мислене.

„Ще направя пустинята водни езера и сухата земя – водни извори“ (Ис. 41:18). Ако сме заслужили това, Всевишният ще превърне пустините във водоизточници, защото именно Той е извор на Живота във всичките му проявления.

„Ще бъдеш по-светъл и тъмнина ако си, пак ще станеш като зора“ (Йов 11:17). Ако се покаеш за прегрешенията си с искрено и чисто сърце, Бог ще ти прости и ще превърне мрака у теб в светлина.

Ала при едно условие – да не повтаряш старите грешки.

Надежда: „Надявай се на Бога“ (Пс. 43:5). Дори и в най-тежката житейска ситуация Бог остава нашата последна надежда. Учителят Беунса Дуно свързва надеждата с материалния свят, вярата – с духовния свят, а Любовта – с Божествения свят.

„Надеждата, която имаме като котва на душата – непоклатима и твърда“ (Евр. 6:19). Надеждата е котвата на душата, която я закрепва здраво за света на материята, за да може душата да изпълни своето предназначение тук и сега – да научим уроците на земния живот.

(с. 28) „И ще си обезопасен, защото има надежда“ (Йов 11:18). Щом последваш волята Божия, в душата ти настава дълбок мир и преставаш да се боиш от изпитанията на ежедневието. Истинската надежда се ражда само редом с чувството за изпълнен дълг.

„А надеждата не посрамва“ (Рим. 5:5). Ап. Павел свидетелства, че скръбта поражда търпение, търпението – опитност, опитността – надежда. А надеждата не посрамва, тъй като Божията Любов е изпълнила човешкото сърце чрез своя Носител – Светия Дух.

„На всичко се надява. А сега остават тези – вяра, надежда, Любов“ (I Кор. 13:7,13). Чрез надеждата устояваме на предизвикателствата в материалния свят, чрез вярата се свързваме с Напредналите Същества от духовния свят, а чрез Любовта се докосваме до сърцето на Бога.

„Облегни се на Господа и чакай Го“ (Пс. 37:7). Единствената непоклатима опора в този толкова променлив свят е Бог. Тези, които Му служат в Дух и истина, винаги могат да разчитат на Неговата закрила.

Почивка: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28). Ако под товара на непосилен труд и безброй ангажменти откриеш Божието присъствие в живота си, ще придобиеш надежда и дълбок вътрешен мир.

„А още и плътта ми ще почива в надежда“ (Пс. 16:9). Плътта е преходна, ала тя е проводник на духовното начало у човека. Наша основна задача е да я одухотворим и тя да завибрира с

честотата на индивидуалния дух.

„Под сянката на Всемогъщия няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети денем“ (Пс. 91:1,5). И в най-тежките моменти от земните ни дни, ако сме верни и истинни в Духа, ще получим решаващата Божия подкрепа.

„Господ е покров твой отъясно на теб. Господ ще те пази от всяко зло“ (Пс. 121:5,7). Енергиите на Доброто ни навестяват от дясната ни страна, а онези на злото – съответно от лявата. Това е правило за онези, които са развили достатъчно вътрешните си сетива.

„Превръща бурята в тишина и умълчават се вълните“ (Пс. 107:29). Божията воля властва и над природните явления. Когато Го призовем с вяра и упование, Той може да промени радикално атмосферните условия и да укроти и най-страшното бедствие.

„Планините ще донесат мир на хората“ (Пс. 72:3). В планините се свързваме по-лесно с духовния свят, понеже там вибрационната среда е по-благоприятна в сравнение с равнините. Планините могат да послужат и за убежище при природни или социални катаклизми.

„Сенчестите дървета го покриват“ (Йов 40:17). Най-подходящото място за човека е там, където той може да усети с най-голяма сила Божието присъствие. Природната среда е за предпочитане пред стоманено-каменните градежи на т.нар. цивилизация.

„Там умореният ще си почине.“ Фразата е добавена от Учителя Беинса Дуно, за да насочи вътрешните ни сетива към най-подходящите за нашето духовно израстване места. В някои от тях можем да си позволим покой на уравновесения ум и разтвореното за Божията Любов сърце.

„И ще намерите спокойствие на душите си“ (Мат. 11:29). Христос съветва Своите слушатели да поемат по пътя, който Той им е начертал, и тогава ще постигнат вътрешен мир.

Мир: „Мълчи, умири се!“ (Марк 4:39). Христос спира страшната буря, надигнала се в Галилейското езеро. Когато сме във връзка с Бога, можем да укротяваме дори и природните бедствия.

„Моя мир ви давам“ (Йоан 14:27). Христос предава на Своите

апостоли дълбочината и проникновението на Своя вътрешен мир, предпоставка за всички духовни постижения.

„Мир да бъде в стените ти“ (Пс. 122:7). За да бъде постигнат мир между народите, хората първо трябва да култивират вътрешен мир. Вътрешният мир е главното условие за външния.

(с. 29) „Сърцето ти да пази заповедите ми, защото дълги дни и години на живот, и мир ще ти придадат те“ (Притч. 3:1,2). Би трябвало да приемаме с разбиране и готовност мъдростта на по-възрастните и по-зрелите в духовно отношение хора. Тази приемственост важи с особена сила за семейната среда.

„Тая е почивката, с която да успокоите отрудения“ (Ис. 28:12). Нужно е да редуваме работа с почивка. Тялото ни е храм Божий и сме длъжни да се отнасяме към него с необходимото внимание.

„Мирно ще легна и ще спя, защото само Ти, Господи, ме правиш да живея в безопасност“ (Пс. 4:8). Ако Бог е на твоя страна, кой може да ти се противопостави?! Щом си във връзка с Него, никаква външна заплаха не може да те уплаши.

„И тъй, братя, радвайте се, усъвъзрешествайте се, утешавайте се, бъдете единомислени, мир имайте“ (II Кор. 13:11). Братският живот създава всички необходими предпоставки за пълноценно общуване, за полезна обмяна на Любов и положителни енергии, на знания и съпричастие, за взаимно подпомагане и повдигане в Духа.

„И тая е отрадата“ (Ис. 28:12). Отрадата е възнаграждението за достойно изпълнен дълг.

„На зелени пасища ме упокоява, възвръща душата ми“ (Пс. 23:2,3). Най-великият Пастир в Космоса – Бог, води Своето стадо, разумните същества начело на всички природни царства, към целта на тяхното еволюционно предназначение.

„Аз съм възкресението и животът“ (Йоан 11:25). Водещият девиз на обществото на розенкройцерите гласи: „От Бога се раждаме, в Христос умираме, чрез Светия Дух възкръсваме.“ Проявеният Бог Христос е в правото Си да заяви, че има власт и над живота, и над смъртта. Да възкръснеш в Христос, означава да съединиш Своето съзнание с Неговото, суреч да придобиеш Христово

съзнание.

„Възкресение от мъртвите“ (Рим. 1:4). Христос възкръсна от мъртвите в Своето тяло от съвършено одухотворена материя. Ние, хората, ще възкръснем в своите духовни тела след физическата смърт. Ще съхраним съзнанието и самоличността си, а материалното тяло ще оставим на земята, от чиито елементи е изградено.

„Сее се в тление, възкръсва в нетление“ (I Кор. 15:42). Посятото в тление е съграждането на материалното тяло в утробата на родителите. То е обречено на тление, т.е. на разпад. Възкресението в нетление е в духовно тяло – астралното, което надживява материалното.

„И духът да се върне при Бога, Който го е дал“ (Екл. 12:7). След физическата смърт духовната същност на човека се пренася в невидимия свят. Ако си живял изцяло по Бога, ще отидеш при Него, тоест ще бъдеш приет в някоя от извисените сфери на духовната вселена. Бог е дал духа на човека – излъчил е от Себе Си един лъч на безсмъртието и го е дарил на сътвореното от Него разумно същество, наречено „човек“.

„Вовеки веков. Амин“ (Откр. 22:5). Праведниците ще царуват вовеки в Небесното Царство в присъствието на своя Създател. „Амин“ е църковен възглас, употребяван в молитвите и богослужението; в превод означава: „Да бъде!“, „Така да бъде!“, „Нека да бъде!“ Това е възглас за утвърждаване на отправления към Бога зов на душата.

ДУХЪТ НА ИСТИНАТА

Сините лъчи

Що се отнася до сините лъчи, Учителят Беинса Дуно дава следните наставления: „Синият цвят е на Духа на Истината. Хората още не са готови за синия цвят и само когато са в нещастие, гледат към него. Само той може да ни даде понятие за красивото и тези, които притежават тази багра, обичат красивото. Само чрез синия цвят

вие ще можете да изпълните стиха: „**Кое**то е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е доброхвално, това размишлявайте“ (Фил. 4:8 – б.К.З.) (Приложения, с. 69). „Който е малOVERен, нека предизвиква синия цвят в себе си и тогава малOVERието му ще се премахне“ (Приложения, с. 70). „Засяга ли се някой религиозен въпрос, ще употребим всички стихове за синия цвят, които се отнасят до Истината, и тогава Духът на Истината ще хвърли светлина върху умовете, за да не спорят“ (Приложения, с. 72).

(с. 30) **Истина:** „Аз съм Истината“ (Йоан 14:6). Докато старозаветните пророци възвестяваха Истината, предадена им от Божествения Първоизвор, то Христос – в качеството Си на Проявения Бог и Бог Слово – бе самата върховна Истина, самата въплътена Божествена Истина. И Той имаше правото да провъзгласи тази твърдественост, за да не остане никакво съмнение в слушателите Му относно благовестието за приближаващото Небесно Царство.

„Глава на Твоето слово е Истината“ (Пс. 119:160). Този златен библейски стих е девиз на всички велики духовни Учители, включително и на Учителя Беунса Дуно. Той разкрива тяхната непосредствена връзка с Бога и способността им да предават Неговото Слово в нужната пълнота и дълбочина.

„Основите му са на светите планини“ (Пс. 87:1). Този стих се отнася конкретно за свещения град Йерусалим. Алегорично отправя призив към търсещите по духовния Път да се стремят към висотите на съвършенството.

„Господ постави престола Си на небето“ (Пс. 103:19). Бог присъства навсякъде и във всичко, но най-интензивно е присъствието Му в Божествения свят. Неговият престол представлява съвкупността от принципи и закони, които Той е вложил в Битието и въз основа на които бива осъществявано Всемирното развитие.

„Простира небесата като шатра“ (Ис. 40:22). Вселената е устроена от Твореца като изява на Неговата абсолютна вътрешна хармония. Всеки елемент на творението като обособеност и всички те като ансамбъл говорят за величието

на Неговия творчески замисъл и за съвършенството на изпълнението.

„Елате да възлезем на планината Господня. И ще ни научи на пътищата Си, и ще ходим в пътеките Му“ (Ис. 2:3). В буквален смисъл планината Господня е йерусалимският хълм Сион, откъдето алегорично бива провъзгласен Божият закон. В преносен смисъл планината Господня е израз на Божието всемогъщество и Промисъл за сътворения от Него свят. Словото Му проправя човешките пътища с посока Небесното Царство, виделината на Мъдростта Му разпръсква мрака на невежеството.

Благозвучие: *„Пътищата ѝ са пътища приятни и всичките ѝ пътеки – мир“* (Притч. 3:17). Приятни са пътищата на Божествената Мъдрост; когато в живота си се ръководиш от нея, постигаш хармония между мисли, чувства, думи и дела. Тази хармония прозвучава в Космоса като благозвучен акорд.

Красота: *„Защото е велика благостта Му и желана – красотата Му“* (Зах. 9:17). Бог притежава на най-високата възможна степен всички добродетели и качества. Той единствен е благ, както свидетелства Неговият Единороден Син Христос. Неговата красота е непостижима, понеже е родена от абсолютното Му съвършенство.

„Следователно, братя, за това, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което е доброхвално, за това, което е добродетел и което е похвала, за това мислете“ (Фил. 4:8). Ап. Павел наставлява членовете на Църквата – общността от вярващи в Христос като Господ и Спасител, в какви направления да бъде насочена тяхната мисъл. Дисциплината на мисленето се проектира и в дисциплина на чувствата и действията.

„Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовества и проповядва мир!“ (Ис. 52:7). Десет века преди мисията на Христос пророк Исаия подчертава заслугите и духовния подвиг на хората, които се борят за мира и го утвърждават. В Своята Проповед на планината Богочовекът от Своя страна възвести: *„Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божии“* (Мат. 5:9). Ала за да достигнем до мира между човеците и народите,

първо трябва да култивираме своя вътрешен мир.

„Събуди се, събуди се, облечи се в дрехите на великолепието си!“ (Ис. 52:1). Пророк Исая призовава сънародниците си към вяроност спрямо Божието предназначение за тях. Колкото и великоленни одежди да облече човек, те не могат да се сравнят по своята красота и достоленне с прелестта на аурата на една пречистена душа.

(с. 31) „Очите ти ще видят Царя в красотата Му“ (Ис. 33:17). Небесният Цар – Бог, обладава съвършена красота. Но тя е достъпна само за духовните сетива на онези измежду людете, които са Го познали в сърцето си.

Единство: „Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие“ (Пс. 133:1). Седмият Херметически принцип – за единството и сродството, постановява единството на Всемирния живот и братството между хората като деца на Единия Бог. Всяка една религиозна или духовна общност, за да постигне единство, трябва първо да завоюва вътрешна хармония между членовете ѝ.

„Да запазите единството на духа чрез връзките на мира“ (Еф. 4:3). Вътрешният мир обуславя възникването и утвърждаването на външния мир, както и единението в Божия Дух.

Праведност: „Блажени са миротворците“ (Мат. 5:9). Вж. по-горе обяснението за този стих.

„Вкоренени и назидавани в Него“ (Кол. 2:7). Ап. Павел съветва повярвалите в Христос колосяни да не се отклоняват от пътеката на живота, която са избрали вследствие на Неговото благовестие.

„Ще положи основите ти от сапфири и портите ти – от ахат, и цялата ти ограда – от избрани камъни“ (Ис. 54:11,12). Бог уверява онези, които вярват в Него и следват Неговия път, че винаги ще им осигурява оптимални условия да израстват в духовно отношение.

„Прекрасна на възвишението, радост на цялата земя е планината Сион“ (Пс. 48:2). Йерусалимският хълм Сион в случая е символичен образ на общността от онези хора, които спазват Божиите закони и духовният им ръст се извисява като планина.

„Повдигам очите си към планините, откъдето ще дойде помощта ми. Помощта ми е от Господа, Който направи небето и земята“ (Пс. 121:1,2). В този стих планините са синоним на Божието присъствие в света, от което извира всяка подкрепа за Неговите земни чеда.

„Ще ходя в Истината Ти“ (Пс. 86:11). Върховното постижение по духовния Път на окултния ученик е Божествената Истина. Тя се ражда в амплитудата между проявлението на Любовта и Мъдростта. Обетът да ходим в тази Истина е равносилен на безусловна вяроност към Божественото начало у самите нас и в Космоса.

„Да ходим благопристойно“ (Рим. 13:13). Главното, което отличава искрено вярващия човек и ученика от духовната Школа, е неговият висок личен морал. Понятието „благопристойно“ отразява като съдържание хармоничното единство между благост, скромност, възпитание и добродетелност.

„Научи ме, Господи, на пътя Си“ (Пс. 27:11). Господ ни учи на Своя път чрез Словото Си и чрез личния пример на Неговите пълномощници – духовните Учители на човечеството.

„Прати виделината Си и Истината Си – те да ме водят“ (Пс. 43:3). Виделината – духовната светлина, е условието умът на човека чрез Божествената Мъдрост да придобие нужните за духовния Път знания, а чрез Божествената Истина индивидуалният дух да извоюва своята свобода.

„Кой ще обитава в Твоята скиния, кой ще живее в святата Твоя планина? Който ходи в незлобие и който върши правда, и който говори истина от сърцето си“ (Пс. 15:1,2). По време на своето четиридесетгодишно скитане в пустинята на път към Обетованата земя евреите имаха за свой храм скинията – шатрата на Божието присъствие сред тях. Когато влизаме в ръкотворните храмове, усещаме това присъствие и общуваме с Небесния Отец в молитва и преклонение. Има обаче и един храм у самите нас – храмът на сърцето, където сам Той обитава и където винаги можем да Го открием, ако се обръщаме към Него в дух и истина.

„Твоята Истина пребъдва вовеки“. Фразата е добавена от Учителя Беинса Дуно, за да изтъкне вечността и универсалността на Божествената Истина. *„Небето и земята ще преминат, но думите Ми няма да преминат“* – така Христос засвидетелства непреходната валидност на Словото Божие, основано на великата Истина за всичко съществуващо.

(с. 32) *„Твоите предопределения са верни и истинни“* (Ис. 25:1). Всичко, което излиза от Божиите уста и бива предавано на човеците от Неговите посланици, е самата Божествена Истина. Тя е валидна за всички епохи и за всички творения.

„Стойте, прочее, препасани с Истина през кръста“ (Еф. 6:14). Да се препашеш с Божествената Истина, означава тя винаги и във всичко да изпълва съзнанието ти и да се изявява безусловно във всичките ти мисли, чувства, слова и дела.

Вяра: *„Вземете щита на вярата и меча на Духа, който е Словото Божие“* (Еф. 6:16,17). Вярата е щит, който ни предпазва от безверието, сиреч от липсата на основна насока в нашия живот. Чрез вярата се свързваме с нейния обект и от него черпим вдъхновение и сили за пълноценно съществуване в света на материята. Словото Божие е меч на Божия Дух, чрез което бива разпръскван мракът на невежеството и разумните същества във Вселената се докосват до вечните истини на Битието.

„И вовеки пребивава всеки съд на правдата Ти“ (Пс. 119:160). Когато Бог отсъжда, Той прави това със съвършена справедливост. Неговите отсъди не са подвластни на времето.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога“ (Йоан 1:1). В този златен библейски стих са разкрити два особено важни момента: 1) Думата „начало“ (нечленувано) разкрива съществуването на Бога и на Неговото Слово преди сътворяването на света, преди времето да започне да тече; 2) Словото на Бога е неразделна част от Неговата Същност, елемент от творческата Му дейност; Бог твори чрез Своето Слово, т.е. материализира идеите Си чрез изначалната енергия, вложена в това Слово.

„Дал си знаме на онези, които се боят от Теб, за да го издигнат заради Истината“ (Пс. 60:6). Страхът от Бога е залог за мъдрост в

старозаветната епоха. Това е страх, който изисква от човека определен личен морал. Знамето на Всевишния е мисията, която изпълнява разумното същество homo sapiens в името на Божествената Истина и заради изпълнението на Божия план за планетата и човека.

„Пътя на Истината избрах“ (Пс. 119:30). Пробудената душа, докоснала се до вечната Истина, се прекланя пред нея и дава обет да ѝ служи с всичките си сили.

„Придай ни вяра“ (Лука 17:5). В мигове на изпитания вярата е нашият спасителен пояс. Ако почувстваме, че тя ни липсва или не ни достига, в правото си сме да измолим Бога да я всели в сърцето ни.

„Вярвам, Господи“ (Марк 9:24). Вярата може да върши чудеса, ако е искрена и чиста, ако извира от дълбините на човешката душа.

„Истината Ми и милостта Ми ще бъдат с него“ (Пс. 89:24). Ако си верен на Божието предназначение за теб, Той ще те дари с шанса да познаеш Неговата Истина и ще проявява милост към теб, когато си я заслужил.

Вярност: *„Бъди верен до смърт и ще ти дам венец на живот“* (Откр. 2:10). Да си верен до смърт, означава да опазиш вярата си, душевната си чистота, призиванието си, дадено ти от Бога, и да проявиш всеотдайност при изпълнението на твоя дълг към Неговия план за теб и човечеството при всички изпитания и тегоби на земното ти съществуване. Наградата е вечен живот в Царството Небесно.

„Верен и Истинен“ (Откр. 19:11). Бъди верен и истинен, какъвто е самият Бог към теб и към всички творения! *„Верен, истинен, чист и благ всякога бъди и Господ на мира ще изпълни сърцето ти с всички добрини!“* (формула, дадена от Учителя Беинса Дуно).

„Добре, рабе добри и верни, влез в радостта на господаря си“ (Мат. 25:23). Когато реализираме Божия план за нас в едно конкретно земно въплъщение, Той ще ни направи съпричастни към Неговата радост – ще изпитаеме в пълнота блаженството от общуването с Него.

„Тези думи са верни и истинни“ (Откр. 22:6). Словото на Бога е вярно отначало докрай, негов фундамент е великата Истина за

Всичко съществуващо.

„Правда от небето ще надникне, Истина от земята ще израсне“ (Пс. 85:12). В един нов свят – света на Новата планетарна култура на Божествената Любов, ще царува ненарушима правда и Истината ще изпълва съзнанията на всички хора, на новото човечество.

„Праведен и прав е Той, Бог на Истината“ (Втор. 32:4). Бог е въплъщение на абсолютната Истина и на вечната, всеобхватна Правда, еднаква за всички живи същества.

ДУХЪТ НА СИЛАТА **Виолетовите лъчи**

Тълкувайки значението на виолетовите лъчи, Учителят Беинса Дуно дава следните пояснения: *„По-нататък имаме виолетовия цвят – с него се извършва Спасението на човечеството. Силата произтича от виолетовия цвят. Към него принадлежи благостта и без този цвят човек не може да бъде благ. Смирението и почитта също могат да се причислят към виолетовия цвят“* (Приложения, с. 70). *„Искам да ви кажа, че с двата последни цвята – виолетов и аметистов – много трудно може да се работи. Затова ще започнете с петте цвята, защото имаме пет пръста. За да можем да работим с последните два цвята, трябва да имаме по-висока организация. Духът винаги гледа да използва по-нисшия живот, за да го предаде на по-високи вибрации“* (Приложения, с.70,71).

(с. 33) *„Със силата на Духа Божий“* (Рим. 15:19). Има ли някой, посилен от Бога?! Ако сме с Бога, сиреч следваме Неговата свята Воля, няма сила на този свят и във всички останали светове, която да не можем да надмогнем.

„Господ постави престола Си на небето и Царството Му владее над всичко“ (Пс. 103:19). Бог е вложил в сътвореното от Него Битие система от принципи и закони, въз основа на които е изградено, живее и се развива всичко съществуващо. Всевишният притежава неограничена власт над цялото творение.

Сила: „Царството Божие не е в слово, но в сила“ (I Кор. 4:20). Словото Божие ни помага да познаем Божествената Истина и да имаме верен ориентир по духовния Път, но за да станем жители на Небесното Царство, е нужно да приложим сила, т.е. да употребим свободната си воля за осъществяване на Плана на Твореца за самите нас и за цялата Вселена.

„Царството Божие вътре във вас е“ (Лука 17:21). В този случай Царството Божие е синоним на безсмъртното духовно начало у всеки човек, на Божествената искра, която Създателят е вложил във всяко живо същество. Тя е нетленният потенциал, който – ако го разгърнем в неговата пълнота – ще ни преведе с гордо вдигнато чело през портите на Небесното Царство.

Благост: „Благостта Ти ме възвеличава“ (II Цар. 22:36). Когато почувстваме, че Бог ни дарява с благостта Си, тогава изпитваме небивал подем по пътя на Доброто.

„А търпението да бъде свършено дело“ (Як. 1:4). Търпението е предпоставка за развиване на множество други добродетели. Учителят Беинса Дуно свидетелства, че човекът по пътеката на изпитанията – непробудената душа, трябва да култивира непременно търпение и смирение. За окултния ученик – пробудената душа по пътеката на посвещенията, загължителните добродетели са смирието и достойнството. И в двата случая търпението се явява основа за изграждане на цялостния човек, за повишаване на духовния ръст.

„Смиреният духом“ (Ис. 57:15). Смиреният духом живее в Божието присъствие. Да си смирен, означава, че притежаваш огромна духовна сила.

„Защото кой презря деня на малките работи?“ (Зах. 4:10). Учителят Беинса Дуно ни съветва да прилагаме метода на малките стъпки, да започваме от малкото към голямото. По духовния Път няма малки и големи уроци; всички те са извънредно важни, за да завършим с успех обучението си в голямото земно училище.

„Не чрез сила, ни чрез воинство, но чрез Духа ми говори Господ Саваот“ (Зах. 4:6). В съдбовните моменти от нашия живот ни помага не

силата или оръжието, а присъствието у нас на Божия Дух. „Саваот“ на иврит означава „Бог на силите“, имайки пред вид небесните сили, ангелските чинове.

„И най-големият от вас да ви бъде слуга“ (Мат. 23:11). Най-големият тук е най-издигнатият в духовно отношение. Негова задача е да служи на по-малките – на онези, които са след него по духовната пътека. В духовния свят властва следният закон: съществува с по-висок духовен ранг има за свещен дълг да помага и да служи на онези, които стоят под него в йерархичната стълбица.

„Идете, известете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме видят“ (Мат. 28:10). Христос дава заръка на жените-мироносици да уведомят апостолите за Неговото възкресение и да отидат в Галилея, за да Го срещнат там. В наши дни не бихме могли да срещнем Божия Син в плът, ала можем да общуваме с Него чрез Словото Му и потопени в Неговия Дух.

„Чрез съвета Си ще ме водиш и след това ще ме приемеш в слава“ (Пс. 73:24). Бог ни дава наставленията Си в безсмъртното Си слово, очаквайки да го проумеем, да го усвоим и да живеем според него. Ако го сторим, ще се покроем със слава, тоест аурата ни ще заблести в ярки и чисти цветове.

Почит: „Отдавайте на всички, каквото сте длъжни: комуто почит – почит“ (Рим. 13:7). Ако преценим правилно човека, с когото общуваме, трябва да му отдадем дължимото. Наш дълг е да подходим към него според духовния му ръст и според конкретната ситуация. В тези случаи неизменно ни идва на помощ различаването – първата важна стъпка по духовната пътека.

(с. 34) „Ще разгласявам славното великолепие на Твоето величество и чудните Твои дела“ (Пс. 145:5). Когато осмислим величието и мащаба на Божията творческа дейност, сърцата ни се преизпълват с възторг от Неговото могъщество и неизмерима Любов, вдъхнала живот на творението. В този миг сме готови да възпеем Небесния ни Баща с обич и преклонение пред грандиозността на Неговия Промисъл за всичко съществуващо.

„Славно и великолепно е Неговото дело“ (Пс. 111:3). Всичко сътворено

от Божиите ръце буди нашето възхищение с дълбочината на замисъла и съвършенството на изпълнението.

„Въздайте на Господа, синове на силните, славата на името Му“ (Пс. 29:1,2). Силни са онези хора, които вярват в Бога, в Неговото всемогъщество, и следват стриктно Неговия свят закон. Сърцата им са изпълнени с Любов и преклонение пред Него, пред Неговото име.

Боголюбие: „Свято и страшно е името Му“ (Пс. 111:9). Името изразява същността на своя носител. Името на Бога е отражение на Неговото абсолютно съвършенство. Това име е свято, но и страшно, тъй като буди страхопочитание в сърцата на вярващите хора. И все пак на първо място Бог е Любов. А да любим Бога, ще рече да пазим заповедите Му, да живеем праведно и да се отнасяме с грижа и внимание към Неговото творение.

„Бойте се от Бога, царя почитайте“ (I Петр. 2:17). Страхът от Бога би трябвало да ни предпазва от действието на Неговите закони, а почитта към царя – от действието на човешките закони.

„Човек ще погледне към Създателя си и очите му ще се взрат към Светия Израилев“ (Ис. 17:7). Погледът на човека към Небесния Отец е изпълнен с вяра, с надежда и с Любов. Детето благодари на своя Родител за неуморната грижа и го моли за закрила и напътствие.

Великодушие, щедрост и милосърдие: „Блажен е, който наглежда сиромаси – в скръбен ден ще го избави Господ“ (Пс. 41:1). Ако помагаш на нуждаещия се безкористно и всеотдайно, и Бог ще се погрижи за теб в мигове на изпитания.

„Който съхранява в живот душата ни и не оставя да се клатят нозете ни“ (Пс. 66:9). Всемирният живот като цяло и индивидуалният човешки живот, в частност, са плод на Божията творческа дейност, проекция на Неговия животворящ Дух. Всевишният създава необходимите условия за съществуването и развитието на всички форми на живота.

Могъщество: „Силен, за да спасявам“ (Ис. 63:1). Няма по-велика от Божията сила. Тя е предназначена да предложи на всяко разумно същество Пътя на спасението, сиреч да завоюва безсмъртието, което съществува като потенциал във всяка монада.

„С Бога са силни“ (II Кор. 10:4). Ако Бог е на твоя страна, кой би могъл да ти се противопостави?!

„Чрез Неговия Дух да се утвърдите крепко във вътрешния човек“ (Еф. 3:16). Чрез Божия Дух сме призвани да оживим и разгърнем вътрешния човек –

безсмъртното духовно ядро у всекиго от нас.

„Най-после, братя мои, укрепявайте се в Господа и в силата на Неговото могъщество“ (Еф. 6:10). Бог е Вечна и непоклатима канара на Всемирния живот. Който се опре на нея, никоя сила или външно въздействие не може да го отклони от пътя му към съвършенството.

ДУХЪТ НА БЛАГОДАТТА

Аметистовите лъчи

По повод на аметистовите лъчи Учителят Беанса Дуно предлага следните указания: „Аметистовият цвят е Духът на благодатта. Той има по-високи вибрации от виолетовия и също е цвят на смирението. Радостта е плод на аметистовия цвят; светостта също принадлежи на него. И когато тази багра доминира в нас, ще примири нашите пет сетива, които сега са в явно противоречие“ (Приложения, с. 70). „... С двата последни цвята – виолетов и аметистов – много трудно може да се работи. Затова ще започнете с петте цвята (червен, оранжев/портокален, жълт, зелен и син – б.К.З.), защото имаме пет пръста“ (Приложения, с. 70). „За да можем да работим с последните два цвята, трябва да имаме по-висока организация. Духът винаги гледа да използва по-нисшия живот, за да го предаде на по-високи вибрации“ (Приложения, с. 71).

(с. 35) „Благодатта на нашия Господ Иисус Христос“ (Откр. 22:21). Благодат може да дарява само Бог, защото единствен Той е благ. В качеството Си на Проявения Бог Христос притежава тази способност. Неговата благодат получават онези измежду хората, които са запознати с благовестието Му, поели са кръста си – житейската си програма, приета от гушата преди

да се въплъти, и Го следват по пътеката към Небесното Царство.

Спасение: „Бог иска да се спасят всички човеци“ (I Тим. 2:4). Бог обича всичките Си деца –

хората, и желае само най-доброто за тях. Той им предлага Словото Си чрез Своите пратеници – великите духовни Учители на човечеството, чертае им пътеката, водеща към свобода на индивидуалния дух, и отваря широко портите на Царството Си за онези, които са изяви в пълнота Божественото начало у себе си.

„И който не се намери записан в книгата на живота, хвърлен бе в огненото езеро“ (Откр. 20:15). Книгата на живота съдържа върху своите нетленни страници имената на онези измежду люде, които са постигнали духовно-нравствено съвършенство и са превърнали в реалност потенциала на безсмъртието, заложен у всекиго от тях. Огненото езеро представлява образ на изначалната Божествена творческа субстанция, в която биват връщани за претопяване монасите на онези хора, които поради безнадеждно затъване в пропастта на греха са изгубили окончателно своята индивидуалност.

„Понеже приемаме царство, което не се колебае, трябва да имаме благодатта, чрез която да служим Богу благоприятно, с почит и благоговение, защото нашият Бог е огън, който изтребва“ (Евр. 12:28,29). В Небесното Царство не можеш да влезеш чрез връзки или ходатайство, а само по заслуги. За да прекрачиш портите му, трябва да си постигнал онази висота на духовното съвършенство, която ти разтваря с готовност пред теб. Бог е космически огън, който ражда живота, но и който го погубва, ако не е изпълнил предназначението си и се е превърнал в ракова клетка в общовселенския организъм.

„И ще прекарам третата част през огън, и ще ги разтопя, както се топи сребро, и ще ги очистя, както се чисти злато“ (Зах. 13:9). В една преходна епоха като нашата Божият план за планетата Земя и човечеството предвижда да останат в плът само най-достоините. Те ще бъдат подложени на още изпитания, през които ще преминат с чест и ще заслужат названието „Божий

народ“.

„Очистено седем пъти“ (Пс. 12:6). Ще бъдат необходими седем епохи, за да може най-издигнатата в духовно отношение част от човечеството да издържи всички изпити в земното училище и да продължи еволюцията си в духовния свят.

„Не се моля да ги вземеш от света, но да ги опазии от лукавия“ (Йоан 17:15). В Своята Първосвещеническа молитва Христос моли Небесния Си Отец за дванадесетте апостоли – да продължат делото Му и да излязат победители в безпощадната битка със злото.

„И ще бъдат Мои, говори Господ Саваот, в оня ден, когато Аз ще приготвя Своите скъпоценни“ (Мал. 3:17). Последният от „малките“ старозаветни пророци – Малахия (малки не заради значимостта на техните писания, а поради краткостта на съдържанието им), свидетелства, че хората, останали до край верни на Бога, ще бъдат разпознати от Него в деня на окончателната отсъда и ще бъдат причислени към праведниците. Тяхната съдба ще се изрази в това, да бъдат възнаградени с вечен живот в Божието присъствие.

„**Тогавате** като камъни на корона ще заблестят на земята Му“ (Зах. 9:16). Праведните хора блестят като скъпоценни камъни с ярките и чисти цветове на тяхната аура. Те ще бъдат украшение в Царството на своя Небесен Повелител.

„И Господ ще се яви над тях“ (Зах. 9:14). Има безброй начини, по които Бог изявява Своето присъствие в нашия живот. Ако вътрешните ни сетива са развити, ще го почувстваме и Неговият тих и любящ глас ще отекне в душата ни.

(с. 36) „И когато Аз бъда въздигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си“ (Йоан 12:32). Които са чули благата вест на Христос и са я превърнали в свое мислене и поведение – в начин на живот, по силата на универсалния закон за резонанса ще бъдат привлечени от Неговата енергия и ще Го последват в селенията на Божия Дух.

Кротост: „Ето, твоят Цар иде към тебе кротък“ (Мат. 21:5). При влизането Си в Йерусалим в последните дни от Своята земна мисия Христос с кротостта на агне, пригответо за заклание,

се устремява към участта Си – да изкупи греховете на човечите и да им засвидетелства безсмъртния пример на Своята величествена саможертва на Голгота. На такъв чутовен подвиг е способен само Небесният Цар.

„Вземете Моето иго на себе си и се поучете от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце, и ще намерите покойствие за душите си“ (Мат. 11:29). Всеки истински духовен Учител, дошъл сред хората от великия Божествен Първоизточник, с живота и делата Си се явява вечен образец за поведение пред по-малките Си братя и сестри. Ако те последват примера Му и изпълнят повелите Му, ще постигнат вътрешен мир и ще направят голяма крачка напред по духовния Път.

„Не нам, не нам, Господи, а на името Твое дай слава“ (Пс. 115:1). Ако някой си въобразява, че това, което е постигнал в живота си, е негова лична заслуга, горчиво се лъже. Постигнал го е, понеже е бил достоен проводник на Божията воля, на Божия план за себе си и за света. Затова нека отдадем славата за всичко прекрасно в нашите земни дни на Първопричината – Бога, и скромно да признаем, че без Него не бихме успели в нищо.

„Блажени са кротките“ (Мат. 5:5). Третото блаженство обявява, че кротките ще наследят земята. На езотеричен език това означава, че онези, които са завоювали търпение, смирение и вътрешен мир, ще бъдат натоварени с отговорността за нашата планета след приключването на епохата на великия преход от едно равнище на общочовешкото съзнание към друго, по-високо.

Съвършенство: „И тъй, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Отец, Който е на небесата“ (Мат. 5:48). Вж. обяснението за този стих на с. 5.

Святост: „Защото, ето, Царството Божие вътре във вас е“ (Лука 17:21). Вж. обяснението за този стих на с. 33.

„Защото Аз съм Бог, а не човек; Светият сред тебе“ (Ос. 11:9). Божиите пътища са различни от човешките. Пробуденият за Божествената Истина човек се стреми към святост, а Бог я притежава изначално.

„Господ има престола Си на небето“ (Пс. 11:4). Бог присъства

навсякъде и във всичко чрез Своя Дух, ала най-ярко и интензивно е това присъствие в Божествения свят, в подножието на Неговия престол.

Поклонение: „И като Го видяха, поклониха Му се“ (Мат. 28:17). Единадесетте апостоли (без Юда Искарим) се срещат в Галилея със своя Учител след Неговото възкресение. Всеки от нас, който е повярвал в Него, може да Го срещне в душата си, ако в духовно отношение е подготвен за тази съдбовна среща.

Петте сетива: „В оня ден пет града ще има в Египетската земя, които ще говорят на ханаански език и ще се кълнат в Господа на силите“ (Ис. 19:18). Петте ни физически сетива: зрение, слух, обоняние, вкус и тактилитет (осезание), са връзката ни с материалния свят. Наша главна задача в земното ни съществуване е да развием духовните си сетива, чрез които да осъществяваме контакт с духовния и Божествения свят.

„Но в дните, когато седмият ангел възгласи и затръбни, тогава ще се извърши тайната Божия“ (Откр. 10:7). Всяка глобална трансформация на физическото поле, в материалната действителност, представлява проекция на процеси и явления, възникнали първоначално в духовния свят. Връзката между тези два свята е двустранна: „Каквото горе, такова и долу“ – гласи вторият Херметически принцип, принципът на съответствието или аналогията. Това, което създаваме в материалния свят, се отразява в духовния, и обратно. Тайната Божия е синоним на реализацията на Божия план за конкретен обект (в случая планетата Земя и човечеството) в конкретен момент от времето.

(с. 37) **Молитва, уединение:** „А ти, когато се молиш, влез в скришната си стаичка и като затвориш вратата си, помоли се на твоя Отец, Който е на тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“ (Мат. 6:6). Скришната ни стаичка е нашата душа. В нея винаги има едно кътче, запазено за Бога. Когато влезем в него, можем да общуваме свободно с Небесния ни Отец. Ала при едно условие: с чисто сърце и искрена вяра. Тогава Той ще чуе зова на душата ни и ще откликне.

„Отец ви знае от какво имате нужда“ (Мат. 6:8). Бог знае по-добре

от самите нас какво ни е нужно. И ни го дава в най-подходящия момент и по най-подходящия начин.

„Но търсете първо Царството Божие и неговата правда и тогава всичко друго ще ви се приложи“ (Мат. 6:33). Вж. обяснението за този стих на с. 24.

„Повика го Бог откъм къпината и той рече: „Ето ме“. И рече му: „Слушай, събуй обувките от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя.“ (Изх. 3:4,5). Бог се разкрива на Мойсей при горящия, но неизгарящ къпинов храст. Има места по земята, където Божието присъствие може да бъде усетено с особена сила. Тези места са осветени от Неговата енергия и там бихме могли да общуваме с Него безпрепятствено.

⁽¹⁾ **Физически човек** ⁽²⁾ **Умствен човек:** *„В оня ден ще има друм от Египет ⁽¹⁾ към Асирия ⁽²⁾; и асирийци ще идват в Египет, и египтяни – в Асирия; египтяни заедно с асирийци ще служат на Господа.“*

⁽³⁾ **Духовен човек:** *„В оня ден Израил ⁽³⁾ ще бъде трети с Египет и Асирия; благословение сред земята ще има, защото Господ на силите ще ги благослови и ще рече: „Благословен Египет – моят народ, и Асирия – делото на ръцете Ми, и Израил – наследieto Ми.“* (Ис. 19:23-25). За тези три стиха нека дадем гумата на Учителя Беинса Дуно: *„Египет, за който се говори в стиховете, в мистично отношение представлява физическия свят; Асирия представлява умствения свят, а Израил – чисто духовния човек“* (Приложения, с. 70).

(с. 38) *„Ще ви избавя и ще сте благословени; не бойте се, нека се укрепят ръцете ви!“* (Зах. 8:13). Колкото и дълбоко да сме затънали в бламото на греха, Бог е в силата и правото Си да ни измъкне от него. Но само в случай, че се покаем и положим необходимите усилия да поправим стореното.

„Народ свят“ (Ис. 62:12). Свят е онзи народ, който е постигнал святост, сиреч окончателно е обърнал гръб на греховността и живее според Божиите наставления и повели.

„Светиня Господу“ (Зах. 14:20). Когато осветим материята (тялото) чрез индивидуалния си дух, можем със смирение и законна гордост да принесем този нетленен дар пред Божия престол.

„И славата, която Ми даде, Аз я дадох на тях, за да бъдат едно, както

Ние сме едно; Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в едно“ (Йоан 17:22,23). В Своята първосвещеническа молитва Христос споделя с Небесния Си Отец как е обгърнал със светлината на Своето съзнание и с Божествената Си Любов Своите апостоли. Така те са постигнали единение в Божия Дух – помежду си и със самия Него, както са едно от преди времената за цялата вечност Бог Отец и Бог Син. В това единение е затаено съвършенството на колективния дух, осенен от Божията Слава – от светлината на Божествения свят.

Завършване: *„И бяха свършени небето и земята, и цялото им украшение. И беше свършил Бог до седмия ден делата Си, които направи, и почина си в седмия ден от всичките Си дела. И благослови Бог седмия ден и го освети“ (Бит. 2:1-3). Шестте дни – шест продължителни периоди на Божията творческа дейност – биват последвани от седмия ден: период на равносметка и анализ на извършеното. Създателят установява, че Неговото творение е придобило завършен вид. Небето е синоним на духовния свят, а земята – на материалния свят. Почивката на Твореца е съвсем условна. Неговата творческа изява не затихва нито за миг. Ала Той предоставя на Своето творение – човека, правото да си отгъхва от труда си. Затова и благославя седмия ден и очаква от човека да го посвети на Него.*

„И видя Бог, че беше добро“ (Бит. 1:10). След приключването на всеки ден – период на творческа дейност, Бог преценява дали вложената от Него идея и нейната реализация са изпълнили предназначението си. Едва след това Той продължава нататък.

„И тъй, да пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да приемем милост и да намерим благодат за помощ във време на нужда“ (Евр. 4:16). Дръзновение се ражда в сърцето на онзи човек, който искрено вярва в Бога и подчинява своята воля на Неговата. Тогава той се изпълва с благодат и може да се уповава на Божията милост в мигове на изпитания.

„Аз Те прославих на земята, свърших работата, която Ми даде да върша“ (Йоан 17:4). В края на Своята земна мисия Христос изповядва пред Своя Небесен Отец, че е изпълнил до край Плана Му за човечеството. Така Той е прославил името на Всевишния

пред онези, които имат уши да слушат и очи да виждат.

„Сега настана спасението и силата, и Царството на нашия Бог, и властта на Неговия Христос“ (Откр. 12:10). Когато победим злото у самите себе си, тогава ставаме достойни да прекрачим портите на Небесното Царство. Когато Бог чрез Своя Единороден Син Христос надвие злото в целия свят, тогава Неговото Царство ще бъде въдворено и на земята, в материалната действителност. В това Царство ще властва Христовият Дух.

(с. 39) *„Ако държите Моите заповеди, ще пребъдете в Любовта Ми, както Аз съм държал заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата Любов“* (Йоан 15:10). На Тайната вечеря Христос за семен път отправя призив към Своите апостоли да следват заповедите, дадени от Бог Отец и предадени на тях от Спасителя. Ала да ги следват не по задължение, а съзнателно, с Любов. Така и те ще бъдат помопени в Божията Любов, както самият Христос пребъдва в нея от преди началото на времената.

ДУХЪТ ХРИСТОВ

Диамантените бели лъчи

Учителят Беинса Дуно не дава никакви сведения за диамантените бели лъчи. Подчертал е, че с техните предходни – виолетовите и аметистовите, е много трудно да се работи и че повечето хора все още не са подготвени да си служат за тях. Нещо повече, Той ги нарича *„двата последни цвята“* (Приложения, с. 70), следователно поставя диамантените бели лъчи извън схемата, с която може да работи ученикът от духовната Школа. Поради тази причина Той не намира за необходимо да предлага коментар за най-извисеното проявление на цветните лъчи – диамантените бели лъчи, ръководени от Духа на Христос.

Божественият произход на Завета на цветните лъчи на светлината се корени в неговото инициране от страна на

Христос, Който след триумфа на Своята земна мисия поема отговорността за еволюцията на човечеството в качеството Си на Планетарен Дух. Учителят Беинса Дуно – велик Учител от Школата на Христос и представител на Всемирното Бяло братство – приема импулса от Христовия Дух и само за два месеца през 1912 г. в с. Арбанаси, Великотърновско, съставя Завета.

Текстовете, включени допълнително от Учителя Беинса Дуно в Завета на цветните лъчи на светлината, в това изложение са набрани с получерен курсив (болд), с което се отличават от всички останали текстове на библейските стихове, съставляващи ядрото на книжката. С такъв курсив е набран и пасажът, представляващ по същността си увод към раздела, посветен на **диамантените бели лъчи**, управлявани от **Духа на Христос**. Ето и самия текст, добавен от Учителя Беинса Дуно:

***Който развързва седемте печата,
отваря седемте очи;
прораства седемте рогове;
държи седемте църкви;
образува седемте звезди;
запалва седемте светилника;
освещава седемте дни;
разпраща седемте духове; съединява всичко в едно цяло;
образува Божественото съзвучие на големите и малки светове;
разпределя отредените блага; води към Божественото Сърце на
Любовта. Оживява и създава; произвежда и ражда; обогатява и
украсява; милва и утешава; благославя и озарява. Весели всичко
живо; осветява и умъдрява. Събира знанието; прави така, че да
израства цялата Божия Любов, Мъдрост и Истина.***

Вляво от текста е посочена рубриката „Пълнота“. Това понятие е синоним на „плерома“ – термин, срещащ се и в християнската, и в езотеричната лексика. „Плерома“ е Божествената пълнота, съвършената цялост, характерна за Бога и Неговите проявления в сътворения от Него свят. Такова проявление е и самият Христос или Христовият Дух, Проявеният Бог в Битието.

Следователно рубриката „Пълнота“ свидетелства, от една страна, за Божествената пълнота на Христовия Дух, а, от друга

страна, представлява **добродетел**, която следва да постигнат всички, придвижващи се по духовния Път и, в частност, онези, които работят сериозно със Завета на цветните лъчи на светлината.

А ето и възможното тълкувание на този въводителен и допълнителен текст – ред по ред и израз по израз:

1) *Който развързва седемте печата.* – Апостолът-ясновидец Йоан Богослов в последната библейска книга „Откровение“ описва Божия престол и Всевишния, държащ в десницата Си книга, запечатана със седем печата (Откр. 5:1). Единственият, достоен да разгърне книгата и да снесе печатите ѝ, е Агнецът Божий – Христос. При снемането на всеки от печатите върху земята и хората се стоварват мащабни и страховити бедствия. Целта им е не унищожаване на човешкия род, а възмездие за несправедните и нравствено пречистване на всички останали.

При снемането на седемте печата оцеляват онези измежду хората, които са познали Божествената Истина в лицето на Христос и следвайки Неговото благовестие, са постигнали свобода на своя дух, сиреч вечен живот в присъствието на Небесния Отец.

2) *Отваря седемте очи.* – От една страна, проповедта на Христос предлага в чист вид висше духовно познание на онези, които могат да го разберат, при това предадено на съвършено достъпен език. В този смисъл Той отваря духовните очи на Своите последователи. От друга страна, възприетото, усвоено и приложено Христово Слово активизира седемте енергийни центъра, проектирани върху гръбначния стълб на човека – т.нар. чакри, и ги зарежда с енергията, необходима им, за да изпълнят предназначението си в еволюционното развитие на хората.

Седемте Божии духове са духовни Учители от земната Йерархия на Светлината – Ръководителите на Седемте лъча, всеки от които доставя на нашата планета и човечеството благотворни космически енергии със съответна специфика, предназначени да подпомагат духовната еволюция на хората.

3) *Прораства седемте рогове.* – Христовата мисия на Земята допринася за изграждане на такава вътрешна нагласа у приелите

Неговото благовестие, която да осигури превъзможването у тях на инволюционния отмиращ импулс и възцаряването на новия еволюционен (в тесния смисъл на думата) импулс.

Седемте рогове са символ на Божествената Светлина, извираща от Лоното на Бога, от най-дълбоката Му Същност, която се разпространява чрез седемте лъча – седем енергийни потока – в цялото Проявено Битие.

Фундаментът на постепенното въдворяване на Христовия еволюционен импулс е възприемането на трите Божествени принципа на Вселената – Любов, Мъдрост и Истина, и тяхното усвояване от хората под формата на велики добродетели с първостепенна важност за духовното издигане на човека.

4) *Държи седемте църкви.* – Пречиствайки аурата на Земята и поемайки върху плещите Си цялата карма на човечеството, Христос установява неизменно господство върху енергийното равновесие в планетарен мащаб. То, обаче, би трябвало да бъде поддържано и посредством въплътената свободна воля на хората и съзнателно провежданата от тях духовна работа.

Седемте църкви са символичен образ на общностите на Всемирното Бяло братство в целия Космос и на техните проекции във видимия/материалния свят, включително на планетата Земя.

Седемте църкви освен това са символ както на седемте чакри, така и на съзнателното възприемане на Божественото учение (в случая Христовото благовестие) и превръщането му в начин на живот. Вярата в Бога е приоритет на сърцето, а възприемането и осмислянето на Неговото Слово е задача на ума. Трансформираното в начин на мислене и поведение Христово Слово съгражда **антажкарана** – връзката между нисшия и висшия ум у човешкото същество.

5) *Образува седемте звезди.* – Светлината на Словото осветява и най-тъмните кътчета на човешкото съзнание и проправя пътека към осмисляне и прилагане на извечните космически принципи и закони.

Успехът на Христовата мисия допринася за издигането на общочовешкото съзнание на ново, по-високо равнище. Висотата на това равнище е достатъчна за правилно възприемане на

Божие Слово, предадено на хората от Христос, и за втъкаването му в общочовешкия мироглед.

6) *Запалва седемте светилника.* – У истинския последовател на Христос пламва вътрешна светлина, разгаря се енергийният огън на седемте чакри, активизират се всички потенциални сили на духовната същност у човека. Това е огън, който гори, но не изгаря, а – напротив – събужда за живот висшия „Аз“ и отправя индивида към изпълнението на неговото Божествено предназначение.

Чрез приложението във всекидневния живот, в малките и големите неща, усвоеното знание се превръща в лична опитност и в образец за подражание от все още незрящите.

7) *Освещава седемте дни.* – Като частица от всичко, сътворено от Бога, човек би следвало да осъзнае себе си като неразделен елемент от Замисъла на Създателя. Цялото творение е свещено по своето най-дълбоко естество, понеже произлиза от лоното на Върховното Божество. Проповедта на Христос съдържа в контекст тези особено важни истини, придаващи допълнителна мотивация на устремите по духовната пътека.

Прогледналият за Божествената Истина човек осмисля свещения характер на Божията творческа дейност. Бог твори от Любов и сътворява всичко с непостижима Премъдрост. Зрящият за Неговата Истина индивид се изпълва с благодарност за всичко, което Творецът е вложил в Своята изява.

8) *Разпраща седемте духове.* – Седемте Божии духове са духовни Учители от земната Йерархия на Светлината – Ръководителите на Седемте лъча, всеки от които доставя на нашата планета и човечеството благотворни космически енергии със съответна специфика, предназначени да подпомагат духовната еволюция на хората. Седемте духове в лицето на Ръководителите на Седемте космически лъча, т.нар. Чохани, под прякото ръководство на Христос, Проявения Бог, поемат своите функции за предаване на тяхната благотворна енергия на всички човешки същества. Те са „разпратени“, т.е. възложени са им конкретни задачи и им е указана насоката и средствата за осъществяване на мисията им.

Седемте лъча или седемте духовни Учители от земната Йерархия са носители и разпространители на Божията воля за земното

човечество. В основата на тяхната мисия лежи утвърждаването на великите Божествени принципи Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел, както и установяването на висша справедливост в социалния живот на хората.

9) *Съединява всичко в едно цяло.* – Дейността на Христовия Дух в Космоса съдейства за духовното развитие на всички царства – природни и надприродни, и на всички същества, като крайната цел на мировата еволюция е завръщането на творението (завоювало необходимата духовна висота) при Твореца. Всички сътворени монади или индивидуалности са едно в Божия Дух и някога, след еони, те отново ще се завърнат, придобили неповторим облик, в Него, в Неговата съвършена Цялост.

Процесът на духовно единение, към който се стремят – съзнателно или не – всички сътворени същества, притежава за свой ръководен импулс изпълнението на Волята на Бога за сътворения от Него свят. Промисълът на Всевишния за Битието е всяка обективна реалност в него да постигне съвършенство и да се съедини отново с Първоизточника, съхранила своята неповторима индивидуалност. Волята на Създателя съществува и се проявява в абсолютна хармония с Неговата Любов и Мъдрост. Тази Воля – посредством Божия План за Вселената и непрекъснатия поток от благодатна Божествена енергия – осигурява на всички същества оптимални условия за тяхното еволюционно израстване.

10) *Образува Божественото съзвучие на големите и малките светове.* – Всички космически тела и системи, както и всички светове, области и полета – материални и надматериални, вибрират със своя собствена честота. Хармоничното съчетание между тях поражда т.нар. „музика на сферите“. За първи път названието е използвано от великия Посветен Питагор (580-500 г.пр.Хр.) в създадената от него окултна школа. Музиката на сферите, назована тук от Учителя Беинса Дуно „Божествено съзвучие“, е отражение на изначалната съвършена хармония, вложена от Бога Творец в сътвореното от Него Битие.

Вътрешната хармонизация на всички елементи от човешкото

съзнание го повежда стъпка по стъпка към единение със Сврхсъзнанието на Бога. Крайната цел на еволюцията на съществата, постигнали степента на разума, е придобиване на Божествено съзнание, т.е. сливане на индивидуалното съзнание с Божието.

11) *Разпределя отредените блага.* – Божественият принцип на Правдата изисква всички блага да бъдат разпределяни между съществата абсолютно справедливо и в съответствие с техните действителни потребности. Излишъкът, както и недоимъкът, са отклонения, създаващи неравенство и условия за противоречия, конфликти, сблъсъци, кръвопролития. Христовият Дух е върховният Съдник при осъществяване на това разпределение. То има не само материален, но и духовен смисъл и е свързано с действието на универсалния закон за кармата. Разпределение на благата и възмездие или възнаграждение за извършеното в мисли, чувства, думи и дела са двете страни в проявлението на принципа на Правдата.

При всяко зараждане на живота в неговата начална фаза е заложен като необходимо условие принципът на Божествената Правда и справедливост. Свободната воля на съществата, на определен етап от разгръщането на Всемирния живот, е в състояние да изопачи изискванията на този принцип и да го пренебрегва за сметка на лични или колективни интереси. С повишаване равнището на общочовешкото съзнание (а и на колективното съзнание на всички разумни общности в Космоса) въпросният принцип намира все по-широко място в обществената структура и в социалния живот, като крайната цел е той да се проявява в пълнота на всички техни нива.

12) *Води към Божественото Сърце на Любовта.* – Христос е Пътят, Истината и Животът (Йоан 14:6), но същевременно Той е и възплъщение на Божествената Любов, на нейната висша изява. Земният живот на Спасителя е жив пример на възплътена навсякъде, във всичко и към всички такава безгранична, всеопрощаваща и всеобхватна Любов. Бог е Любов (I Йоан 4:8,16) и всеки, който живее според Неговите повели и закони, става достоен носител и изразител на тази Любов. Истинските

последователи на Христос вървят по пътя към съвършената Любов и се изпълват постепенно с нея – до момента, когато станат едно с нея.

Бог е сътворил света от Любов. Всемирният живот дава възможност на всички сътворени същества да изпълнят докрай своето изначално предназначение и да се съединят навеки със своя Създател в името на и посредством Неговата абсолютна Любов. Същата тази Любов, която е водещ Божествен принцип на Битието, цел, средство и мотивация за еволюционното повдигане на всички същества, върховната добродетел в короната на възрастващата в Божия Дух индивидуална душа.

13) *Оживява и създава.* – Божият Дух като цяло и Христовият Дух – като Негово извечно и съвършено проявление – е източникът на Всемирният живот. Присъствието на Духа е синоним на живота. А тъй като Духът е вездесъщ, т.е. присъства навсякъде и във всичко, по всяко време, следователно и Животът е повсеместно явление. Няма нито една точка във Вселената, където да отсъства животът. На безброй много равнища, вибриращ в колосален диапазон честоти, той е също толкова вездесъщ, колкото и неговият Първоизточник.

„Оживява“ означава „вдъхва живот“. Това е основна функция на Духа (ср. Бит. 2:7). Духът или жизненото дихание на Бога поражда живота във всичките му форми, измерения и проявления. „Създава“ означава, че Христовият Дух, използвайки сътвореното от Бога Творец, както и изначалните космически условия, изгражда формите, в които се проявява Божият Дух. Христос поддържа, ръководи и реформира Всемирният живот в съответствие с величествения План на Небесния Отец, насочвайки го към реализиране на неговото извечно предназначение.

Творческото начало, вложено във всяко от творенията от момента на възникването им, е синоним на Божията искра, запалила огъня на съществуването във всяко от тях. Христовият Дух е Този, Който разпалва изначалната искра и ѝ предлага необходимите условия и средства, за да изпълни тя своя дял от Божия План за Вселената. Христовото благовестие – Неговата проповед, живото Слово на Бога – е задължителен елемент от

формирането на естествената за еволюционното израстване на индивидуалността среда. Далечната, но постижима цел е всяко от творенията да стане съ-Творец и да съдейства в пълнота за Божията творческа дейност на всички равнища в Битието.

14) *Произвежда и ражда.* – Процесът на еволюционно израстване е процес на непрекъснато творчество, сиреч на непрестанно създаване на ново качество. „Произвеждам“ означава, че разумното същество създава нови форми, усъвършенства наличните и обогатява съществуващото, употребявайки готови, намиращи се в околната среда материали. „Раждам“ свидетелства, че възниква нещо ново – като резултат от разумната изява на съществото; не просто трансформация на наличното, а създаване на нещо, несъществуващо до момента. Това не е само или просто функция на възпроизводство – биологическа или материална, а чудото на зараждането на новото, непознатото до днес.

Когато живото същество осъзнае у себе си потенциала на съ-Творец, тогава неговата съзидателна мощ се разгръща в цялата си пълнота и красота. Творческата изява е изначално достойние на духа. Проявата ѝ зависи от насочеността на въплътената свободна воля на съществата. Индивидуалният духовен потенциал на всяко същество съдържа в недрата си всички характеристики на безграничното Божие творческо всемогъщество.

15) *Обогатява и украсява.* – Творческата дейност на разумните същества във Вселената, когато е подчинена на универсалните принципи на Доброто и Правдата, обогатява и украсява творението, придава му блясък на неповторимост и целесъобразност. По този начин Христовият Дух се проявява чрез разумните същества в цялата гама от Своите неизброими съвършенства и неограничени творчески възможности.

16) *Милва и утешава.* – Проявената Божия Любов в лицето на Христос е не само съзидателна, но и всеопрощаваща, съпричастна и утешаваща всички страдащи. Болките и страданията на съществата произтичат единствено от тяхното невежество и неспазването на космическите закони. Духът на Христос им предлага нужното за повдигането им знание и ги изпълва с надеждата, че те могат да го превърнат в начин на живот, в своя

дълбинна същност.

17) *Благославя и озарява.* – Христовият Дух като пълновластен Наместник на Бога има правото да удостоява съществата с Божието благословение и да ги изпълва с Божествената светлина на Твореца. Озарени от духовното присъствие на Христос и просветлени от Неговото Слово на Истината, разумните същества поемат по тясната пътека на духовното израстване и самоусъвършенстване.

18) *Весели всичко живо.* – Когато си изпълнен с увереността, че изпълняваш Божията воля, тогава духът ти е бодър и вътрешната ти усмивка никога не залязва. Съприкосновението с Христос, докосването до Неговата Божественост зарежда сърцата и душите на повярвалите в Него с неутолима жажда да Го последват по пътя на светостта. А този път е лек и весел като вълшебна приказка, ако си готов да дадеш всичко от себе си, за да останеш завинаги отдаден на веруването си, на обета да бъдеш неизменно Христов следовник.

19) *Осветява и умъдрява.* – Христовият Дух освещава човешката същност и я отвежда в полосата на светителството, при положение че малката човешка воля е хармонизирана с Неговата Божествена воля. Освещаваният по Христовия път човек постепенно навлиза и в царството на Божествената Мъдрост, която му предлага нова гледна точка към всички факти и явления от живота.

20) *Събира знанието.* – Христос е съвършеният изявител на Божието Слово, на Божественото учение, на изначалното всеобхватно знание за всичко съществуващо. Неговата проповед събужда скрития потенциал на човешката душа и отключва дверите към абсолютното знание на Всемира.

21) *Прави така, че да израства цялата Божия Любов, Мъдрост и Истина.* – Целта на Божия план за планетата Земя и човечеството е да израсне, да се прояви в пълното действието на трите велики Божествени принципа, лежащи в основата на Новото учение, предадено на съвременното човечество от Учителя Беинса Дуно. Това учение представлява по същността си актуализираното езотерично християнство на нашата епоха. То е носител на всички

водещи идеи и на висшата нравственост, проповядвани от Христос преди две хилядолетия.

Всички изброени в този раздел функции на Христовия Дух са следствие от проявената от Него Божия Любов. И ние, хората, ще можем да вършим същото, както свидетелства самият Спасител, ако осмислим тази Любов, усвоим я в нейната цялостност и я прилагаме на практика във всеки миг от своето земно съществуване.

Христовият Дух е Проявеният Бог в цялата Вселена.

Всички сътворени от Бога същества, включително и ние, земните хора, сме призвани в качеството си на Божествено проявление да не губим никога от духовния си взор жизнения образец, създаден от Христос, и пробуждайки Христовото съзнание у себе си, да изпълним с чест своето изначално предназначение в Битието – да станем братя и сестри на Спасителя по вяра и дела и сътворци на Небесния Отец в Неговата неспирна дейност за благо на всичко и на всички.

(с. 40) *„Господ благоволи да Го предаде на мъчение и страдание; когато душата Му даде жертва за престъпление, Той ще види потомство, ще продължи дните Си и волята Господня ще благоуспее в ръката Му“* (Ис. 53:10). Божият план за изкуплението и спасението на човечеството не може да бъде осъществен единствено с усилията на хората. Нужна е намесата на Неговия Единороден Син Христос, свършено чужд на греха. Неговите страдания и най-вече кръстната Му жертва на Голгота изплащат греховете на човешкия род, а благовестието Му начертава пътя на спасението. Потомството на Христос са Неговите последователи по цялото земно кълбо, включително и съградената от Него Църква – обществото от вярващите в Него като Господ и Спасител. Христос е изпълнил волята на Своя Небесен Отец по време на земната Си мисия, продължава да я изпълнява и днес в качеството Си на планетарен Дух за Земята.

(с. 41) *„Ще види плода от труда на душата Си и ще се насити; Моят праведен раб ще оправдае мнозина чрез познанието за Него, защото Той ще се натовари с беззаконията им“* (Ис. 53:11). Христос от невидимия свят

наблюдава доколко човеците изпълняват волята на Бога и следват пътя, който Той – Спасителят – им е възвестил. Онези измежду тях, които стриктно вървят по този път, са плодове от труда на Христовата душа. Да познаеш Христос, означава да общуваш свободно с Него и да съединиш съзнанието си с Неговото.

„Затова ще Му дам дял между големите и със силните ще раздели плячка, защото предаде Себе Си на смърт и към престъпници се причисли; и Той взе върху Себе Си греховете на мнозина и ще ходатайства за престъпниците“ (Ис. 53:12). Произходът на Христос Го прави Равнобожествен, т.е. равен на Бога. Но в качеството Си на Проявен Бог Той има за задача да отговаря за еволюцията на целия Космос и да обогатява Същността Си в зависимост от степента на изпълнението на еволюционните задачи на всички природни и надприродни царства във вселенското Цяло. Безгрешният пое върху плещите Си целия грях на човечеството. Смъртта Му отвори портала към безсмъртието за онези, които решат да Го последват по пътеката към Небесното Царство. Той, Христос, е готов да се застъпи пред Всевишния за всички покаяли се грешници. В Негово име можем да молим Бога за всичко и ако сме с искрена вяра и чисто сърце, Той ще ни чуе.

„Христос – Виделина на света“ (Йоан 8:12). Христос засвидетелства самия Себе Си като Виделината на света, сиреч като духовната светлина, която разпръсква мрака на невежеството и осветява пътеката към духовно-нравственото съвършенство.

„Така да просветне вашата виделина пред човеците, за да прославят вашия Отец, Който е на небесата“ (Мат. 5:16). Когато човек напредне по духовния Път, неговият вътрешен Божествен потенциал започва да се разгръща и от този човек се излъчва мека, приятна светлина. Тя е достъпна за наблюдение от хората с надфизическо зрение. Това е светлината на пречистената аура, грееща с красиви, ярки цветове.

„Ето, много народ, който никой не можеше да изброи – от всичките колена и племена, и народи, и езици; те стояха пред престола и пред Агнето, облечени в бели дрехи, и държаха палмови вейки в ръце“ (Откр. 7:9). Белите дрехи в този пасаж са отличителният знак на праведниците. Сред всички народи има пробудени души, които

служат на Бога в Дух и Истина. В някакъв момент от бъдещето те ще застанат с гордо вдигнати чела пред Божия престол и пред Христовия Дух. Палмовите вейки от своя страна символизират почитта и преклонението, което тези светли същества отдават на Небесния Отец и Неговия Единороден Син.

„Ето, беше поставен престол на небето и на престола седеше Някой“ (Откр. 4:2). В случая престолът символизира всемогъществото на Бога. Едно от Неговите имена е Вседържител, сиреч Господар на всичко съществуващо, притежаващ неограничена власт над цялото творение. Неговата Премъдрост и Любов, обаче, не Му позволяват никога да злоупотреби с тази власт.

„И показа ми чиста река с вода на живота, бистра като кристал, която изтичаше от престола на Бога и на Агнето“ (Откр. 22:1). Всемирният живот представлява идея на Бога Творец, осъществена чрез Неговия Дух и направлявана в своето съществуване и развитие от Агнето – неговия Син, познат на хората под името Христос.

(с. 42) *„И, ето, сред престола и четирите животни, и сред старците Агне стоеше“* (Откр. 5:6). Старците са най-високо еволюиралите Същества във Вселената, членове на Всемирната Ложа (наречена от Учителя Беинса Дуно „Велико Всемирно братство“). Глава на тази върховна Ложа, също според Учителя Беинса Дуно, е Христос, назован тук „Агне“, имайки пред вид изкупителната Му мисия на планетата Земя и саможертвата за изплащане на общочовешката карма. Четирите животни символизират етапи в развитието и разширяването на човешкото съзнание.

„Ето Агнеца Божий“ (Йоан 1:36). Йоан Кръстител разпознава в лицето на Иисус от Назарет Божия Агнец, т.е. Христос, Сина на Бога Отец, изпратен сред човеците да ги изкупи от греха и да им посочи пътя на спасението.

„Аз ще доведа Моя раб – Отрасъла. Защото ето камъка, който положих пред Иисус; върху този един камък има седем очи; ето, Аз ще издялам на него начертанието му“, говори Господ Саваот“ (Зах. 3:8,9). Отрасълът е предобраз на Христос – в смисъл, че Той и Бог Отец са едно Цяло, както са едно цяло дървото и някой негов клон. Който върви по пътя на познанието (камъка) – синоним на духовния Път, и го извърви до край, пред него ще се открият седем пътя (седем очи)

да продължи еволюцията си в духовния свят.

„Нима не сте прочели това писание: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла; от Господа стана това и е дивно в очите ни.“ (Марк 12:10,11). Зидарите са евреите по време на мисията на Христос; Той е Камъкът, отхвърлен от тях, защото не са познали в Негово лице Божия Син и Пратеник, Месията; отхвърленият от зидарите/евреите Камък става крайъгълен камък, тоест основа за изграждането на една нова ера в историята на човечеството – утвърждаването и разгръщането на еволюционния импулс, възвестен от Спасителя.

„Затова така говори Господ Йехова: „Ето, полагам в основата на Сион камък – камък избран, скъпоценен, крайъгълен, основа твърда: който вярва в него, няма да се посрами. И ще поставя съда за правило и правдата – за мерило.“ (Ис. 28:16,17). Както и в предишния стих, камъкът е символ на Христос, а Сион (един четирите хълма, на които е разположен Йерусалим) – на богоизбрания израилски народ, имащ за задача да разпространи сред другите народи монотеизма (еднобожието). Този Камък е избран от Бога, за да изпълни изкупителна и спасителна мисия сред човеците, затънали до шия в блатото на греха. Вярата в Христос като Божий Пълномощник и Вестител на Неговото Слово, както и следването на очертания от Него духовен Път, са гаранция за духовното израстване на хората. Благовестието на Христос вещае приближаването на Небесното Царство, където ще властват Любовта и Правдата.

„И тъй, вие, които желаете да се приближите при този Камък, отхвърлете всяка злоба и всяко коварство, и лицемерие, и завист, и всяко одумване“ (I Петр. 2:1). Условията да се приближим до Камъка – Христос, сиреч да придобием Христово съзнание, са изброени от ап. Петър. Допълнението на Учителя Беинса Дуно изяснява които са субектите на това желание – хората, които са повярвали в Христос и в Неговата мисия.

„Пожелайте като новородени младенци чистото словесно мляко, та с него да пораснете, понеже вкусихте, че Господ е благ. Като идвате при Него, като (с. 43) при жив Камък, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен, и вие сами, като живи камъни, съзиждайте от себе си дом духовен, свещенство свято, за да принесете духовни жертви,

благоприятни Богу чрез Иисус Христос“ (I Петр. 2:2-5). Чистото словесно мляко е Словото Божие, възвестено на човечеството от Христос и другите велики духовни Учители. Живият Камък също е Христос – канара на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта, върху която можем спокойно да изградим дома си, т.е. живота си. И ако повярваме в Него, вземем кръста си и Го последваме, самите ние ще се превърнем в живи камъни във величествената сграда на Божието домостроителство – така християнските богослови наричат Плана на Бога за спасението на човешкия рог.

„И чух висок глас от небето, който казваше: „Ето скинията Божия с човеците; и Той ще се засели с тях; и те ще бъдат Негов народ, и сам Бог ще бъде с тях – техен Бог.“ (Откр. 21:3). Скинията (старозаветната шатра, в която израилтяните са посрещали Божието присъствие по време на бягството от Египет и похода към Обетованата земя) е символ на бъдещото човешко теократично общество, в което ще царуват Любовта и справедливостта. Тогава общуването с Небесния Отец ще се осъществява свободно, понеже съзнанието на хората ще бъде достатъчно издигнато за това.

„И рече Бог: „Поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде знак на завета между Мене и Земята във вечни родове. И ще си спомня завета, който е между Мене и вас и между всяка душа във всяка плът.“ (Бит. 9:12-15). Така както дъгата свързва небето и земята, така и Заветът между Бога и човеците свързва духовния с материалния свят. Този Завет е договор, който обвързва двете страни – Небесния Родител и Неговите земни деца, не само за някакъв определен период от време, а за вечността.

„Ето, Аз съм Господ, Бог на всяка плът“ (Йер. 32:27). Бог е върховният Господар и Повелител на цялото творение, на всички живи същества. Ала отношението Му към тях не е като на господар към слуги, а като на грижовен Родител към Своите рожби.

„Наближи Царството небесно“ (Мат. 3:2). Йоан Кръстител и Прегтеча осъзнава един от главните акценти в мисията на Месията Христос и прогласява наближаването на онова

Царство, което ще настъпи, ако хората осъществят на дело повелите на Христовото благовестие. Това Царство е названо „небесно“, тъй като – макар и в условията на материалната действителност – в него ще властват законите на духовния свят.

„И видях, и чух глас от много ангели около престола и животните, и старците; и броят им беше много милиони. И казваха с висок глас: „Достойно е закланото Агне да приеме сила и богатство, и премъдрост, и крепост, и почит, и слава, и благословение“.“ (Откр. 5:11,12). Закланото Агне е образ на Христос на Голготския кръст. Той вече е завършил триумфално земната Си мисия и е заслужил Любовта и преклонението на всички онези, които са осъзнали Величието на Неговото Дело. В случая Напреднали Същества от невидимата вселена Му въздават почит и слава.

(с. 44) ⁽¹⁾ **Сврѣхсѣзнание** ⁽²⁾ **Сѣзнание** ⁽³⁾ **Подсѣзнание**: *„И всяко сѣздание, което е на небето ⁽¹⁾ и на земята, под земята ⁽²⁾ и в морето ⁽³⁾, и всичко, което е в тях, чух, че казва: „На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бѣде благословение и почит, и слава, и владичество вовеки веков“.“* (Откр. 5:13). Нека дадем думата на Учителя Беинса Дуно: *„На физическото поле **небето** представлява сврѣхсѣзнанието, **земята** – сѣзнанието, **морето** – подсѣзнанието. Когато влезете в съгласие с всички тези стихове, у вас ще се образува нова сила и ще започнете да ги прилагате. Разбира се, ще прилагате тези, които можете, защото има стихова за цветове, за които някои от вас не са готови“* (Приложения, с. 71). В езотеричната лексика сврѣхсѣзнанието е известно още като Божествено сѣзнание, сиреч сливане на индивидуалното сѣзнание на живото същество със Сѣзнанието на Бога.

„Свят, свят, свят е Господ, Бог Вседържител, Който бе, Който е и Който ще бѣде“ (Откр. 4:8). Този стих разкрива вечността на Бога, която е изначална – отпреди началото на времето, и която продължава в безкрайността. Бог е наречен още „Вседържител“, което название свидетелства за това, че Той е Повелител на цялото творение.

„Сѣщият вчера и днес, и вовеки“ (Евр. 13:8). Освен всичко останало Бог е и неизменяем. Неговото абсолютно съвършенство изключва всякаква промяна. Неизменността на Божията

Същност е гаранция и за всички останали Негови качества.

„Благодарим Ти, Господи, Боже Вседържителю, Който си, Който си бил и Който ще бъдеш, защото си проявил голямата Си сила и си се възцарил“ (Откр. 11:17). Непостижимата Божия сила се проявява както в творческата Му дейност, така и в осигуряването на всички живи същества на оптимални условия за живот и развитие.

„И след това видях: ето, на небето се отвори храмът на скинията на свидетелството“ (Откр. 15:5). Храмът на Божествената Истина е символичен образ на разпространението и възтържествуването на Божието Слово навред във Вселената.

„И отведе ме духом на една голяма и висока планина, и ми показа големия град, светия Йерусалим, който слизаше от небето – от Бога; и имаше Божия слава, и светлината му бе подобна на драгоценен камък, както камък яспис, прозрачен като кристал“ (Откр. 21:10,11). Небесният Йерусалим е синоним на Божието Царство, което би трябвало да бъде въдворено и между човеците в материалния свят след мисията на Христос. Мисията свидетелства за неговото приближаване, тоест за пробуждането на все повече човешки души, които като съвкупност да допринесат за неговото утвърждаване на физическото поле. Красотата на светия Йерусалим се дължи на духовната извисеност и моралната чистота на неговите жители.

„И градът беше от чисто злато, подобно на чисто стъкло. И основите на градските стени бяха украсени с всякакви драгоценни (с. 45) камъни: яспис, сапфир, халкидон, смарагд, сардоникс, сардий, хризолит, берил, топаз, хризопраз, хиацинт, аметист“ (Откр. 21:18-20). Изброените скъпоценни камъни са аналог на добродетелите, които човек е призван да култивира по време на многобройните си земни въплъщения.

„И дванайсетте порти бяха дванайсет бисера. И храм не видях в него, защото негов храм е Господ, Бог Вседържител, и Агнето“ (Откр. 21:21,22). Числото 12 играе съществена роля в структурирането и еволюцията на Космоса като цяло и на отделните живи същества. Дванадесет са и апостолите на Христос, чрез които Неговото благовестие трябва да достигне до четирите краища на земята. Храмът на небесния Йерусалим

е Божието присъствие във всички природни и надприродни царства.

„И градът нямаше нужда от Слънце, нито от Луна, за да светят в него, защото Славата Божия го осветяваше и негово светило е Агнето“ (Откр. 21:23). Светлината в Божествения свят носи името „Слава Божия“, което отразява проявлението на Твореца в най-извисените селения на Духа. Такава е и светлината, която се излъчва от Бог Слово, познат на хората под името „Христос“ или Агнец Божий, отведен на заклание заради общочовешката греховност.

„Блажени са, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат власт над Дървото на Живота и да влязат през портите на града“ (Откр. 22:14). Изпълнението на Божиите заповеди безупречно и в пълнота е гаранция за завоюване на вечен живот в Небесното Царство. Дървото на Живота е символичен образ на структурата на мирозданието – от най-фините области на Божествения свят, през духовните сфери до света на гъстата материя.

„Едно молих от Господа, това ще търся: да живея в дома Господен през всичките дни на живота си“ (Пс. 27:4). Молитвата на вярващия е отправена към Бога заради вътрешната му необходимост да живее в Неговото присъствие, да изпълни душата си с благоуханието на Божията благодат.

„Поръси ме с исоп и ще бъда чист, измий ме и ще стана по-бял от сняг“ (Пс. 51:9). Молитвата на този човек разкрива неговата готовност да се отдаде напълно на Божията воля за самия него. Изпълни ли я, ще заблести като скъпоценен камък в градината на светостта.

„Който победи, той ще се облече в бели дрехи“ (Откр. 3:5). Който победи низшата си природа и утвърди висшата, аурата му ще заускри с блясъка на диамантените бели лъчи.

„На този, който победи, ще му дам да яде от скритата манна“ (Откр. 2:17). Манната е небесната храна, която поддържаше живота на израилтяните в пустинята по време на четиридесетгодишното им странстване към Обетованата земя. Небесната манна е еликсирът на вечния живот, който

постигат праведниците.

„Аз имам ястие да ям, което вие не знаете“ (Йоан 4:32). Храната е концентрирана Божествена енергия, която поддържа живота. Земните хора приемат материална храна, а Христос – нетленна храна от Божествения Първоизточник.

(с. 46) „Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“ (Откр. 3:20). Който чуе проповедта на Христос и отвори вратата на сърцето си за Божието Слово, ще се превърне в съсъд на Христовото проявление. Да вечеряш с Христос, означава да придобиеш Христово съзнание.

„Ще му дам бяло камъче и на камъчето – написано ново име, което не познава никой освен този, който го получава“ (Откр. 2:17). Името, написано върху бялото камъче, е съкровено то име на монадата. То бива разкривано пред индивида, след като постигне Божествено съзнание. Никоя друга индивидуалност не познава това свещено име освен Онзи, Който го е дал – Бог.

„Стани, свети, защото светлината ти дойде и Славата Господня изгря над тебе“ (Ис. 60:1). Пророк Исая пожелава на Йерусалим да бъде осенен от Божията Слава. В частност, това е зов към човешката душа да приеме в себе си Божествената светлина и да се съедини чрез нея с Духа.

„Събуди се, събуди се, облечи се в дрехите на великолепието си!“ (Ис. 52:1). Пробуденият за Божествената Истина човек постепенно пречиства аурата си и я украсява със светли и красиви багри.

„Светиня Господу“ (Зах. 14:20). Приносът на пробудената душа пред олтара на Божията Любов и всемогъщество.

„Защото ме облече в одежди на спасение, загърна ме в мантия на правда“ (Ис. 61:10). Праведният човек получава пълнотата на Божията закрила и даровете на Неговата всеобхватна справедливост.

„А търпението да бъде свършено дело, за да бъдете свършени и цялостни, без никакъв недостатък“ (Як. 1:4). Търпението очертава пътека към духовно-нравственото съвършенство. Съвършеният човек е цялостен, т.е. напълно вътрешно хармонизиран.

„И ще те облака в светли дрехи“ (Зах. 3:4). Вж. обясненията към предишните стихове.

„С чистотата на Твоите ръце ще бъда спасен“ (Йов 22:30). Съвършено чист е само Бог. Ние трябва да се стремим да завоюваме такава чистота, която да ни отведе в Неговото Царство.

„Отворете ми вратите на Правдата, ще вляза в тях и ще прославя Господа“ (Пс. 118:19). Който се стреми да води праведен живот, служи за прослава на Божието присъствие във Вселената.

„Отворете портите и ще влезе праведният народ, който пази Истината“ (Ис. 26:2). Безусловната преданост към Божествената Истина изработва праведност на човешката душа. Така пред нея се разтварят широко портите на Божието Царство.

„Ето, нозете ни стоят отвътре на твоите врати“ (Пс. 122:2). Праведникът вече е прекрачил портата, водеща към селенията на Божия Дух.

(с. 47) „Възвишете, врати, главите си и възвишете се вие, вечни порти, и ще влезе Царят на Славата. Кой е тоя Цар на Славата? Господ на силите, Той е Цар на Славата“ (Пс. 24:9,10). Божията Слава се разпростира над цялото творение чрез Неговата благодат, чрез Словото Му и чрез грижата за всички живи същества.

„Господ е в светия Си храм“ (Пс. 11:4). Бог е вездесъщ (всеприсъстващ) – Той присъства в цялото творение чрез Своя Дух. Особено ярко е това присъствие в Неговото Слово. Светият храм на Бога е Неговата най-дълбока Същност, която ще остане навеки непознаваема, непостижима и недостъпна за творенията.

„Мълчете пред Мене“ (Ис. 41:1). Божествената Истина става достъпна единствено в тишината на вътрешното „аз“.

„Не знаете ли, че сте храм Божий и Дух Божий живее във вас?“ (I Кор. 3:16). Вж. обяснението за този стих на с. 6.

„Ще ходя с незлобието на сърцето си сред дома си“ (Пс. 101:2). Пречистеното от злоба и омраза сърце става достоен за Божията Любов съсъд.

„Яви чудните Си милости, Ти, Който с десницата Си спасяваш тези, които се надяват на Тебе“ (Пс. 17:7). Надеждата и упованието в Божията закрила, защитени с праведен живот и оделотворена вяра, правят човека достоен за Неговата милост.

„Аз с Правда ще видя лицето Ти, ще се наситя от образа Ти, когато се събудя“ (Пс. 17:15). Който върви по пътя на Божествената Правда, ще открие Божия образ в сърцето си.

ТРЕТА ЧАСТ

ОТЕЦ НА СВЕТЛИНИТЕ Светлите лъчи

(с. 48) *„Христос е сияние на Неговата слава и образ на Неговото Същество, и държи всичко със силата на Своето слово“* (Евр. 1:3). Христос е живо въплъщение на Божията слава и на Неговата неизповедима Същност. Той е самият Бог Слово, Който разпространява Божественото учение по всички кътчета на Вселената, изпълнява великия План за творението и ръководи еволюцията на всички области на Битието, на всички живи същества.

„Който прави ангелите Си духове и слугите Си – пламък огнен“ (Евр. 1:7). Ангелите са верни служители на Бога и посредници между Него и материалния свят. На гръцки език понятието „ангел“ означава „вестител“, сиреч същество, което възвестява волята на Бога. Ангелите са духовни същества и са разпределени в девет йерархии (чина): серафими, херувими, престоли (тронове), власти, сили, господства, архаи (начала, началства), архангели и ангели (в тесния смисъл на думата).

„Духове, изпращани да служат на тези, които ще наследят спасение“ (Евр. 1:14). По-извисените в духовно отношение същества са призвани да служат на своите по-малки братя и сестри, с понисък духовен ръст. Не да господстват над тях, а да им служат. Този принцип е израз на Божията Любов и Премъдрост, на които съществата с високо еволюционно развитие са носители в по-голяма степен, отколкото намиращите се под тях във вселенската йерархична стълбица. Дълг на по-напредналите е да помагат на по-изостаналите.

„Всекиму се дава проявлението на Духа за полза“ (I Кор. 12:7). Който се е превърнал в достоен проводник на Божия Дух, получава от Него една или повече дарби. Те са различни, но Духът е един и същ. Различните служения, които Бог ни възлага, изискват

различни умения и качества.

Червените лъчи

В първото издание на Завета Учителят Беинса Дуно е изписал на това място „червените лъчи“ членувано. С това Той вероятно е искал да подчертае тяхната първостепенна значимост като носители на Духа на Любовта. Целият настоящ Цикъл на Проявеното Битие (махаманвантара в индуизма) протича под знака на Любовта, а и сам Бог е Любов.

„Аз дойдох Виделина на света“ (Йоан 12:46). Вж. тълкуванието на с. 41.

„Да осияе седящите в тъмнина“ (Лука 1:79). Чрез Своето Слово и личния Си пример Христос разпръсква мрака от душите на Своите последователи и ги повежда по Пътя към Божествената светлина.

Живот: „В Него бе животът, и животът бе Виделината на хората“ (Йоан 1:4). Христос в качеството Си на носител, изразител и даряващ вечния живот притежава Божествено право да го предава на онези, които са го заслужили. Пътеката към вечния живот е огряна от Виделината – духовната светлина, извиреща от Божието Слово и от Делото на Спасителя.

„Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат преизобилно“ (Йоан 10:10). Мисията на Христос има за цел да извади човечеството от бламото на греха, който носи смърт, и да го поведе към портите на Небесното Царство, където ги очаква вечният живот.

„А това е живот вечен – да познаят Тебе, Единия Истинен Бог“ (Йоан 17:3). В този златен библейски стих е заложена великата Истина, че познаването на Бога, т.е. придобиването на Божествено съзнание, е гаранция за придобиването на вечен живот.

„Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, и да (с. 49) умре, ще оживее; и всеки, който е жив и вярва в Мене, вовеки няма да умре“ (Йоан 11:25,26). Христос държи ключовете на живота и смъртта.

Вярата в Него, придружена от дела според тази вяра, е ключ към вечния живот. Да умреш в Христос, означава да умреш за човешкото, за да възкръснеш за Божественото.

„*Както Отец има в Себе Си живот, така е дал и на Сина да има живот в Себе Си*“ (Йоан 5:26). Единородният Божий Син Христос в ролята Си на Проявен Бог притежава у Себе Си вечния живот, както и правото да го дарява на онези, които са го извоювали по духовния Път. И Трите Лица на Света Троица – Отец, Син и Свети Дух – са носители и дарители на вечния живот.

„*Сътвори сила със Своята мишца*“ (Лука 1:51). Цялата сила на Космоса, цялата изначална и всеобхватна Божествена енергия е под висшето разпореждане на Бога. Ние получаваме от нея дотолкова, доколкото сме способни да я възприемем, усвоим и прилагаме. Пътят на духовното израстване е и път на все по-голямо възприемане, усвояване и прилагане на тази енергия.

Розови лъчи

Любов: „*Бог, обаче, Който е богат с милост, заради голямата Си Любов, с която ни възлюби, макар да бяхме мъртви в престъпленията, оживи ни заедно с Христа*“ (Еф. 2:4,5). Смъртта е заплатата за греха според ап. Павел и според духовно-езотеричното познание. И тъй като Бог иска да се спасят всички хора, изпрати Своя Син, Който да поеме върху плещите Си цялата греховност на човечеството. На това е способен само Той – Всевишният, обладаващ неизчерпаема милост и Любов към собственото Си творение.

„*А Утешителят, Дух Светий, Когото Отец ще ви изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко*“ (Йоан 14:26). Вж. обяснението за този стих на с. 26.

„*Да имате Любов помежду си, както Аз ви възлюбих*“ (Йоан 15:12). Когато Божествената Любов се възцари между всички хора и народи, тогава ще настъпи Царството Небесно на Земята. Саможертвата на Христос за човешкия род е най-яркият пример за такава Любов.

„Както Отец възлюби Мене, и Аз възлюбих вас: пребъдете в Моята Любов“ (Йоан 15:9). Любовта между Трите Лица на Света Троица произлиза от общата Им Същност. Да пребъдваш в Божията Любов, въплътена в лицето на Христос, означава да станеш неин съвършен проводник.

„Не ти казвам до седем, но до седемдесет пъти по седем“ (Мат. 18:22). В името на Божията Любов сме длъжни да прощаваме на всекиго и за всичко. Само силният може да прости. Само най-силният може да пуска прошка.

„Върви подире Ми“ (Йоан 21:19). Христос ни призовава да Го следваме, сиреч да възприемем благовестието Му и да го превърнем в свое верую, в свой начин на живот.

Оранжеви (портокалени) лъчи

„Ако, прочее, цялото твое тяло е осветено и няма ни една тъмна част, то цялото ще бъде така осветено, както когато светило те осветява със сиянието си“ (Лука 11:36). Една от най-важните задачи по време на земното ни съществуване е да осветим материята – да одухотворим физическото си тяло, и то го степен, че да се превърне в идеален носител и проводник на Божия Дух. Подобна абсолютна чистота може да бъде постигната единствено чрез висок личен морал и предпазване от съблазните и пороците на материалната действителност.

(с. 50) **Здраве:** *„Рече им: „Нямат нужда от лекар здравите, а болните“.*“ (Лука 5:31). Има болести на тялото и на душата. И за двата вида има лекари и лечение. От определящо значение, обаче, е профилактиката – чрез здравословен начин на живот, пречистващ и тялото, и душата, да не допускаме никаква болест до себе си.

„Събра се много народ да слуша и да се изцелява от болестите си“ (Лука 5:15). По времето на Христос повечето хора са Го търсели, за да ги изцели от болестите на тялото. Малцина са прозрели, че Той е на първо място Лечител на душата.

Съгласие: *„Сила излизаше от Него и изцеляваше всичките“* (Лука

6:19). Това е силата на Божествената енергия, която Христос обладава в пълнота. От Него зависи на кого и в каква степен да я предаде.

„А Иисус, като чу, отговори му: „Не бой се, само вярвай и тя ще се избави.“ (Лука 8:50). Достатъчно е да повярваме в Христос като Господ и Спасител на човешкия род, за да може Божествената Му енергия да се прояви и дори да възкреси мъртвец.

„И сила Господня бе в изцеляването им“ (Лука 5:17). Вж. обясненията за предишните стихове.

Правда: „И изпрати ги да проповядват Царството Божие и да изцеляват болни“ (Лука 9:2). Христос изпраща дванайсетте апостоли с определена мисия. Той преценява, че те вече са готови да поемат тази висока отговорност. И в наши дни Спасителят изпраща мнозина на специална мисия – онези, които са Го приели в сърцето си и са готови да служат за изпълнението на Божия план за планетата Земя и човечеството.

„И тези, които повярват, ще ги придружават тия знамения: с Моето име бесове ще изпъждат, нови езици ще говорят, змии ще хващат и ако нещо смъртоносно изпият, няма да им навреди; на болни ще възложат ръце и те ще оздравеят“ (Марк 16:17,18). Вярата в Христос, съчетана с високонравствен живот, допринася за развиването на редица свръхсетивни качества. На обикновения, непробуден човек те изглеждат като чудо, но в същност представляват логично проявление на Божественото начало у човека, когато той му е дал възможност да се прояви.

„И в който град влезете и ви приемат, яжте, каквото ви предлагат, и изцелявайте болните, които са в него, и казвайте им: „Наближило е до вас Царството Божие.““ (Лука 10:8,9). Когато Бог те е изпратил на мисия, за да изпълниш волята Му, си длъжен да претърпиш всички несгоди с готовност и смирение. Твой дълг е да посрещнеш всички обстоятелства с разбиране и да даваш винаги най-доброто от себе си. Така Царството Божие ще стане по-близко и за теб, и за тези, с които желаеш да го споделиш.

„И които се допряха, оздравяха“ (Мат. 14:36). Понякога е

достатъчно да се докоснеш до свят човек, за да отшуми здравословният ти проблем и да станеш напълно здрав. Колко по-могъщо е това благотворно въздействие, ако си се докоснал до самия Христос! Ако Той не присъства в плът между хората, призови Го в сърцето си и Той ще откликне!

„И възлезе на планината и седна там. И дойде при Него много народ, който имаше със себе си (с. 51) хроми, слепи, неми, недъгави и много други; и сложиха ги пред нозете на Исус, и Той ги изцели; тъй че народът се чудеше, като гледаше неми да говорят, недъгави да оздравяват, хроми да ходят и слепи да гледат; и прославиха Бога Израилев“ (Мат. 15:29-31). Непробудените за Истината хора се нуждаят от чудеса, за да повярват в Бога и в Неговото всемогъщество. Пробудените души са изпълнени с вяра в Него и се стремят единствено към все по-пълноценно общуване с Него. Христос предложи духовна храна и на едните, и на другите.

Жълти лъчи

Мъдрост: *„Мъдростта, която иде отгоре, първо е чиста, после – мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна“ (Як. 3:17).* Мъдростта иде отгоре, т.е. от Божествения свят, понеже тя е вътрешно присъща на Бога и същевременно представлява един от петте велики принципа, върху чиято основа е структурирана и се развива Вселената (наред с Любовта, Истина, Правдата и Добродетелта). Изброени са даровете, които получава придобилия Мъдростта.

Яснота: *„Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията“ (Лука 24:45).* Христос изпълва със Своята Виделина умовете на последователите Си. Така те разбират посланията, запечатани в свещените писания и разкриващи мисията на техния Учител.

„И Мъдростта бе оправдана от всичките си чедра“ (Лука 7:35). Божествената Мъдрост не се нуждае от оправдание, а от разбиране и усвояване. В случая Христос има пред вид, че

Мъдростта е достигнала до съзнанията на онези, които са били подготвени за нея.

„Докато имате Виделината, вярвайте във Виделината, за да сте синове на Виделината“ (Йоан 12:36). Докато имате общуване с Христос, не отслабвайте вярата си в Него и тогава ще бъдете синове на духовната светлина – Виделината, която Той разпръсква в света и прогонва мрака на невежеството.

Съгласие: *„Така да просветне вашата Виделина пред човеците, за да видят добрите ваши дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата“* (Мат. 5:16). От праведния човек се излъчва нетленна светлина, която обогря аураата му в чисти и светли тонове и въздейства благотворно върху всички, с които общува. Делата на праведника служат за пример на останалите и, както казва Учителят Беанса Дуно, те са за слава Божия и за благо на неговата душа.

Съчувствие: *„Блажени са милостивите, защото те ще бъдат помилвани“* (Мат. 5:7). Петото поред блаженство, възвестено от Христос, е посветено на милостта. Тя е характеристика на Бога и на пробудените души. Ако проявяваш милост, според безпристрастния закон на кармата (в случая – на дихармата, благата карма) ще получаваш същото в замяна.

Радост: *„В този час зарадва се духом Иисус и рече: „Благодаря ти, Отче, Господи на небето и земята, че си скрил това от мъдри и разумни, а си го открил на младенци; (с. 52) тъй е, Отче, защото така бе угодно пред Тебе“.*“ (Лука 10:21). Човешката мъдрост е нищожна в сравнение с Божията. Онези измежду хората, които смятат себе си за мъдри и разумни, обикновено са твърде далече от истинската Мъдрост. А младенци в този контекст са тези, които признават откровено у себе си колко са малки пред Божието величие и са открили душите си за Мъдростта Му, вложена в Неговото Слово.

„Радвайте се и се веселете, защото е голяма на небесата вашата заплата“ (Мат. 5:12). Христос завършва деветте блаженства с обещание към онези, които ги спазват, рисувайки духовната награда, която те ще придобият заради този свой духовен подвиг.

„Това ви говорих, за да пребъде Моята радост във вас и вашата радост да бъде пълна“ (Йоан 15:11). На Тайната Вечеря Христос – в качеството Си на Проявения Бог – приобщава Своите апостоли към непресъхващия извор на вътрешен мир и радост, присъщи за носителите на Божествено съзнание. Давайки им от Своето нетленно съкровище напълно безкористно и с безгранична Любов, той събужда в сърцата им великата радост от общуването с Първоизточника.

„Да просветя всички в какво се състои съзерцаването на тайната, от векове скрита у Бога, Който е създал всичко чрез Иисус Христос, та многообразната премъдрост Божия да стане сега чрез Църквата известна на началствата и властите небесни“ (Еф. 3:9,10). Има три велики тайна на Бога, които и до днес предизвикват човешката мъдрост и остават забулени в неизвестност: 1) Тайната на Божията Същност. Какво точно представлява Бог? 2) Тайната на Божията творческа дейност. Защо Бог твори, при положение че е абсолютен, съвършен и самодостатъчен? 3) Произходът на злото. Защо Бог го е допуснал в света? Членовете на общността от вярващи в Христос, наречена „Църква“, имат шанса да се докоснат поне отчасти до отговорите на тези въпроси.

„Затова и ние от деня, в който чухме това, не преставаме да се молим за вас и да просим от Бога да се изпълните с познанието на Неговата воля, във всяка премъдрост и духовно разбиране“ (Кол. 1:9). Свещен дълг на всеки духовен пастир е да подпомага своите повереници – членове на общността, за която е поел отговорност пред Бога, с молитва и конкретни дела на вярата, която ги обединява.

„Към възнишните се отнасяйте с мъдрост, като скъпите времето“ (Кол. 4:5). В нашия земен живот ние разполагаме с потенциал в две насоки: а) физически, нравствен и духовен потенциал; б) времето на живота ни в плът. Затова е от особено значение да ценим времето, което ни е дадено тук и сега. Да ценим и собственото, и чуждото време, да не го разпиляваме, да го запълваме с дела за Общото благо. В това е скрита дълбока мъдрост.

„Речта ви да бъде винаги с благодат, подправена със сол, за да знаете как

трябва да отговаряте всекиму“ (Кол. 4:6). Словото е средство за общуване между хората. От нас зависи с какви вибрации ще я изпълним – положителни или отрицателни. Една единствена дума може да възкреси или да умъртви. И тъй като Христос ни определя като солта на земята (в Негово време солта е била твърде ценна), ние сме длъжни да бъдем за чистотата и въздействието на нашата реч.

„Ако някому от вас не достига мъдрост, да проси от Бога, Който дава богато на всички и (с. 53) не укорява, и ще му се даде. Но да проси с вяра, без да се съмнява никак, защото, който се съмнява, подобен е на морски вълни, водени и блъскани от ветровете. И такъв човек да не мисли, че ще приеме нещо от Господа“ (Як. 1:5-7). Божията Мъдрост е безпределна и в дълбочина, и в ширина. От нея Той може да даде на всеки, който се нуждае и искрено се моли да я получи. Условието е молитвата да бъде излъчена с неподправена вяра. Ако допуснем разрушителния импулс на съмнението да надделее, няма да придобием нищо. Съмнението е голяма крачка към безверието.

„Щото Бог на нашия Господ Иисус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на премъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети вашите сърдечни очи, за да познаете каква е надеждата на призваните от Него и какво е богатството на славното Негово наследство за светиите“ (Еф. 1:17,18). Божественото Откровение е посланието на Бога към човечеството чрез всички велики духовни Учители във всички епохи. Посредство Откровението имаме шанса да познаем Бога и Неговия план за света и за всекиго от нас. Да познаем Бога, ще рече да имаме пълноценно общуване с Него чрез Духа. Ако Той ни е призовавал за конкретни дела, Неговият Дух ще ни разкрие пътеката, която следва да извървим, за да изпълним святата Божия воля. И ако осветим материята чрез индивидуалния дух, ще придобием като наследство жителство в Небесното Царство.

„Върви подире Ми“ (Йоан 21:19). Всеки духовен Учител, дошъл сред човеците от Лоното на Небесния Отец, би желал Неговите ученици да Го последват по духовния Път, който Той им е разкрил с проповед и личен пример.

Зелени лъчи

Плодородие: „Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска, получава и който търси, намира, и който хлопа, ще му се отвори“ (Мат. 7:7,8). Да искаме, но с мярка. Да търсим, но това, което действително ни е нужно. Да хлопаме там, където ще срещнем Доброто.

„Давайте и ще ви се даде: мярка добра, натъпкана, стърсена и препълнена ще ви дадат в пазвата ви“ (Лука 6:38). Когато даваме от сърце и навреме, без да мислим, че трябва да получим нещо в замяна, тогава даваме двойно. Според закона за дихармата (благата карма) рано или късно ще бъдем възнаградени за стореното добро.

Изобилие: „И рече на Симон: „Оттегли лодката към дълбокото и хвърлете мрежите си, за да уловите риба.“

(с. 54) А Симон отговори: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но заради Твоята дума ще хвърля мрежата“. И като сториха това, уловиха толкова много риба, че се късаше мрежата им.“ (Лука 5:4-6). Когато Небето ти проговори, последвай съвета му. Ала за тази цел е необходимо да бъдат отворени вътрешните ти сетива. Гласът на душата – интуицията, никога не греши. Ако го чуваш и изпълняваш наставленията му, никога няма да се отклониш от правия път. Ап. Петър послуша Христос и той и спътниците му уловиха огромно количество риба. Когато чуеш Божия глас в дълбините на съзнанието си и последваш съвета му, надмогваш ограниченията на материалното битие и за теб започва да действа законът на изобилието.

„Гладните изпълни с добрини, а богатите отпрати празни“ (Лука 1:53). Онези, които гладуват за Правдата и Доброто, ще се наситят. Богатите на пари и притежания, ако не ги използват за Общото благо, ще бъдат отпратени от портите на Небесното Царство.

„Търсете първо Царството Божие и неговата Правда и всичко това ще ви се приложи. Затова недейте се грижи за утре, защото утрешният ден ще

се погрижи за себе си“ (Мат. 6:33,34). Вж. обясненията за първия стих на с. 24. За втория стих: грижата ни за утрешния ден не бива да бъде съсредоточена към материалното благоденствие, а към духовното ни израстване. За първото има грижата Бог, а за второто – самите ние.

„Вашият Отец знае, че това ви трябва“ (Лука 12:30). Бог знае по-добре от самите нас какво точно ни е нужно. Често плащаме данък на илюзии и заблуди, често приемаме желаното за действително, ала пред Неговото всевиждащо око грее единствено върховната Истина.

„А Иисус, щом чу думите, които говореха, казва на началника на синагогата: „Не бой се, само вярвай!“ (Марк 5:36). Едно слово, изречено от Божиите уста, може да промени живота ти завинаги. Той има властта да създава живота и да го отнема. Бог очаква от нас да вярваме в Неговия Промисъл, основан на безграничната Му Любов към цялото творение.

Спокойствие: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28). Колкото и труден да е на моменти земният ни живот, има едно място, където винаги можем да намерим покой – в Лоното на Божията Любов. Небесният Родител никога не би оставил Своите деца в безизходица. Той ти посочва изхода, а твоята задача е да го откриеш.

„А когато говореха за това, сам Иисус застана сред тях и им каза: „Мир вам!“ (Лука 24:36). Понякога Бог ти се явява, когато най-малко можеш да Го очакваш. И не е задължително да Го видиш в плът, както Христос се е явил на Своите апостоли след възкресението Си. Достатъчно е да Го почувстваш в сърцето си. Тогава ще бъдеш благословен с неизказан вътрешен мир.

„Слава във висините Богу и на земята – мир, между човеците – благоволение!“ (Лука 2:14). Божията слава се спуска от висините на Духа към по-долните царства в Неговото творение. Тя носи в материалния свят мир и благоденствие, а на хората – благата вест за Неговото съществуване и за непрестанната Му грижа за всичко съществуващо.

„Мир ви оставям, Моя мир ви давам“ (Йоан 14:27). Христос напусна

този свят, след като беше оставил на учениците Си семената на Божието Слово и беше посял в сърцата им кълновете на упованието в Промисъла на Всевишния, Чийто деца сме всички ние. Осъзнаването на тези безценни дарове породи у тях дълбок вътрешен мир, с чиято помощ те не се пречупиха пред изпитанията, които ги сполетяха след Неговото възнесение.

Почивка: „Елате сами настрани в уединено място и си починете малко. (с. 55) Това ви казах, за да имате мир в Мене. В света скръб ще имате, но дерзайте. Аз победих света“ (Йоан 16:33). Редуването на работа и почивка е нормалната последователост в жизнения цикъл. Каквито и изпитания и несгоди да ни сполетяват в земните ни дни, винаги можем да намерим утеха и подкрепа в любящата прегръдка на Небесния ни Баща.

„Върви подире Ми“ (Йоан 21:19). Вж. обяснението за този стих на с. 53.

Сини лъчи

Истина: „Аз съм Истината“ (Йоан 14:6). Вж. обяснението за този стих на с. 30.

„Законът чрез Мойсей бе даден, а благодатта и Истината – чрез Иисус Христос“ (Йоан 1:17). Мойсеевият закон не води към спасение в християнския смисъл на понятието, но все пак е правилна крачка в духовното израстване на хората. Следващият етап е благовестието на Христос, което довежда до съзнанието на човечеството Божествената Истина в достъпен за всеки вид. И по този начин Божията благодат става по-лесно възприемаема от всички живи същества.

„А когато дойде Оня, Духът на Истината, ще ви настави на всяка Истина“ (Йоан 16:13). Всеки от великите духовни Учители на човешкия род е носител на Божия Дух на Истината. Последният Миров Учитель Беинса Дуно обяви, че именно Истината е върховното постижение по духовния Път на окултния ученик. Духът на Истината може да бъде възприет от всеки човек, който отвори вътрешните си сети за Него.

„Духът на Истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мене“ (Йоан 15:26). Когато човек приеме Духа на Истината в душата си, Той ще му разкрие истини, недостъпни до този момент. Една от тях разкрива ролята на Христос за еволюцията на земното човечество. Този златен библейски стих пояснява природата на Светия Дух – Третото Лице на Света Троица. Светият Дух изхожда от Бог Отец, т.е. Той притежава същата природа като Него, а бива изпращан в света от Бог Син – Христос, като Дух на Истината и Утешител (ср. Йоан 14:16,17).

„Вярата ви и надеждата ви да са в Бога“ (I Петр. 1:21). Можем да вярваме на всеки ближен, който носи Истината у себе си, но първата и най-важна вяра е в Бога, в Неговия Промисъл и в безграничната Му Любов към творението. Можем да се надяваме на всеки, който е доказал, че заслужава това, но първата и най-главна надежда е в Бога и в Неговата грижа за всяко живо същество.

„Понеже сте очистили душите си с послушанието на Истината чрез Духа за нелицемерно братолюбие, възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце“ (I Петр. 1:22). Без да сме пречистили тялото и душата си, няма как да продължим духовното си развитие, нито бихме могли да се отнасяме с искрена обич и уважение към своите ближни. Най-ефективният метод за пречистване е безусловната преданост към Божествената Истина, чрез което ставаме пълноценни проводници на Духа.

„Да ви направи Бог наш достойни за званието и да изпълни със сила всяко благоволение на благостта и всяко дело на вярата“ (II Сол. 1:11). Когато се отдадем изцяло в Божиите ръце, ставаме достойно за званието „Божии синове и дъщери“. Тогава всяко наше начинание среща Неговата височайша подкрепа и ние се докосваме до богатата на Неговото присъствие в нашия земен живот.

„А според обещанието Му очакваме нови небеса и нова земя, в които живее Правда“ (II Петр. 3:13). След поредната планетарна трансформация подготвените за тази промяна, най-напреднали в духовно отношение хора ще станат обитатели на свят с по-голяма измерност от настоящия, с по-фина

субстанция и по-високи вибрации. Това ще бъде космическа област, където ще царуват Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта – свят на съвършена хармония и сътрудничество между неговите жители. Такъв е Божият План за човечеството. А кога ще бъде осъществен, зависи от обективния ход на еволюционното разгръщане, както и от колективната общочовешка въплътена свободна воля.

„Следователно, братя, за това, което е истинно, което е честно, което е праведно, което е чисто, което е любезно, което (с. 56) е доброхвално, за това, което е добродетел и което е похвала, за това мислете“ (Фил. 4:8). Вж. обяснението за този стих на с. 30.

„Има различни дарби, но Духът е един и същ; има различни служби, но Господ е един и същ“ (I Кор. 12:4,5). Вж. обяснението за този стих на с. 6.

„Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина“ (Йоан 17:17). Божието Слово е въплъщение на върховната Истина. Който я възприеме и ѝ служи всеотдайно, пречиства и материалното, и фините си тела, сиреч осветява ги посредством Духа на Истината.

„Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в едно“ (Йоан 17:23). Вж. обяснението за този стих на с. 38.

„Върви подире Ми“ (Йоан 21:19). Вж. обяснението за този стих на с. 53.

Виолетови лъчи

„Ето, давам ви власт да стъпвате на змии и на скорпиони, и над всяка вражеска сила; и нищо няма да ви навреди“ (Лука 10:19). Когато сегемдесетте ученици на Христос се завърнаха с успех от своята мисия – да проповядват приближаването на Небесното Царство, Той ги възнагради с духовни дарби: да общуват хармонично с животинското и растителното царства и да бъдат недосегаеми за попълзновенията на злото.

Сила: *„Има някои от стоящите тук, които няма да вкусят смърт, докато не видят Царството Божие, дошло в сила“ (Марк 9:1). Този,*

който последва Христос до край, който се отгаде безусловно на служение на Бога, ще бъде дарен с безсмъртие. Той ще стане по право жител на Царството Божие, още докато е в плът на земята.

Власт: „Удивляваха се на учението Му, защото Неговото слово беше с власт“ (Лука 4:32). Словото Божие, предадено на човеците от автентичен духовен Учител, има власт над всички природни и надприродни царства. Това е власт не на насието, а на Любовта, безкористието, саможертвата и справедливостта.

„Какво е това Слово, Той с власт и сила повелява на нечистите духове и те излизат?“ (Лука 4:36). В устата на велик духовен Учител Словото на Бога притежава силата и да заповядва на духовете на мрака и да освобождава обсебените от тях хора от мрачното им присъствие.

„А вие стойте в Йерусалим, докато се облечете със сила отгоре“ (Лука 24:49). Христос нарежда на Своите апостоли да останат заедно в Йерусалим, докато не бъдат изпълнени със Светия Дух, което се случва на празника Петдесетница. Дарбите, придобити от Духа, им помагат на този ден да спечелят за Църквата около три хиляди души. В наши дни не бива да очакваме пасивно низхождането на Духа, а да се стремим към Него целенасочено, с постоянство и търпение.

„Отсега Син Човечески ще седне отдясно на силата Божия“ (Лука 22:69). Силата Божия е образ на Бог Отец. След триумфалното приключване на Своята мисия Христос фигуративно застава от дясната Му страна, т.е. заема достойно мястото Си в единосъщната Света Троица.

Могъщество: „Силният ми стори нещо велико и свято е Неговото име“ (Лука 1:49). Тези думи принадлежат на Дева Мария, бъдещата Света Богородица, след като архангел Гавриил ѝ съобщава, че ще роди Спасителя на света. Това е чудо, подвластно на Божието всемогъщество. Могъществото на Бога може да се прояви и в нашия живот, ако бъдем достойни за такава награда.

(с. 57) „И пристъпи Иисус, и им заговори: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всички народи и ги

кръщавайте в името на Отца и Сина, и Светия Дух“. (Мат. 28:18,19). Христос обявява завършека на Своята земна мисия, след която Той доброволно поема функцията на Планетарен Дух на Земята. Задачата на Неговите последователи е да разпространят благовестието Му по всички кътчета на планетата и да кръстят повярвалите, т.е. да ги посветят в тайната на Божието присъствие в нашия земен живот.

Аметистови лъчи

„Който е най-малък между всички ви, той ще бъде голям“ (Лука 9:48). Най-малък в този контекст е човекът, постигнал дълбоко и искрено смирение. Това повишава неимоверно духовния му ръст.

Спасение: *„По-големият между вас да ви бъде слуга“* (Мат. 23:11). Вж. обяснението за този стих на с. 33.

Смирение: *„Който възнесе себе си, ще се смири и който смири себе си, ще се възнесе“* (Мат. 23:12). Гордостта превъзнася собственото „аз“ и подхранва егото. Такъв човек неминуемо ще получи горчив житейски урок и ще му бъде даден шансът да се смири. Който е постигнал смирение, ще израсне в Духа.

„Дойде по внушение на Духа в храма“ (Лука 2:27). Праведният човек Симеон Богоприемец, подтикван от Божия Дух, отива в Йерусалимския храм, за да посрещне в него Младенеца Иисус Христос. Ако завоюваме праведност и влезем пречистени в храма на душата си, там ще срещнем самия Бог – Неговото присъствие у самите нас, в нашата духовна същност.

„Видяха очите ми Твоето спасение“ (Лука 2:30). Симеон Богоприемец прозира бъдещето – успеха на спасителната мисия на Христос. Чрез нашето духовно зрение ние също можем да съзрем спасението на душата си, ако сме пребъдвали в чистота, смирение и предано служение Богу.

„Едно е потребно, а Мария избра добрата част, която няма да ѝ се отнеме“ (Лука 10:42). Колко пъти ви се е случвало да отложите духовната си работа, за да извършите някакъв досаден, но неотложен (според вас) ангажимент? Колко пъти сте

пренебрегвали гуха, за да заговорите някаква прищевка на тялото? Добрата част е да отдадем първенство на Божественото, а не на човешкото.

„Остани с нас, защото е привечер и денят се превали. И Той влезе, за да остане с тях. И като седна с тях на трапезата, взе хляба, благослови, преломи и им подаваше; и отвори им се очите и те Го познаха“ (Лука 24:29-31). Двамата спътници на Христос по пътя към Емаус Го поканиха в дома си. Неговата истинска същност постепенно бе разкрита пред вътрешните им очи и те Го разпознаха. Христос е винаги сред нас, понеже е поел ролята на Планетарен Дух и отговорността за еволюцията на земното човечество. Можем да Го срещнем и разпознаем както в етерната област на физическото поле, така и в собственото си сърце. Внимание! Нека вземем пример от Христос и да не режем хляба – свещения дар от Небето, а да го преломяваме, т.е. да го разчупваме с признателност и благоговение.

„Свързка на свършенството“ (Кол. 3:14). Божествената Любов е свързка на свършенството. Тоест не можем да бъдем свършени, ако не я приемем безусловно у себе си, не я усвоим и не я раздаваме напълно безвъзмездно на всекиго и на всички.

„Върви подире Ми“ (Йоан 21:19). Вж. обяснението за този стих на с. 53.

Бели лъчи

Във втората част на Завета на цветните лъчи на светлината – „Отец на светлините“, с. 58, фигурира рубриката „Бели лъчи“. Тя е логическо продължение от текста на диамантените бели лъчи в първата част (с. 40-47) под ръководството на Христовия Дух. Но защо само „бели“, без „диамантени“? Смисълът на това „съкращение“ вероятно е заключен във факта, че именно в белите лъчи се фокусират всички останали цветни лъчи. Когато завъртим с голяма скорост детския пумпал, на който са изобразени всички цветове на дъгата, те се сливат и той придобива бял цвят. Така и смесването на всички лъчи от

спектъра води до образуването на бял лъч. Аналогично всички човешки души, в които живее Христос, представляват физическата страна на Христос; всички ангели, събрани в сърцето на Христос, се явяват духовната Му страна; а всички божества, събрани в ума на Христос, изграждат Божествената Му страна (според свидетелството на Учителя Беинса Дуно). Затова и всички цветни лъчи, обединени помежду си, създават белия лъч – лъча на Христовия Дух.

(с. 58) *„Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: да наглежда сираци и вдовици в скърбите им и да пази себе си неосквернен от света“* (Як. 1:27). Когато полагаме грижи за бедните и онеправданите, трупаме нетленна награда и възвисяваме душата си до просторите на Божия Дух. Основна задача в земните ни дни е да се предпазим от съблазните и скверנותите на този свят, които ни срещат на всяка крачка и ни примамамват към бездната на фаталната греховност.

Чистота: *„Всички ние от Неговата пълнота приехме и благодарат след благодарат“* (Йоан 1:16). В пролога към Евангелието от ап. Йоан Богослов е разкрита тайната на общуването с Христос, която ни дарява пълнотата на живота. Да бъдеш Христов, означава да черпиш с пълни шепи от Божията благодарат – тук и сега.

Съвършенство: *„Да започнем от началното Христово учение и да се стремим към съвършенство“* (Евр. 6:1). Според Учителя Беинса Дуно всички велики духовни Учители на човечеството преди Христос са подготвяли общочовешкото съзнание за Неговата мисия. След като Той я приключва триумфално и се възнеся отгъсно на Небесния Отец, всеки, който реши да Го следва в земния си път, с мисъл, чувство, слово и дело, се устремява към върховете на духовно-нравственото съвършенство. Пръв Помощник в тези усилия е именно Христос.

„Пристъпихте към планината Сион и към града на Живия Бог, небесния Йерусалим, и към безчетни ангели, към тържествения събор и Църквата на Първородните, които са написани на небесата, и при Бога, Съдник на всички, и при духовете на праведните, които са стигнали до съвършенство“ (Евр. 12:22,23). Всеки човек, поел съзнателно и целеустремено по духовния Път, прави крачка по крачка по него и се приближава

към сонма на онези, които вече са го извървели и са постигнали съвършенство. Крайната цел е Божият престол. Еволюционната цел на човека е Проявеният Бог. Непроявеният Бог, Абсолютът, завинаги ще остане непостижим, непознаваем и недосегаем.

„Законът не доведе нищо до съвършенство, а въведе се една по-добра надежда, чрез която се приближаваме към Бога“ (Евр. 7:19). Старозаветният Мойсеев закон не може да помогне на следващите го да постигнат спасение в християнския смисъл на понятието. Главната му задача е да доведе хората до пълноценно общуване с Бога и да им проправи пътеката към готовност да посрещнат Христос и Неговата мисия, която възвестява утвърждаването на еволюционния импулс на нашата планета.

„Клетвеното Слово, което е след закона, постави Синът, Който е съвършен навеки“ (Евр. 7:28). Христос прави следващата крачка, обновява Мойсеевия закон, променя редица негови постулати и на мястото на страха от Бога прогласява Любовта като основен мост за общуване между човека и Всевишния, както и между самите хора.

„По Своята милост Той ни спаси с окъпването на възраждането и с подновяването от Духа Светий, Когото изля обилно върху нас чрез Иисус Христос, нашия Спасител“ (Тим 3:5,6). Ако Бог не прояви милостта Си, спасението на човешкия род става немислимо. Възраждането на човечеството е резултат от изпълнението на Божия план чрез Христос и с докосването на Светия Дух до човешките сърца и души. Христос става Посредник/Ходатай за човеците пред Бога и с помощта на Светия Дух.

(с. 59) *„Като съм уверен в това, че Оня, Който е започнал във вас доброто дело, ще го върши дори до деня на Иисус Христос“* (Фил. 1:6). Ние, хората, често се отказваме от своите начинания и ги оставяме недовършени. Ала Бог никога не оставя недовършено Своето Дело. Той ни предложи пътя на спасението и ще отстоява възможността си да застанем твърдо на него дори до деня на Страшния съд, когато Христос в качеството Си на Божествен Съдия ще отдели праведниците от грешниците.

„Благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с всички вас. Амин“
(Откр. 22:21). Носителят на Божията благодат Христос е в правото Си да я отдава на всички, които са повярвали в Него, в Неговата мисия, поели са кръста си и Го следват с дълбока и искрена вяра, с постоянство и Божествено търпение, със смирение и всеотдайност.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПЛОДЪТ НА ДУХА

(с. 60) **Бял лъч:** „Съвършени в едно“ (Йоан 17:23). Вж. обяснението за този стих на с. 56.

„**Виделина на света – Христос**“ (Йоан 8:12). Духовната светлина в нашия свят е присъствието на Христос. Тя внася светлина в умовете ни, топлина в сърцата ни и ни води по пътя към Божествената Истина.

„**Слага под печат звездите**“ (Йов 9:7). Цялото творение е като на длан пред Божието всевиждащо око. Всичко, което се случва в неизброимите области на Космоса, се запечатва във вечната памет на Вселената – Акашовите летописи. От процесите в атомното ядро до раждането и загиването на галактиките – цялата картина на Битието е разгърната пред Божия Ум и е подвластна на Божието всемогъщество.

Седемте духове: „**Неизследимото богатство Христово**“ (Еф. 3:8). Седемте духове са седемте Ръководители (Чохани) на седемте лъча, чрез които до Земята и човечеството протичат благотворни космически енергии с различна насоченост. Тези велики духовни Учители от земната Йерархия на Светлината работят под върховното водителство на Христос в качеството Му на Глава на Всемирното Бяло братство. Богатството, което ни завеща Христос, е заложено в Неговото благовестие, в саможертвата Му за изплащане греховете на човешкия род и в личния пример на безгранична и безкористна Любов, който остави след Себе Си.

г. Червен, Розов: В тази четвърта част от Завета червените и розовите лъчи са поставени под един знаменател, за да бъде подчертана тяхната еднородна същност и тяхната взаимозаменяемост. Червените лъчи във втората част са под знака на Духа на Любовта, а в третата част – „Отец на светлините“ – съдържат рубриката „Живот“. И обратно: розовите лъчи във втората част са под знака на Духа на

Живота, а в третата част съдържат рубриката „Любов“. По този начин Учителят Беинса Дуно доказва тяхната еднородност и взаимозаменяемост.

„Аз съм Животът“ (Йоан 14:6). Вж. обяснението за този стих на с. 12.

„Аз съм Сароново цвете“ (П. Пес. 2:1). Вж. обяснението за този стих на с. 8.

„Любовта е от Бога“ (I Йоан. 4:7). Любовта извира от самото сърце на Бога. Тя е ядрото на Неговата неизповедима Същност. Тя лежи в основата на зараждането и развитието на Всемирния живот. Тя осмисля съществуването на всички живи същества.

2. Оранжев (Портокален): „Сред тебе е Светият“ (Ос. 11:9). Бог е неизменно във и сред нас, хората, чрез Своето невидимо присъствие. Можем да Го открием в сърцето си чрез Неговата Любов и в душата Си чрез Неговата Истина, която звучи в съзнанието ни чрез гласа на интуицията.

„Създание ново“ (II Кор. 5:17). Вж. обяснението за този стих на с. 15.

3. Жълт: „Мъдростта съгради дома си“ (Притч. 9:1). Целта на Божествената Мъдрост е да си съгради дом в ума на човека, за да го води по пътя към съвършенството. От нашата свободна воля зависи дали ще ѝ позволим да го стори.

4. Зелен: „На Когото името е Отрасъл“ (Зах. 6:12). Старозаветният пророк Захария назовава „Отрасъл“ бъдещия Месия – Христос. Смисълът на това определение е заложен във връзката между Бог Отец и Бог Син, въплъщение на Когото е именно Христос. А това е връзка както между ствола на дървото и някой негов клон – отрасъл.

„Аз съм лозата“ (Йоан 15:5). Вж. обяснението за този стих на с. 23.

5. Син: „Аз съм Истината“ (Йоан 14:6). Вж. обяснението за този стих на с. 30.

„Очисти сърцата им с вярата“ (Деян. 15:9). Вярата пречиства човешката духовна природа със силата на упованието в една неведома, но любяща и всесправедлива Висша Сила, която бди над всяко живо същество. Колко повече – над човека, когото Тя

самата е сътворила.

6. Виолетов: „Силният ми стори нещо велико“ (Лука 1:49). Вж. обяснението за този стих на с. 56.

„Царството Божие не е в слово, но в сила“ (I Кор. 4:20). Вж. обяснението за този стих на с. 33.

7. Аметистов: „Аз в тях и Ти в Мене“ (Йоан 17:23). Вж. обяснението за този стих на с. 38.

„Кротък и смирен на сърце“ (Мат. 11:29). Вж. обяснението за този стих на с. 36.

8. Диамантен: „Бяло камъче със седем очи“ (Зах. 3:9). Вж. обяснението за този стих на с. 46.

„Ще видите небето отворено и ангели Божии да възлизат и слизат над Сина Човечески“ (Йоан 1:51). Когато Христос се докосне до душата ти и ти Го възприемеш като Спасител на целия човешки род и на самия теб, тогава духовните ти сетива ще се пробудят и ти ще можеш да съзерцаваш прелестта и сиянието на невидимия свят.

(с. 61) **9. Светъл:** „Седемте духове“ – Вж. обяснението за този текст на с. 5.

„Седемте лъчи“ – Тук Учителят Беинса Дуно има пред вид седемте лъча (енергийни потоци) с космически произход, които облъчват непрестанно нашата планета и всички нейни царства. Първите три от тях са главни: 1. Воля, Мощ, Цел; 2. Мъдрост, Любов; 3. Творческа (разумна) дейност. Вторите четири са спомагателни: 4. Красота, Хармония (включително Хармония чрез сблъсък), Изкуство; 5. Рационално знание, наука; 6. Преданост, Религия, Идеализъм; 7. Култ, Магия, Обреди.

„Седемте съзвучия“ – Това е най-краткото възможно описание на т.нар. „музика на сферите“: хармоничното съчетание между собствените честоти и тонове на отделните космически обекти.

„В пълнота на Божието единство“ – Единствената пълнота, която е синоним на съвършенството, е единението между индивидуалния дух на разумното същество и Универсалния Дух – Бога.

„Очистени седем пъти“ (Пс. 12:6). Вж. обяснението за този стих

на с. 35.

„Възлюбени, сега сме Божи чедá“ (I Йоан. 3:2). Ставаме Божи чедá, когато изпълним до край волята на Небесния Отец за самите нас и когато Божественото начало у нас се пробуди и заускри с цялата си вълшебна красота.

„Причастници на Божественото естество“
(II Петр. 1:4). На Божественото естество ставаме причастници, когато придобием Божествено съзнание, сиреч когато съединим неразлъчно собственото си съзнание с това на Всевишния.

ЗАПОВЕДАТА НА УЧИТЕЛЯ

„Заветът на цветните лъчи на светлината“, съставен от Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) в с. Арбанаси през 1912 г., завършва с една формула, дадена от същия велик духовен Учител (с. 61). Тя гласи:

**„Обичай свършения път на Истината и Живота.
Постави Доброто за основа на дома си,
Правдата за мерило,
Любовта за украшение,
Мъдростта за ограда
и Истината за светило.
Само тогава ще Ме познаеш и аз ще ти се изявя.“**

В Завета на цветните лъчи на светлината заглавието на тази формула е **„Заповедта на Учителя“**. В същото време в друга свещена книга на духовно общество „Бяло братство“ – „Свещени думи на Учителя“, в едно от първите ѝ издания, на страница 7 фигурира същата формула, но под заглавие **„Пътят на Учителя“**. При последното отпечатване на „Свещени думи на Учителя“ от издателство „Бяло Братство“ (2009 г.) на последната страница е посочено, че това издание е изготвено по първото от 1938 г. Това уточнение предполага, че в първото издание на „Свещени думи...“ разглежданата формула е фигурирала със заглавие **„Заповедта на Учителя“**. Подобно разминаване в заглавията на формулата в различни издания на духовно общество „Бяло братство“ поражда редица въпроси, на които все още няма окончателен отговор.

1. **„Обичай свършения път на Истината и Живота.“:**

Има един-единствен истински Път, който разкрива еволюционното предназначение на човека – Пътят към Бога, към Божественото у всекиго от нас. В случая той е наречен път на Истината и Живота. Защо? Понеже Истината в нейното върховно проявление е висшата цел в духовното развитие на човешкото същество. И понеже Всемирният Живот е арената за изява на безсмъртното духовно начало у човека, представено в безкрайния

низ превъплъщения на неговата душа в света на материята. Учителят Беинса Дуно ни съветва да обикнем този Път, осмислен от Божествената Истина и лъкатушещ през лабиринтите на многоликия Живот.

Какъв е смисълът на тази обич към обекти с ярко изразен абстрактен облик?

Обичта към Истината е в същност обич към Божественото, заложено в нашето най-дълбоко духовно ядро. Тя е и обич към свободата – към пълната и безгранична свобода на индивидуалния дух, която бихме постигнали, ако познаем същата тази Истина (ср. Йоан 8:32). Следователно да обичаме Истината и Живота, ще рече да възлюбим Бога, притаен в центъра на монадата и очакващ мига на Своето проявление чрез свободната воля на носителя Му – разумното същество човек. Да възлюбим и Живота, дарен ни безвъзмездно също от Бога, Който не очаква нищо в отплата, а с безгранично търпение и Любов предлага на Своята рожба всички необходими условия за нейното духовно израстване и извисяване, назовано в християнското учение „богоуподобяване“. Да обичаме и собствения си живот, и живота на всяко Божие творение в Битието.

В съответствие с тълкуванието на Учителя Беинса Дуно Истината е *„проява на Единия Бог, Който създава условия за развитие на всички живи същества“*. Отново според него в Божествения свят на Истината *„се крият великите цели на всяко битие“*. Следователно, ако познаем Истината в смисъла, завещан ни от Христос, ще постигнем Истината за собственото си битие и за Божието творение като цяло.

2. *„Постави Доброто за основа на дома си...“:*

Божественият принцип на Доброто, заемащ основно място в Словото на Учителя Беинса Дуно, като съдържание предлага на търсеция по духовния Път същността и начините за придобиване на добродетели. Доброто е космически принцип, неразделна част от свършената Божия Същност. Добродетелта е проявлението, формата, в която Доброто бива възприемано, усвоявано и прилагано от разумните същества във Вселената. В този смисъл

Добродетелта е форма на Доброто, негова психо-етическа проекция в света на формите. „Добро“ и „Добродетел“ са две страни на една същност. Добродетелта – това е въплътеното във физическия свят Добро.

Човек, който върви по пътя на Доброто, изгражда у себе си добродетели. Те представляват проявата на Божественото Добро в едно разумно същество. Следователно не можем да говорим за добродетели при отсъствието на разум. Добродетелите са плод от съзнателна, разумна работа върху самия себе си.

Не на последно място: *„Доброто е път за намиране на Божията Любов“* (Учителят Беинса Дуно). Доброто е и елемент от духовната природа на човека: *„Във всеки човек е вложено доброто. Не мислете, че сега ще го добиете. Трябва само работа, за да се прояви.“* *“Единственото нещо, което отличава човека като човек, това е доброто, което живее в него“*, твърди същият велик духовен Учител.

Доброто е потенциал, вложен от Твореца-Бог в безсмъртната същност на човешкото същество. Задачата на човека през земния му живот е да прояви и развие този потенциал. В този дух е и наставлението на Учителя на Бялото братство в България: *„Човек иска да създаде доброто в себе си. Доброто, обаче, не се създава, то се ражда. То е вложено от начало у всеки човек и той трябва само да го съзнае и прояви.“* Доброто блика като непресъхващ извор от човешкото сърце. Именно сърцето – възприемано като емоционален, интелектуален и духовен център на личността още в старозаветната епоха – е потенциалният източник за изяви на добро от страна на човека. По този повод Учителят Беинса Дуно заключава: *„Всички можете да правите добро, защото в сърцето на всички има добро.“*

Критерий за равнището на духовната еволюция на конкретния човек е степента и интензивността, в които той проявява доброто, вложено изначално от Бога в духовната му природа. Добър човек е онзи, който предоставя възможност на Божествения потенциал на доброто у себе си да се разшири, да разцъфне и да даде плод. От тези благодатни плодове на самоосъществяването по духовния Път той – ученикът на Доброто, т.е. на Бога – може да раздава на всекиго и на всички. Неговият непоклатим вътрешен мир,

култивиран по този светъл Път, ще вибрира в пълна хармония с всичките му мисли, чувства и действия. Затова именно дори и тези негови ближни, които още не са вкусили непосредствено от добротата му, ще казват за него: „Това е един добър човек!“

Да поставиш Доброто за основа на дома си, означава да изградиш целия си живот именно върху Божествения принцип на Доброто, да бъдеш добър навсякъде, във всичко и към всички. Така както е постъпил благоразумният мъж от притчата на Исус Христос из Неговата прочута Проповед на планината (Мат. 7:24-27). Той съградил къщата си – сиреч живота си – върху камък и никакви природни бедствия не могли да я поклатят. Този камък е именно Божественото Добро, което стремящият се към духовно-нравствено усъвършенстване човек следва да положи като водещо начало в цялата си жизнена изява. Това е и фундаментално изискване към всеки окултен ученик, към всяко пробудено разумно същество.

3. „... Правдата за мерило...“:

Правдата е космически творчески принцип, произтичащ от Божията Същност. Справедливостта е приложението на Правдата във Всемирния живот. Правдата по същността си е принцип и притежава елемент на статичност, на обусловеност, израз на Божественото съвършенство; а справедливостта в същността си има елемент на динамичност и последователност в проявлението, тя е процес, който се разгръща във времето и пространството.

Справедливостта е проявление на Божия Промисъл и Воля във Вселената.

Правдата е качество на човешката душа, т.е. тя е **добродетел** (качествата отнасяме към личността, а добродетелите – именно към душата). По природа душата е надарена с абсолютна Правда. Дали и доколко я прилага в действителността, зависи от равнището на духовната еволюция на разумното същество.

Човешката душа обладава вътрешно знание за законите на справедливостта. Това нейно изконно притежание е отпечатъкът на естествения нравствен закон, заложен от Бога в душата при сътворяването на човека. Следователно вътрешният подтик на

всеки от нас е да извършва действия на Правда и справедливост. Множеството отклонения от него се дължат на:

- предизвикателствата на многоликия живот – лични интереси, изкушения, съблазни, принуда, корист, егоизъм и пр.;
- невъзможността ни да отстояваме вътрешния импулс към правдивост във всички житейски ситуации;
- духовна незрелост.

Мъдростта е естествената основа за действията на Правда и справедливост. Справедливостта има своята родина в Божествения свят и е посланица на неговите импулси в световите на формата. За да остава винаги верен на Правдата и справедливостта, човек следва да е изпълнен с Божествена Мъдрост, да вниква в дълбините на причините и последствията, от които се раждат всички явления в нашата действителност. От особено значение е и способността му за самонаблюдение и самоанализ. Разумът на свободно определящата се човешка личност, израсла до висотите на Божествената Мъдрост, е най-добрият съветник при вземането на справедливи решения.

От друга страна, Божествената Любов намира израз в материалния свят именно чрез Правдата. Казано по друг начин, Правдата на физическото поле е проявление, материализация на принципа на висшата Любов.

Да поставиш Правдата за мерило, означава да се стараяш да бъдеш морален на всички равнища в твоя живот. Щом постъпваш правдиво, значи си морален. Именно твоята правдивост е мерилото за степеня на извисеност на морала, която си постигнал. Ако това мерило остава неизменно и непоклатимо пред духовните ти очи, ако никога не се отклоняваш от него – заради собствен или чужд интерес, следователно ти живееш в съзвучие с изискванията на Божествения принцип на Правдата.

4. „... Любовта за украшение...“:

Любовта е най-великият Божествен принцип. Тя е самата същност на Бога (ср. I Йоан 4:8,16). Любовта е едновременно могъща творческа сила, цел на духовното развитие и най-дълбокото ядро на всичко съществуващо. Целият безкраен Космос е сътворен, структуриран и направляван от импулса на Божествената Любов. Любовта е смисъл, цел и съдържание както на индивидуалния живот на човека и на разумните същества въобще, така и на Всемирния живот. Творческата дейност на Бога е мотивирана от Любовта. Всяко човешко постижение също носи в себе си заряда и порива на безсмъртната Любов. Всичко, което е създадено с Любов, не умира. Всички наши притежания са обречени на изтление. Всичките ни придобивки и триумфи отшумяват, отнесени от потока на Времето. Само отношенията ни, изградени върху Любовта, надмозват ограниченията на материалната действителност – сянка на истинската реалност, пренасят се в духовния свят и остават за вечността. Целият настоящ Цикъл на Проявеното Битие протича под знака на Любовта. Тя осмисля Всемирния живот, осветлява с непомръкващите си, лъчезарни, блестящи от непреходна позлата лъчи пътя на всяко живо същество. Любовта е била преди самото Праначало. Тя ще надживее всичко, белязано от печата на тленността, и ще продължи да дарява светлина и смисъл на всичко съществуващо, устремено към безкрайността.

Любовта извира от Сърцето на Бога, Мъдростта е плод на Неговия Ум, Истината е израз на Неговото съвършенство, Правдата е вложена в принципите и законите, чрез които Той управлява Вселената, а Добродетелта е апотеоз на висшата нравственост, олицетворявана от Него.

Чрез Волята на Бога бива провеждана Неговата творческа дейност и бива осъществяван Планът Му за творението. Именно Волята Му въплъщава Неговите идеи в безчетните космически сфери. Волята на Върховното Божество представлява най-висше проявление на Неговата Любов.

Да любиш така, както люби Бог, значи да станеш Равнобожествен. Да обичаш и да бъдеш обичан – в това е смисълът на земното ни съществуване. Любовта във върховната си изява е украшение на твоето тукашно битие, най-яркият скъпоценен камък в просветлялата ти аура и в огърлицата от добродетели, които си завоювал в битката срещу желанията на плътта. Любовта украсява облика на пробудения за Истината човек, който е готов да пожертва всичко заради единението с Бога в сърцето си.

5. „... Мъдростта за ограда...“:

В цялото Творение е вложена великата Божия Премъдрост. Бог е сътворил света по възможно най-мъдрия начин. В цялата Вселена действат принципи и закони, които са плод на Премъдростта и Промисъла на Бога-Създател. Всичко в цялата Вселена се случва като резултат от действието на тези принципи и закони.

Учителят Беинса Дуно изтъква следното във връзка със същността на Божествената Мъдрост: *„Мъдростта – това е светът на вечните Божествени форми, изтъкани от Любовта.“* Тази негова мисъл ни дава основание за заключението, че Любовта е този велик космически принцип, който твори и създава, „изтъквава формите“, а Мъдростта е принципът, който осигурява условията за съществуването, развитието и усъвършенстването на вече създадените форми.

Роля на Мъдростта в света:

- **фундамент** за изграждането, структурирането и развитието на Вселената (именно чрез принципите и законите, вложени изначално от Бога в Космоса);
- **двигател** на духовната еволюция на света като цяло и на всички живи същества (на индивидуално и колективно равнище);
- **цел** на духовно-нравственото развитие и усъвършенстване на разумните същества в Битието.

Божествената Мъдрост е свързана с принципа за Всемирната разумност. Тя поражда този принцип и осигурява неговото действие на всички нива във Вселената. Разумността е проява на Мъдростта в природното царство на хората и в надприродните царства на ангелите и божествата.

Мъдростта може да бъде назована „вездесъща разумност“ в Природата, понеже:

1) Тя присъства навсякъде и във всичко, изпълва цялата природна среда, целия Космос.

2) Тя отразява присъствието на върховната Разумност на Бога във всичко съществуващо.

Най-ярките посланици на Божествената Мъдрост и на разумността в Природата са великите духовни Учители. Те се въплъщават или вселяват на материалните планети от извисени области на духовния и Божествения свят и чрез проповедта и личния си пример стават свършени изразители на Мъдростта.

Космическият закон на Мъдростта е закон за поддържане и уравнивяване на сътворения от Бога свят. В това си проявление Божествената Мъдрост е непосредствено свързана с Женското Начало във Вселената (Ин) – пасивен принцип, който съхранява, поддържа и утвърждава създаденото от Мъжкия активен принцип (Ян) и осигурява условията за неговото развитие.

Който живее според изискванията на Божествената Мъдрост, става недосегаем за всички попъзновения на злото. В този смисъл Мъдростта е ограда за него, а и за всичко останало, до което той се докосва. „Мъдростта на мъдрите е в тяхното поведение“ – гласи една стара езотерична пословица. Въплътената в мислите, чувствата, думите и действията Мъдрост е непробиваема енергийна защита и същевременно гаранция за самоосъществяването по пътя към висините на свършенството.

6. „... и Истината за светило.“:

Истината е висша реалност. Само истинното може да бъде реално.

Абсолютната Истина е елемент от най-дълбоката същност на Бога, Който сам по Себе Си е висшата реалност. Затова и в

духовното познание характеристиките на Истината са:

- **неизменност** – поради Божествеността си произход тя не търпи никакви изменения;
- **вечност** – тя е вечна, както Бог е вечен, тъй като е важна съставна част от дълбинната му Същност;
- **всеобхватност** – тя обхваща всичко съществуващо, съдържайки в себе си съвършения образ на Твореца и на всичко сътворено от Него.

Божият Дух е Дух на Истината, Който се проявява чрез великите духовни Учители на Космоса и на човечеството. Те, Учителите, са Негови представители и вестители на Божието послание към всички разумни същества навред в цялата Вселена. Великите Посветени предлагат на своите по-малки братя и сестри винаги актуална редакция на Божественото учение, изпълняващо върховната Истина. Тяхната проповед като правило е съобразена с акцентите на историческия и космически момент за съвременното им човечество, както и с равнището на общественото съзнание, което би могло да възприеме само толкова от Божествената Истина, колкото му позволява духовният му ръст.

Учителят Беинса Дуно свидетелства: *„Истината е реалното, което лежи в основата на нашия живот.“* Също на него принадлежи и утвърдението, че Истината свети със собствена светлина. Тоест тя не се нуждае от специални аргументи, за да докаже същността си, съществуването и проявлението си. Истината е самодостатъчна само поради факта на Божественото си битие.

Истината е една, но проявленията ѝ в Космоса са безброй. Всяко от тях отразява същността ѝ по свой неповторим начин.

Истината е онова Божествено светило, което разпръсква мрака на невежеството и неразбирането в нашия свят на илюзията и относителността. Който ходи по пътя на Истината, никога няма да се препъне, никога няма да сбърка в

избора на правилната посока. Всеки човек живее в тъмнината на собственото си непробудено съзнание, докато Бог не му се открие чрез проповедта и личния пример на някой духовен Учител. От този момент нататък пробудената душа на странника по духовния Път открива все нови и по-светли хоризонти, огрени от неугасващия блясък на Божествената Истина.

7. „Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя.“:

Ако търсецията в Духа изпълни условията, посочени дотук:

- да обикне съвършения път на Истината и Живота;
- да постави Доброто за основа на дома си;
- да избере Правдата за мерило;
- да превърне Любовта си в украшение;
- да издигне Мъдростта като ограда;
- да извиси Истината за светило,

тогава Бог ще му се открие и той ще познае Божественото както извън себе си, така и в собствената си най-дълбока същност, в безсмъртното духовно начало, дарено му именно от Всевишния. Бог ще му се изяви недвусмислено и всеобхватно – и в сърцето му, и чрез всяко Свое творение. Пробуденият за Истината човек ще осъзнае Божието присъствие в целия необятен Космос, както и в самия себе си. Тогава той ще разбере с неописуема яснота, че през цялото време на своето съществуване е носел самия Бог в собствената си утроба, в най-тайните кътчета на душата си и че е призван да стане изразител на това неизменно Божие присъствие във всичката му грандиозна и величествена пълнота.

**КАК НИ ПОМАГА ЗАВЕТЪТ НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА
СВЕТАЛИНАТА?**

„Заветът на цветните лъчи на светлината“, съставен от Мировия Учител Петър Дънов/Беинса Дуно само за два месеца в с. Арбанаси, Великотърновско, през 1912 г., безспорно е свещена книга за духовно общество „Бяло братство“. Нейното значение се определя не от обема ѝ, а от съдържанието – библейските стихове, диктувани на авторите на Свещеното Писание непосредствено от Светия/Божия Дух.

Учителят Беинса Дуно в „Заветът на цветните лъчи на светлината“ предлага един достъпен за всички метод за духовно израстване, основан върху непоклатимия фундамент на Божието Слово, запечатано в Библията. Той добавя към библейските стихове и собствени думи и изрази, чрез които да внесе допълнителна яснота относно съдържанието и насочеността на текста. Постоянната и осмислена работа със Завета повдига ученика от окултната Школа, внася в съзнанието му светлина, повишава духовния му ръст. В нашата епоха на всеобхватен еволюционен преход Заветът на цветните лъчи на светлината изпъква като безценно помагало за търсещите Истината хора, за всички, на които не е безразлична съдбата на планетата и човечеството.

Мощта и скритият заряд на библейското Слово изпъкват с нова, ярка светлина чрез подбора на великия Посветен. Групирани според изявите на Божия Дух и представени от различни светлинни лъчи, думите на Откровението придобиват нов смисъл, конкретизират качества и добродетели, които човек следва да завоюва по духовния Път.

Със своята лаконичност и неподозирана изчерпателност, със своята пряка насоченост и недвусмисленост текстовете на Завета изпъкват като незаменим помощник на устремения към съвършенство окултен ученик. Понеже те действително са предназначени за пробудени души – за такива вече здравостъпнили на духовната пътека хора, чиято степен на осъзнатост им позволява да използват пълноценно бисера на Божествената Мъдрост, предоставен ни от Учителя Беинса Дуно чрез тази малка, но незаменима книжка.

В следващите редове ще се опитаме да изложим някои от

главните направления, в които „Заветът на цветните лъчи“ предлага ясна, обоснована и мащабна основа за духовна работа и израстване:

1. Познавателно значение:

Познавателната стойност на Завета без съмнение принадлежи към едно от водещите му достойнства.

Измежду Трите Лица на християнската Света Троица – Бог Отец, Бог Син и Светия Дух – с най-фин ореол на тайнственост и недостъпност е обвинен сякаш именно Духът. Когато говорим за Бога изобщо, най-често го свързваме с образа на Небесния Отец или Бог Отец. Той не притежава определен материален облик, остава непознаваем в най-дълбоката Си същност, ала същевременно сякаш е най-понятен за всички, които вярват в Него. Той е просто Единият Бог – Творецът и Създателят на Вселената, Промислителят за нейното развитие и за съществата, които я населяват, всемогъщият Вседържител, Господар на всичко съществуващо. Той е Бог, към Когото се обръщаме в молитвите си и на Чиято непрестанна подкрепа се уповаваме.

Споменем ли за Бог Син, пред вътрешния ни взор веднага се очертава образът на Иисус Христос – Синът Божий, Богочовекът, Изкупителят и Спасителят на човешкия род от греха, поел върху плещите Си планетарната карма и възвестил закона за Любовта, милосърдието и саможертвата. Той ни е най-близък, защото се е явил в плът между човеците и Неговата мисия е исторически засвидетелствана. Неговото учение, почерпано от непресъхващия извор на Божественото, предлага на следовниците Му път към Небесното Царство, към духовно извисяване и усъвършенстване до степенята на съвършенството на Всевишния. Той е Човекът – образец за всички хора и за всички времена. Той е, Който с безкрайно търпение стои пред дверите на човешкото сърце и очаква да бъде поканен вътре. И ако ги открянем и Го поканим, Той ще влезе и ще ни изпълни завинаги с неописуема благодат и със Своята непомръкваща Светлина (ср. Откр. 3:20: „*Ето, стоя пред*

вратата и хлопам: ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“). Да вечеряш с Божия Син, сиреч да споделиш трапезата си с Него, ще рече да се обвържеш навеки с Неговата Божественост и да придобиеш Христово съзнание.

И колкото са ни близки и разбираеми Небесният Отец и Неговият Единороден Син Христос, толкова за повечето от нас Светият Дух или Духът на Бога си остава непонятен и недостъпен. Кой е Той? Или по-точно – **какво** е Той? От гледна точка на духовното познание Светият Дух представлява **енергийната Същност на Бога**, всемирен Дух, чрез Когото Бог присъства по всяко време навсякъде и във всичко.

Толкова повече трябва да бъдем благодарни на Учителя Беинса Дуно, че в „Завета на цветните лъчи на светлината“ ни разкрива многобройни проявления на Божия Дух, и то обвързани с лъчи от спектъра и извън него, които познаваме и които срещаме навред в света, който обитаваме. Така именно този всеобхватен Дух ни става по-близък, по-разбираем, по-ясен и като същност, и като съдържание, и като функции в Битието. А когато работим редовно и целенасочено със Завета, тогава достигаем и до непосредствено **преживяване на контакта с Божия Дух**. Неговото въздействие не подлежи на съмнение, а конкретизацията на това въздействие чрез отделните цветни лъчи предоставя необятни възможности за живо и пълноценно общуване с Него.

2. Развитие на добродетели:

Работата със Завета на цветните лъчи на светлината има като особено важно следствие развитието на **добродетели**. Те са конкретни за всеки вид цветни лъчи и са посочени в лявата колона на текста на книжката. Добродетелите са указани в първия (въвеждащ и основен) и втория („Отец на светлините“) дял на Завета. За всички цветни лъчи има богат набор от добродетели, които работещият със Завета би могъл да развие и да използва за целите на Божия План за Вселената и Земята, за победата на Всемирното Добро.

Култивирането на добродетели с помощта на Завета изисква от работещия с текстовете **пълна концентрация** и **осмисляне на прочетеното**. Механичният прочит не отива по-далече като резултат от мърморенето на някои свещенослужители по време на богослужение. И за тях няма никаква полза, и за участниците в службата. Към изискванията в тази насока бихме прибавили и колкото се може по-ярката и точна **визуализация** след прочита на текстовете – тогава, когато окултният ученик облива със съответните лъчи на деня обектите, към които ги насочва. Визуализацията въздейства непосредствено върху активирането и укрепването на духовните тела на работещия със Завета. Тя е и мост към невидимия свят, по който биха могли да преминат високо еволюирали същества, които да ни оказват съдействие в духовното израстване, както и за конкретни наши духовни задачи.

Разбира се, последната и най-съществена проверка за придобитите добродетели е нашето поведение във всекидневието, както и качеството на мислите, чувствата, словата и действията ни. В това отношение би било полезно да си поставяме точни цели и да се самонаблюдаваме с максимална възискателност. Учителят Беинса Дуно го е казал най-кратко и ясно: „*Бъдете винаги будни!*“ Будността на съзнанието сама по себе си е добродетел, която остава незаменим приятел за стремящия се да се сдобие и с други ценни духовни качества.

Като обобщение относно добродетелите, за чието развиване спомага „Заветът на цветните лъчи на светлината“, прилагаме **таблица**, съдържаща добродетелите, съответстващи на конкретните цветни лъчи и посочени както в основния текст на Завета, така и в приложението към него (според луксозното издание на Завета от 2004 г. – издателство „Бяло Братство“):

Цветни лъчи на светлината	Добродетели, посочени в Завета на цветните лъчи на светлината	Добродетели, посочени в приложението
---------------------------	---	--------------------------------------

		към Завета
Червени лъчи	Любов, прощение, утешение, живот	здраве, бодрост, жизнерадост, жизненост, живот
Розови лъчи	вечен живот, мощ, победа, превъзможване, Любов	нежност, красота, деликатност, обич, топлинота, благост
Оранжеви (портокалени) лъчи	обновление, здраве, единство, посвещение, съгласие, Правда	индивидуализиране, творчество, победа, изява
Жълти лъчи	Мъдрост, разумност, знание, снизхождение, съжаление, яснина, размишление, осияние, упътване, освежаване, славословие, съгласие, съчувствие/състрадание, радост	ум, паметливост, изглаждане на недоразумения
Зелени лъчи	растеж, оплодяване, богатеене, благополучие, освежаване, отглеждане, отрастване, обновяване, възраждане, надежда, мир, плодородие, изобилие, спокойствие	прогрес, свежест, почивка
Сини лъчи	Истина, благозвучие, красота, единство, праведност, вяра, вяроност	спокойствие, чест, достойнство, разрешаване на духовни въпроси
Виолетови лъчи	сила, благост, почит, боголюбие, великодушие, щедрост, милосърдие, могъщество, власт	твърдост, възстановяване
Аметистови лъчи	спасение, кротост, съвършенство, святост, поклонение, моление, уединение, завършване	смирение, радост
Диамантени бели лъчи	пълнота, свръхсъзнание, чистота, съвършенство	благословение, почит, жертвеност/жертвоготовност

Забележка: Към диамантените бели лъчи са причислени и добродетелите, посочени в раздела „Бели лъчи“ от втория дял на Завета – „Отец на светлините“, а именно чистота и съвършенство.

3. Активиране на светлинното тяло на човека:

Терминът „светлинно тяло“ нашумя особено много през последните десетилетия, специално във връзка с еволюционния скок, в чиито дебри човечеството вече дълбоко е навлязло, както и с очакваните съдбоносни събития в края на вече отминалата 2012

година. И все пак – какво да разбираме под това понятие? Светлинното тяло представлява **съвкупността от невидимите тела на човека**. Това означава, че то включва етерното, астралното, умственото (менталното), причинното (каузалното), будичното и атмичното тела на всекиго от нас. За по-голяма краткост и яснота казваме просто „светлинно тяло“, тъй като всяко едно от изброените невидими тела е изградено от субстанцията на съответното космическо поле или област и е оцветено в тоновете и нюансите, характерни за него. Съчетанието и яркостта на цветовете гама за всяко подобно невидимо човешко тяло са неповторими и отговарят на индивидуалните характеристики на личността и на равнището на неговата духовна еволюция. Колкото по-напреднала е една душа в своето развитие, толкова по-ярки и чисти са цветовете, които изграждат нейните невидими тела, и толкова по-хармонични са съчетанията на тези цветове в състава на телата.

Да активираш своето светлинно тяло в този смисъл означава да вървиш неотклонно по духовния Път, да развиваш духовни качества – добродетели, да пречистваш цветовете гама на невидимите си тела и да създаваш все по-фини нюанси на техните цветове. А това се постига само с упорита, постоянна и целенасочена духовна работа.

4. Култивиране на екстрасензорни качества и духовни сили:

Когато човек върви по духовния Път, без да се отклонява от него и без да забавя темпото, по един напълно естествен начин той постепенно придобива качества, които на съвременен език се наричат „екстрасензорни“. Те бележат нов етап в неговата индивидуална еволюция и го правят приемник на нови духовни сили и способности.

Най-правилният начин за култивирането на такива качества и сили е точно естественият, последователният, постъпателният – без излишни напъни и пресилване. В противен случай е твърде вероятно да настъпят патологични отклонения, които могат сериозно да увредят телесното и психическото здраве на човека. В особено тежки случаи може да се стигне дори и до смъртен изход.

Затова всички автентични духовни школи от древността до наши дни препоръчват именно постепенност и последователност в придвижването по духовната пътека.

Разбира се, съществуват и редица духовни практики, които ускоряват това развитие. Но става дума за ускорение, което не подлага на изпитание физиката и психиката на личността. То се вписва по естествен начин в общото израстване на духовността на човека, в укрепването на невидимите му тела, в пречистването на организма и аурата му, в повишаването на нравствената му сила и разширяването на съзнанието му.

Една подобна практика – при това изключително полезна и достъпна за изпълнение – е работата със Завета на цветните лъчи на светлината. Както и всяка друга, тя изисква постоянство, търпение, постепенно навлизане в тайните на цветните лъчи и тяхното въздействие върху видимата и невидимата структура на човешкото същество. Търпението и постоянството рано или късно ще бъдат щедро възнаградени.

Какви екстрасензорни качества и духовни сили бихме могли да очакваме да бъдат култивирани при работата със Завета?

1) Пречистване на физическото, етерното, астралното и умственото тяло на човека в резултат от благотворното влияние на цветните лъчи.

2) Способност за приемане на по-мощни и по-фини космически енергии, тяхното пълноценно усвояване и използване за личната и колективната еволюция на човечеството.

3) Способност за наблюдение на аурата на други хора, живи същества и материални обекти.

4) Издигане на личния морал и на етичността в общуването с всички природни и надприродни царства.

5) Повишаване на жизнения тонус, на физическата и психическата издръжливост.

6) Придобиване на вътрешен мир и душевен покой; по-мъдро и хладнокръвно посрещане на изпитанията по жизнения път.

7) Развиване на ясна и мощна интуиция; в някои случаи – и на ясновидство и ясночуване.

8) Контакт с невидими напреднали Същества, включително

духовния водач (или духа-ръководител от невидимия свят).

9) Диагностични и лечителски способности.

10) Достигане стадия на готовност за служение на Бога с цената на всичко.

Разбира се, списъкът може да бъде продължен.

Важно е да се отбележи, че духовният Път на всекиго от нас е строго индивидуален и не бива да бъде сравняван с никой друг. Единственият стойностен критерий за самооценка и сравнение е примерът на великите духовни Учители, всеки от които е създал образец за подражание в сферата на мисленето и поведението. Ала дори и те са отричали сляпото подражание, а са подчертавали непрестанно необходимостта ти сам да провериш въздействието на Словото им, да го изпитаеш, да го приложиш на практика и едва тогава да го превърнеш в неразделна част от собственото „аз“. Тогава и завоеванията са трайни, и еволюцията на индивида продължава по естествен, ненасилствен начин.

Още по-важно е да изтъкнем, че „Заветът на цветните лъчи на светлината“ **не е ръководство за придобиване на екстрасензорни качества и духовни сили.** Той е незаменимо средство за общуване с десетте проявления на Светия/Божия Дух посредством лъчи от спектралната област и извън нея. Вследствие на това общуване – ако бъде провеждано както трябва, в съответствие с космическите закони – човекът би могъл да култивира такива качества и сили. Ала не това е най-същественото. От определящо значение при работата със Завета е пробудената душа (защото само една наистина пробудена душа би могла да използва всички предимства, предлагани от Завета) да заздравя своята стъпка по духовния Път и да изпълни докрай предназначението си в земния живот според Божия план за нея.

От световната история на християнството е известно, че мнозина от най-извисените светци, които по своя духовен Път са придобили екстрасензорни качества и духовни сили като плод на дългогодишни усилия и стремеж към съвършенството,

са се молили на Бога да им ги отнеме. Те са осъзнавали, че тези придобивки могат да се превърнат неусетно в камък за препъване, в изкушения и съблазън, които да издигнат на преден план егото, личното „аз“, а не истинската цел – пробуждането на Божественото и неговата изява във възможната най-голяма пълнота. И Всевишният, чувайки молитвите им и отчитайки степента на осъзнаването им, както и великата нравствена сила и достойнство да се отречеш от нещо, което би могло по право да ти принадлежи, е изпълнявал тези техни изстрадани желания. Така християнските светии са се освобождавали от ненужния според тях товар на свръхсетивните способности и са оставали единствено с най-важната цел – търсенето на Онзи, Който ги предоставя.

Казано с други думи: най-важна от всичко е **връзката с Бога**. Екстрасензорните качества и духовните сили са средства за постигане на тази връзка, а не цели по духовната пътека. Ако ги превърнем в цели, може да загубим посоката на Пътя и да се отклоним фатално встрани – там, където изкушенията на набъбналото его с бодра крачка водят към пропастта.

Ако търсим Бога и Божественото, всичко останало ще дойде от само себе си (ср. Мат. 6:33, където Христос заявява недвусмислено: „*Но първо търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това ще ви се придаде.*“). „Всичко това“ са именно цялата пребогата колекция от екстрасензорни качества и духовни сили, които представляват логично следствие от успешното придвижване по пътя към съвършенството.

5. Развитие и укрепване на самодисциплината:

Това е частен случай от развитието на добродетели, разгледано в т. 2. Самодисциплината, обаче, заслужава специално внимание, понеже без нея не са възможни никакви духовни постижения.

Без самодисциплина не бихме могли да осъществяваме на задоволително равнище никаква духовна практика, включително и работата със Завета на цветните лъчи. Самодисциплината изисква от нас да използваме целия си

наличен физически, умствен, нравствен и духовен потенциал единствено за целите на мiровата еволюция – индивидуални, колективни и космически. Тя ни помага да насочваме и прилагаме собствената си енергия по най-правилния и съобразен с акцентите на момента начин. Тя ни съдейства да даваме винаги най-доброто от себе си, без да очакваме непременно от другите същото поведение. Тя ни дарява с въздържаност, самообладание и достойнство, които и в най-тежката житейска ситуация да ни изведат на спасителния бряг. Тя е и най-верният приятел в мигове на триумфи и провали, на радост и болка, на щастие и страдание.

Самодисциплината не е дар от Бога, а плод на личните ни усилия.

Всекидневната работа със Завета на цветните лъчи на светлината развива така нужната форма на самодисциплина. Самият факт, че в началото на деня посягаш към малката свещена книжка, вече е акт на укрепване на дисциплината. Точното изпълнение на изискванията за работа със Завета също спомага за това. А когато започнеш да жънеш и реколтата от твоите постоянни и търпеливи занимания, тогава самодисциплината се сдобива като по чудоеен начин с крила и ти си готов за полет.

Който успее да постигне нужното равнище на самодисциплина, е максимално полезен и за самия себе си, и за хората и въобще съществата, с които контактува, и за Вселената като цяло.

„Заветът на цветните лъчи на светлината“ е отличен инструмент за подобно постижение. То не е в никакъв случай духовен подвиг, а само безкрайно необходима, задължителна основа, върху която да стъпим, за да продължим напред – към хоризонта на вечно сияйната Божественост.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Заветът на цветните лъчи на светлината е уникално по своето съдържание и благотворно въздействие помагало по пътя на окултния ученик, на човека, който се стреми към духовно-нравствено съвършенство. Той е предложен безвъзмездно на земното човечество от Мировия Учител Беинса Дуно в една съдбоносна по своята същност и перспективи епоха. Заветът предлага в ръцете на онзи, който с постоянство и разбиране работи с него, безценно оръжие в битката за утвърждаване на доброто начало в нашия толкова объркан понастоящем свят. Самият автор на тази малка по обем, но безценна като стойност книжка заявява следното за заряда, заложен в нея: *„Христос ви дава много прост метод и вие непременно трябва да го приложите. ... Метод като Христовия никъде няма да намерите, защото последната врата е Христос. Господ е между нас – Той ни слуша, радва се и ни обича. Тази наредба не съм я дал аз, а Господ я дава за вас“* (Приложения, с. 69). Христос е последната врата към Небесното Царство, а връзка ключове за него са скрити в Завета. *„Този метод е **методът на Христос** (курсивът мой – К.З.) и резултатите му ще бъдат прекрасни, въпреки че на вид е много прост“* (Приложения, с. 73). Именно в простотата на метода, заложен в Завета, е тайната на неговото универсално приложение. Той е достъпен за всички хора независимо от степента на духовното им израстване.

И както всяко познание, което получаваме от Божествения Първоизвор, така и текстът на Завета разпръсква мрака на невежеството и хвърля обилна светлина върху нашия път във владенията на материята: *„Нека използваме Светлината, защото всичко зависи от нея – тя е необходима за Живота. През Живота ще прекараме всички цветове и тогава ще се обединят седемте Духове и човек ще се върне към Първоначалния източник. Исус Христос слезе да научи човека на това“* (Приложения, с. 66). Седемте велики Духове от земната Йерархия на Всемирното Бало братство ще обединят своите енергии в съзнанието на пробудения човек и с тази

новопридобита духовна сила той ще прекрачи с гордо вдигнато чело в Новата култура на Божествената Любов.

Освен всичко останало Заветът ни представя в нов ракурс и благовестието на Спасителя Христос: *„Ние трябва да разбираме Христовото учение точно по този начин: Христос духа и това духане се превръща в Светлина, а Светлината – в Живот“* (Приложения, с. 66). Духането на Христос е фигуративно излагане на резултатите от Неговата мисия преди две хилядолетия. Нейният триумфален завършек погълна тъмнината както в душите на земните хора, така и нейните наслоения в астралното поле около планетата ни. В душите на земляните проникна Светлината на истинното знание, на Божествената Мъдрост и Истина, а астралният свят заблестя в багрите на победилата Божественост.

Проникването в тайните на Вселената, за което наш незаменим помощник е Заветът на цветните лъчи, *„трябва да започне от видимото към невидимото“* (Приложения, с. 67). Материалното тяло на човека би трябвало да се превърне в съвършен инструмент на индивидуалния, а впоследствие – и на Универсалния Дух: *„Физическото тяло е свързано с цялата материя и то е ключът – чрез него ние влизаме във видимата природа, за да се ползваме от нея. Никой не бива да влиза в противоречие със своето тяло, каквото и да е то“* (Приложения, с.67-68). Да влезеш в противоречие със своето тяло, означава да не водиш здравословен начин на живот, да го изтощаваш, да злоупотребяваш с енергиите, които то придобива и провежда. В света на материята определяща роля играят два от петте Божествени принципа, залегнали в основата на Словото на Учителя Беинса Дуно: *„На Земята ще имате работа само с Добродетелта и Правдата, т.е. с портокаловия и зеления цвят. Последният е душата“* (Приложения, с. 72).

Относно подбора на библейските пасажи, определящи съдържанието на Завета, Учителят Беинса Дуно споделя: *„Написаните стихове от Библията са лъчите на Светлината и ние ще я използваме. Ще започнем от ума към тялото – това е Христовият закон“* (Приложения, с. 68). С ума си ще разберем смисъла, заложен

В текста на Завета, ще го осъзнаем и чрез духовните практики, които можем да осъществяваме чрез тези текстове, ще укрепваме и материалното си тяло, и фините си тела.

Измежду множеството рубрики в лявата страна на текста на Завета, обозначаващи добродетели, които бихме могли да култивираме при работата със съответните лъчи, авторът посочва онази, с която да положим началото на духовната си практика: *„Първата добродетел, с която трябва да започнете, е милосърдието“* (Приложения, с. 65). Милосърдието фигурира като рубрика на с. 34 от Завета, в раздела за виолетовите лъчи на светлината.

Всеки един от цветните лъчи има своето специфично съдържание и приложение по духовния ни Път: *„Всеки цвят съдържа в себе си една велика тема и затова аз искам да разберете духа на нещата. Душата и сърцето са един цвят. Умът е атмосфера на сърцето и затова Господ казва: „Дай ми сърцето си.“* (Приложения, с. 71). В невидимата структура на човека отделните ѝ елементи се допълват, като стремежът на духовно ориентирания индивид следва да бъде тяхното пълно хармонизиране. В нашата епоха – преход от петата към шестата пограса на Петата коренна раса, когато съзнателните за Божия план хора поставят основите на Новата планетарна култура на Божествената Любов, се извършва преход и в доминантната чакра на човека: третата коренна чакра Манипура (свързана с конкретния ум) предава щафетата на четвъртата коренна чакра Анахата (свързана със сърцето). Смисълът на тази трансформация е заложен в необходимостта съвременният човек да бъде подготвен да приема пълноценно новите енергии на Любовта, които протичат от Космоса към Земята.

От практическа гледна точка при работата със Завета можем да се ползваме от достъпни природни фактори: *„Най-хубави и естествени са цветовете в дъгата, затова я наблюдавайте – там ще намерите петте основни багри. Може да си набавите даже и призми, та когато денят е ясен, да образувате върху бял фон дъга. По такъв начин вие ще я наблюдавате, изучавате, запаметявате и ще усвоите петте основни цвята“* (Приложения, с. 72-73).

За това, как да четем текста на Завета, Учителят Беинса Дуно дава следните указания: „Аз ще ви дам отделни наставления за това кой ден на кой цвят съответства, за да знаете кога до какъв да прибягвате, за да се упражнявате: понеделник – зелен, вторник – червен, сряда – жълт, четвъртък – син, петък – розов или яносин, събота – виолетов, неделя – портокалов“ (Приложения, с. 72). На с. 74 от Приложенията, обаче, във втория раздел с непосредствени указания на Учителя Беинса Дуно, за неделния ден са препоръчани аметистовите лъчи. Същата насока за работа в неделя – с аметистовите лъчи – фигурира и в текста на Боян Боев (Приложения, с. 78).

В първия случай (с. 74) указанията на Учителя Беинса Дуно предполагат отсъствието на ден за работа с оранжевите (портокалените) лъчи. В бележката на Боян Боев (с. 78) оранжевите (портокалените) лъчи са посочени като алтернатива на червените за работа във вторник. Не е изяснено защо съществува такава алтернатива и при какви обстоятелства да се прибягва към нея.

От особена важност е след прочитането на текстовете за дадения ден да правим и визуализация – да обливаме с цветните лъчи на деня скъпи за сърцето ни същества и обекти. По този начин положителното въздействие от работата със Завета нараства значително.

Успехът ни зависи най-вече от сериозното отношение към възможностите, които ни предлага Заветът на цветните лъчи на светлината, от редовността, постоянството и осмислянето на всяка дума и израз в него. В общуването си с Бога човек би трябвало да развие послушание. То е твърде важна крачка към придобиване на една от най-главните християнски и общочовешки добродетели – смиренуето. Нека с послушание и смирение да подхождаме и към духовното съкровище – Завета на цветните лъчи на светлината, което ни е дарил Учителят на Любовта Беинса Дуно.

„Заветът на цветните лъчи на светлината“ е безценно помагало за окултния ученик. Съкровеният характер на

неговото съдържание не го превръща автоматично в елитарно свещено четиво, предназначено само за тесен кръг избраници със специална подготовка и настройка. Заветът е даден от Учителя Беинса Дуно за всички търсещи по духовния Път, за всички онези, които искрено се стремят не просто да надникнат в тайните на Вселената, но и да извървят до край разстоянието до тях, да навлязат в дълбините им и да извлекат от тях перлата на безсмъртното познание. А веднъж придобили го, те са готови напълно безкористно да го споделят и с всички останали.

Така както е сторил Всемировият Учител, Пратеникът на Всемирната Ложа сред земното човечество, титанът на Духа Беинса Дуно.